

**JOSIP PEČARIĆ:
MLADEN SCHWARTZ VS. DROBILIČARI**

Josip Pečarić

**MLADEN SCHWARTZ VS.
DROBILIČARI**

Zagreb, 2026.

© Josip Pečarić, 2026.

KAZALO

UVOD	7
UVOD U MOJU KNJIGU “MIHAEL MIŠO MONTILJO“	11
 O KNJIZI „BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.“	 19
PISMO NOVOM LISTU	19
DROBILICA MATEMATIČAR	24
 SCHWARTZ I MUZEJ U WANSEEU	 35
MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.):	
PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA	35
BEOGRAD KAO KONCLOGOR	43
IDEOLOGIJA GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ	49
 SCHWARTZ U MOJIM KNJIGAMA	 56
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	56
PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA	56
PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET	
REPUBLIKE HRVATSKE	127
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	162
REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM	
GENERALIMA!	162
NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!	170
APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE	

MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!	174
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O	
HRVATIMA BIH	181
DON ANĐELKO KAČUNKO, ZAGREB, 2021.	184
DON ANĐELKO KAČUNKO – SAMO NAS VJERA I ZNANJE	
MOGU SPASITI OD NEPRILIKA 186	
VLADO GLAVAŠ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.	210
HRVATSKI RADIO SAT „SLOBODNA HRVATSKA“ CHICAGO ...	210
HRVATSKI 'LUĐAK' I SRPSKI ZNANSTVENICI,	
DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	241
IGOR VUKIĆ, SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS ...	241
BEZOČNA LAŽ IVE DROBILICE / PROFESORI	
MITRINOVIĆ, TOŠIĆ I AKADEMIK MILOVANOVIĆ,	
DRAGOVOLJAC.COM., 2026.	246
IVO DROBILICA SE LAŽNO PREDSTAVLJA KAO AKADEMIK:	
MOJ TATA JE ŠKOLOVAN, VI STE AMATERI A NE ON!	246
 AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	 265

UVOD

Mladen Schwartz u TV emisiji Željka Malnara U predsjedničkoj rezidenciji, Z1 Televizija, veljača 2013.

Rođenje 17. travnja 1947. Zagreb

Smrt 14. rujna 2017. (70 god.) Zagreb

Više o Mladenu Schwartzu možete naći na:

https://hr.wikipedia.org/wiki/Mladen_Schwartz

Schwartz nas je napustio 1917,, a ja sam Ivi Goldsteinu dao ime Ivo Drobilica godinu dana kasnije (14/11/2018):

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ: ZAŠTO SAM ZA IVU GOLDSTEINA SMISLIO NADIMAK 'IVO DROBILICA'

<https://kamenjar.com/akademik-josip-pecaric-zasto-sam-za-ivu-goldsteina-smislio-nadimak-ivo-drobilica/>

Zašto?

Evo što o tome piše dr. sc. Vladimir Geiger na koga se pozivaju u Ministarstvu drobiličara optužujući nas za antisemitizam:

Goldsteinovu tezu o 'drobiliti kostiju' zapisanu u njegovoj knjizi o logoru Jasenovac (izdana 2018.), ali izrečenu i za tjednik Globus te opetovanu u emisiji Nedjeljom u 2, komentirao je i dr. sc. Vladimir Geiger s Hrvatskog instituta za povijest. U recenziji spomeute Goldsteinove knjige Geiger se osvrnuo na manjak, odnosno nepostojanje forenzičkih dokaza kojima bi se mogle potvrditi ove Goldsteinove tvrdnje.

"Nedugo prije objave njegove prve znanstvene i akribične knjige o Jasenovcu, Goldstein je u tjedniku Globus od 5. svibnja 2018. iznio spasonosnu ideju kojom je objasnio što se dogodilo s mnogobrojnim leševima jasenovačkih logora:

„Na samom kraju rata, početkom travnja 1945., vratilo se nekoliko najviđenijih jasenovačkih koljača nakon dvije-dvije i pol godine u Jasenovac, jer su znali točno pozicije masovnih grobnica. Zapovijed je glasila da se 'tragovi grobova imaju uništiti po svaku cijenu'. U Gradini, na desnoj obali Save, tih je dana oko 500 logoraša 'spaljivalo leševe i

kamufliralo masovne grobnice'. Na željeznim traverzama (koje su neki nazivali 'roštiljem') leševi su spaljivani, pa je u grobnice vraćan pepeo. 'Danima se crni dim zgarišta ljudskih ostataka dizao u nebo', zapisali su svjedoci. Osim toga, iz Reicha su dovezeni strojevi koji su lomili kosti leševa. Kada su patolozi 1964. otvorili neke grobnice, ustanovili su kako su mnogi leševi već 'istrulili i raspali se' te kako se ponegdje 'ljudsko tkivo pretvorilo u sapunastu masu žućkasto-narančaste boje'. A što bi se našlo danas, 75 godina nakon zločina?', citirao je dr. Geiger Goldsteinovu izjavu.

> Jerusalem Post Goldsteinove tvrdnje o Jasenovcu povezuje s negiranjem holokausta i srpskom propagandom

> Američki magazin: Mitomanijsko izjednačavanje Srba i Židova u Jasenovcu izraz je rastućeg antisemitizma u svijetu

> Osvrt dr. sc. Geigera na Goldsteinovu knjigu o Jasenovcu: 'Ono čega nema moguće je izmaštati'

"Priču o navodnim posebnim strojevima iz Njemačkog Reicha kojima su u Jasenovcu lomili kosti leševa, usitnjavali ih, i tako prikrili zločin, Goldstein je ponovio 17. lipnja 2018. na Hrvatskoj televiziji, u emisiji Nedjeljom u 2, gostujući kod Aleksandra Stankovića. Koliko je tih strojeva ("drobilica kostiju") bilo, i kada i kako im se izgubio svaki trag, Goldstein nije pojasnio", nastavlja Geiger.

"Navedenim izjavama o drobilici Goldstein je uskovitlao široke narodne mase, kao i pažnju "poštene inteligencije".

<https://narod.hr/hrvatska/jerusalem-post-dotaknuo-se-goldsteinove-drobilice-kostiju-evo-sto-je-dr-sc-geiger-pisao-o-tome>

Da, Schwartz je umro 2017., ali pogledajte što za njega pišu u Židovskom biografskom leksikonu: (<https://zbl.lzmk.hr/?p=2103>):

"... kritičan je spram nekih oblika žid. politike, koje smatra pogodnima za izazivanje antisemitizma"

Izaziva li antisemitizam kada netko izmisli DROBILICU u Jasenovcu?

Izaziva li antisemitizam ono Ministarstvo koje osuđuje za antisemitizam nas koji ukazujemo na ovakve laži ili ono samo?

Za oca i sina Goldstein on je to doista tvrdio i dok nije sin postao Ivo Drobilica. Napadao je Efraima Zuroffa.

Za mnoge je to tvrdio i dok nije postalo jasno da su mnogi na koje je ukazao drobiličari (naravno, ne moramo se u svemu slagati) ili kako ih po Sun Tzu-u nazivam NAJOGAVNIJI MEĐU NAJOGAVNIJIMA.

Istina i sam Zuroff je tražio od hrvatskih vlasti zabranu knjige:

J. Pečarić, S. Razum, Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

(izdanje na engleskom: J. Pečarić, S. Razum, Jasenovac – A lie uncovered, Lulu.com, 2021. pp. 506.)

A hrvatske vlasti ga nagrađuju REDOM KNEZA TRPIMIRA S OGRLICOM I DANICOM. Nagrađuju čovjeka pomoću kojega su Srbi, uz i Gideona Greifa, čini se uspjeli oprati srpske ruke kao krivce za istrebljenje 94% srpskih Židova u Drugom svjetskom ratu i do kolovoza 1942. godine postizanja statusa jedne od prvih zemalja Europe koje su bile „Judenfrei“.

Kada je David Goldman napao Goldsteina zbog njegove drobilice JUSP JASENOVAC je stao u njegovu obranu. Valjda zato što je Ivo Drobilica veleposlanik koji je u Parizu držao sliku jednog od najvećih svjetskih ubojica JB Tita, a najveći revizionist mu je Utemeljitelj RH akademik Franjo Tuđman. A Zuroffa su nagradili za osobit doprinos borbi protiv povijesnog revizionizma.

Sada uz to stoji i ministarstvo stranke koju je osnovao Franjo Tuđman najveći revizionist po NAJOGAVNIJIM MEĐU NAJOGAVNIJIMA! Ako je to tako, zar nisam u pravu kad ga zovem MINISTARSTVO DROBILIČARA?

Prvo poglavlje je o mojoj knjizi „BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.“ koja je nastala zahvaljujući samom Mladenu Schwartzu. Interesantno je da tekst u kome to spominjem je o Ivi Drobilici.

Drugo poglavlje je o MUZEJ U WANSEEU na čiju važnost je Schwartz upozoravao. Pitam se koliko ljudi u RH zna da se u tom muzeju, koji je postavio Svjetski židovski kongres, ne spominje Jasenovac, a spominje Sajmište u Beogradu. Znaju li to u Ministarstvu drobiličara?

Na kraju je poglavlje sa ostalim tekstovima iz mojih knjiga u kojima se on spominje.

Akademik Josip Pečarić

UVOD U MOJU KNJIGU “MIHAEL MIŠO MONTILJO”

Nekadašnji predsjednik Društva izraelsko-hrvatskog prijateljstva g. je bio Mihael Mišo Montilju. Bilo je to prije dvadeset godina i predavanja hrvatske pravednice među narodima o Stepincu u prostorijama Montiljeva Društva. Na odlasku sam se predstavio g. Montilju i bio iznenađen kada je on počeo hvaliti moj tekst objavljen u Hrvatskom slovu za koji je tvrdio da ga treba prevesti i na hebrejski i na engleski tako da ga mogu čitati i u Izraelu. Jednom mlađem članu svog društva rekao je da sam ja „veliki prijatelj Židovskog naroda“. Uvijek sam mislio da je ono što je g. Montilja posebno navelo za takav stav bio moje razmišljanje o ponašanju Židova u RH. To je dano i u mojoj knjizi „Srpski mit o Jasenovcu“ iz 1998., str. 156., (pretisak te knjige je dan u sklopu knjige: J. Pečarić, Hrvatski 'ludač' i srpski znanstvenici, dragovoljac.com, 2023.

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf>), a u Prilogu ovog Uvoda dana je sekcija u kojoj je dan slijedeći tekst:

„Ipak činjenicu da je Tuđmanova knjiga napadana zbog citiranja Prnjatovića, a nisu na isti način napadane spomenute knjige tiskane u Beogradu, jedino je i moguće objasniti spoznajom o teškom položaju Židova u Srbiji kroz cijelu povijest i zabrinutost Židova diljem svijeta za sudbinu Židova u današnjoj Srbiji.“

Naravno, Ivo Goldstein nije reagirao na moj tekst čije prijevode je Montiljo želio, već je reagirao na moj slijedeći tekst optuživši me za 'pornografiju u povijesti'.

Protestirao je i zbog mog izbora u HAZU tvrdeći da je trebala biti izabrana njegova profesorica povjesničarka (valjda su mu povijest i matematika jedno te isto).

Kasnije je uslijedila i klasična njihova optužba za antisemitizam, s prigupim obrazloženjem da ga po medijima gadim i vrijeđam. Napisao je i knjigu antisemitima u Hrvatskoj, po kojoj malo tko u RH nije antisemit. U vrijeme kada mu je otac Slavko Goldstein bio posebni savjetnik predsjednika vlade pokušao je postati i akademik i nije uspio. Dobio je najmanji broj glasova u povijesti HAZU – manje od 1/3 - na Izornoj skupštini Napisao sam i knjigu o tome u kojoj je 2/3 tekstova poznatih

hrvatskih povjesničara koji su govorili o njemu kao izuzetno lošem znanstveniku:

J. Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012.

Mnogi od njih su ga optuživali za znanstveno nepoštenje, što je on potvrdio svojim nadaleko čuvenim 'otkrićem' DROBILICE u Jasenovcu. Po njoj sam mu i dao ime IVO DROBILICA po kojem je danas poznat i van RH: **PODCAST VELEBIT - Pečarić: Zašto sam za Ivu Goldsteina smislio nadimak 'Ivo drobilica'**

<https://www.youtube.com/watch?v=iGzsP9mqZSk>

<https://hrvatskonebo.org/2018/11/15/podcast-velebit-akademik-pecaric-zasto-sam-za-ivu-goldsteina-smislio-nadimak-ivo-drobilica/>

Ivica Marijačić je 2022. godine u tekstu koji je dan i u ovoj knjizi tvrdio da je to ime dao Igor Vukić. Međutim u nedavnom sučeljavanju na televiziji Vukića i Goldsteina sam Drobilica je potvrdio da sam mu ja dao to ime i pri tome:

„To je izmislio vaš kolega i Vaš prijatelj Josip Pečarić koji je dobio nedavno drugostupanjsku presudu zbog uvreda i kleveta protiv meni na Zagrebačkom odnosno na sudu iz Slavonskog Broda.“

To je Ivo Drobilica.

Zašto?

Pa u knjizi za koju me je on tužio (knjiga o Puhovskom) ime Ivo Drobilica se ne spominje ni jedan jedini put!

Naravno tražili smo reviziju od Ustavnog suda jer radi se o nevjerojatnoj povredi ljudskih prava. Naime Drobilica me je tužio tvrdeći da su moji citati iz feljtona prof. Vladimira Mrkocija.

Sudovi su me kaznili zbog toga jer je u knjizi koju je Drobilica napisao 1999. on tvrdio suprotno, a Mrkoci je pokazao da se iz ostalih tekstova u njegovoj knjizi može zaključiti suprotno. I još se ja usuđujem prihvatiti mišljenje prof. Mrkocija – ja koji sam na poziv ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest napisao 1998. godine knjigu o Jasenovcu:

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konclorima*, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 1998.

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konclorima*, Drugo izdanje Element, Zagreb, 2000.

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu II / O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.

J. Pečarić, Serbian myth about Jasenovac, Stih, Zagreb, 2001.

Poslije pojave moje knjige iz 1998. na radiju „Slobodna Europa“ (Prag) organizirano je sučeljavanje osnivača i prvog ravnatelja Muzeja genocida u Beogradu dr. Milana Bulajića u kojem je on jako loše prošao:

J. Pečarić, O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić, Portal dragovoljac.com, 2021.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

J. Pečarić, 'Ideologija genocida Cohen-Pečarić', Zagreb, 2025., str. 549.

To je bio i razlog zašto je HAZU prihvatila moje navode iz Mrkocijevog feljtona. Dakle sudovi u RH tvrde da su u znanosti iznad akademije znanosti!

A za ime Ivo Drobilica, Drobilica me tuži tek u drugoj tužbi.

S pravom kada imamo takve sudove koji smatraju da nije problem u lažnim optužbama i kažnjavaju nekoga zbog citiranja tvrdnji jednog povjesničara, a ne tvrdnji Ive Drobilice.

<https://www.tjedno.hr/pecaric-sudskom-presudom-lazni-akademik-smije-lagati-a-mene-kaznise-zbog-citata-uglednog-povjesnicara/>

Tuži me i zbog tvrdnji da mu je otac neškolorani amater

I to je s pravom kada znamo da je njegovog oca Ustavni sud proglasio doktorom znanosti, a samog Ivu Drobilicu sud u Slavonskom Brodu čak i akademikom:

<https://www.tjedno.hr/pecaric-oca-sud-proglasio-doktorom-a-sina-akademikom/>

<https://dragovoljac.com/index.php/razno/45835-pecaric-laze-ivo-goldstein-ali-lazu-i-sutkinje-zupanijskog-suda-u-slavonskom-brodu>

Sada me tuži i zbog toga što sam davno nazvao njihovu brojku žrtava u Jasenovu „velikosrpsko brojkom Golsteinovih i Draže Mihailovića“. To je kao rezultat njegovog rada kao znanstvenika, a u sučeljavanju s Vukićem doznali smo da su žrtve Jasenovca svi oni koji su umrli i negdje drugdje.

Tuži me i za uz njegovo ime spominjem riječ redikul.

Naime, poslije njegovog neizbora u HAZU 2012. godine dr. sc. Mirko Valentić mi je napisao:

"Prijetelju, jest da je tužno i ružno ali priznajem nisam se već danima tako zdušno nasmijao. Izvrstan i drag jesi, no ti si vraški duhovit. Braniti prvu crtu znanosti u nas – HAZU iskričavom duhovitošću to može samo akademik J. Pečarić i još k tome čovjek je iz havlije matematike. Poznat mi

je "znanstveni" opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim "istraživanjima" napisali. Međutim, godinama u našim staleškim krugovima govori se: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, bar jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein. Najprije u tom kontekstu mogu shvatiti njegovu želju da uđe pod krov naše nacionalne palače znanosti i umjetnosti. Njegovi zagovornici i rijetki defenzori pripadaju odreda skupini naših redikula. Od vremena do vremena oni postaju glasniji. Na pomolu je, čini se, nova koalicija – Akademija redikula".

To sam citirao u niz knjiga, ali zbog činjenice da je tata Slavko koga je Ustavni sud proglasio doktorom znanosti bio tada SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE samo konstatirao da mi je to napisao jedan poznati hrvatski povjesničar

Moram priznati da je meni zabavna spoznaja da sudovi u RH smatraju da su u znanosti iznad HAZU.

Ali vratimo se spomenutom sučeljavanju Vukić vs. Goldstein. Tu se Goldstein lažno predstavio kaoi akademik:

Da stvar bude još gora, u svojoj presudi Županijski sud u Slavonskom Brodu je također lažno proglasio Goldsteina akademikom. Ne samo da se sudovi u RH smatraju kompetentnijima od HAZU kada je u pitanju

povijesna znanost, nego akademijama oduzimaju pravo da same biraju akademike.

Više o tome dano je u knjizi:

J. Pečarić, Bezočna laž Ive Drobilice / Profesori Mitrinović, Tošić i akademik Milovanović, dragovoljac.com., 2026.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/ivodrobilica.pdf>

PRILOG

“TUĐMAN (1994) PRIZNAJE JEVIJEJIMA BESPUĆE U POVIJESTI”

U ovom odjeljku toliko puta spominjane knjige Bulajić uočava stvarne domete pisma izvinjenja dr. Tuđmana predsjedniku najveće židovske organizacije u svijetu B'nai B'rithu, Kentu Schineru, u kome je ključan ovaj dio iz Tuđmanova pisma: *“Prema tome, odlučio sam izostaviti te sporne dijelove iz svoje knjige, koja uskoro treba biti objavljena na engleskom jeziku. To se pogotovo odnosi na formulacije koje sada smatram nepotrebnima, bilo stoga što se temelje na izvorima koji su se kasnije pokazali nepouzdanima, ili zato što njihov opći učinak navodi na predrasude o židovskom narodu, a to nikada nije bila moja namjera”*.¹ Naime, poznato je da su glavni² “sporni dijelovi” Tuđmanove knjige upravo citati koji su prvo objavljeni u srpskim izvorima, a sigurno je da ti citati zaista mogu navesti na predrasude o židovskom narodu. Zato i Tuđmanovo izvinjenje i njegova odluka jest korektna, a opet najviše pogađa Srbe jer gosp. Kent Schiner sigurno zna

¹ M. Bulajić, Nezavisna država Hrvatska - Jasenovac - Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov jasenovački mit; “Jasenovački mit” Franje Tuđmana - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima, Beograd, 1997., str. 134.

² U izvješću predsjednika Jevrejske općine Slavka Goldsteina, objavljenom u njihovom biltenu br. 16 rujan/listopad 1990. str. 2, u točki 15.: “Pojave antisemitizma” navodi se i ovo: “Izvršni odbor i Vijeće JO Zagreb je javno istupilo protiv dijela knjige dr. Franje Tuđmana ‘Bespuća’,” navodeći u zagradama stranice 316-321, dakle stranice na kojima je dr. Tuđman govorio o Prnjatovićevim izvješćima.

za te srpske izvore koje citira dr. Tuđman. O čemu se tu zapravo radi? Dr. Tuđman, govoreći o Jasenovcu, ukratko navodi (uz ogradu!) i neke vrlo loše izjave o Židovima bivšeg logoraša Srbina Vojislava Prnjatovića dane 1942. godine u zapisniku Nedićevoj komisiji u Beogradu i tamošnjim crkvenim vlastima. Bulajić zato ne navodi same sporne dijelove Tuđmanove knjige, ali ne samo zato što se radi o Srbinu! Drugi je razlog za to što on itekako zna da Tuđman citira Antuna Miletića, koji je još 1987. godine objavio drugo izvješće Vojislava Prnjatovića Svetom sinodu Srpske pravoslavne crkve, bez nekoliko zadnjih redaka, u knjizi *Koncentracioni logor Jasenovac*, knj. III., Beograd, 1987., str. 106- 119., a našao ga je u Arhivu Svetog sinoda. Spomenuti citati tiskani su 1987. godine, dakle dvije godine prije tiskanja Tuđmanove knjige. Godinu dana nakon tiskanja Tuđmanove knjige, dakle 1990. godine, jeromonah Atanasije Jevtić i-zdao je u ime Svetog Sinoda knjigu o Jasenovcu, u kojoj su prvi put javno objavljena - bez ikakva objašnjenja - oba Prnjatovićeve izvješća, i to u cijelosti, s najpogrdnijim izrazima na račun Židova³. Na primjer Prnjatović kaže, a to prenosi i Tuđman: *“Židov ostaje Židov, pa i u logoru Jasenovac. Oni su u logoru zadržali sve svoje mane no s tim da su one sada vidnije. Sebičnost, lukavstvo, nesolidnost, tvrdičluk, podmuklost i konfidentstvo su nji- hove glavne odlike.”*⁴

A zašto Prnjatović ovako govori o Židovima. To je jasno ako se pogleda prethodni citat koji također navodi Tuđman: *“Židova je u logoru bilo 5-8 puta više od Srba. Pošto su prije pristigli i 'uspjeli da u zatočeničkoj hijerarhiji prigrabe sva važnija mesta', to radi svojih povlastica 'stalno i vešto intrigira- ju protiv Srba' (...)"*⁵

Prnjatoviću su očito Židovi takvi kakve ih on opisuje zato što su prigrabili važnija mjesta u zatočeničkoj hijerarhiji, pa se uopće ne treba uzbuđivati na ovakve njegove prosudbe. Uostalom Tuđman navodi dobar dio Prnjatovićeve izvješća komesarijatu za izbjeglice Nedićeve vlade, koje je dao 11. ožujka 1942., u kome kaže da je namjera ustaša bila *“da od Jasenovca naprave jedan ne samo sabirni nego i jedan radni*

³ Lj. Štefan, Hrvatsko Slovo, 3. siječnja 1997.

⁴ F. F. Tuđman, *Bespuća povijesne zbiljnosti*, Zagreb, 1990., str. 318.

⁵ Isto, str. 317-318.

*industrijski logor, budući da su na terenu podignute već i dobre tvorničke radionice za izradu lanaca, kovačnice, bra- varije, kleštara, limarija, tapecireraj, puškarnica, auto mehaničarska radio- nica, stolarija, kolarija, elektroinstalaterska radionica, ciglana, parna pila- na, te parna električna centrala”.*⁶

A Prnjatovića pogađa ovo: “Zatočenici-slobodnjaci ne stanuju u samom logoru nego u selu Jasenovac u privatnim stanovima, a omogućeno im je da su doveli i svoje porodice. Dakle žive zajedno sa svojim porodicama slobo- dno u Jasenovcu. Na žalost to su samo Židovi”.

⁷ Tuđman konstatira da Prnjatovićev sud o Židovima “odiše pretjeranošću, mogli bismo reći antise- mitskim raspoloženjem”.⁸ To je očito i iz same činjenice što sam Prnjatović konstatira da je u logoru bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, a on o svim Židovima govori tako loše samo zbog toga što je, prema njemu, očito malen broj Židova u zatočeničkoj hijerarhiji prigrabio sva važnija mjesta. Pa nisu valjda svi ti Židovi, kojih ima toliko puta više od Srba u logoru, imali ta važna mjesta u zatočeničkoj hijerarhiji. Iz navedenih citata izlazi da je prema Prnjatoviću bilo bolje: 1) ranije stići u Jasenovac i 2) sa sobom dovesti i svo- ju obitelj!?! Dakle, Prnjatovićevo svjedočenje više govori o samom Prnjatovi- ću nego o Židovima u Jasenovcu. Čak bi se mogla povući i paralela između tih Prnjatovićevih izjava i ponašanja Nedićeve Srbije i Srpske pravoslavne crkve u to vrijeme. Naime, Prnjatović optužuje Židove zbog toga što on i dru- gi Srbi u logoru nisu u zatočeničkoj hijerarhiji, a Nedićeva se Srbija i Srpska pravoslavna crkva u isto vrijeme bori za što bolju poziciju njihove države u sklopu Hitlerova svjetskog poretka! Prnjatovićeva izjava dana je 11. ožujka 1942. godine i sigurno je ono što je Prnjatović govorio o Židovima odgovara- lo i Nediću i Srpskoj pravoslavnoj crkvi. Zašto? Pa to je bilo vrijeme kad je Beograd postajao prvi veći grad Europe “očišćen” od Židova, kad je on posta- jao “judenfrei”. U to su vrijeme zatočenici jedinog židovskog konc-logora (judenlagera) “Sajmišta”, dakle između ožujka i svibnja 1942., ubijani u plin- skim komorama na ulicama

⁶ Isto, str. 316.

⁷ Isto, str. 317.

⁸ Isto, str. 318.

Beograda. Tada velikosrpskoj politici nije odgo- varalo dokazivati da je Jasenovac “najveći srpski grad pod zemljom” nego je trebalo Njemcima dokazati da su oni bolji saveznici od Hrvata, da Nijemci trebaju omogućiti stvaranje velike Srbije umjesto velike Hrvatske. Da, u Jasenovcu je bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, ali oni su tu u sred Beograda omogućili “konačno rješenje” židovskog pitanja i napravili od Beograda - judenfrei! Prnjatovićevo svjedočenje omogućava im dokazati Nijemcima da su oni sposobniji provoditi njihove zamisli od Hrvata - Hrvati stvaraju tamo nekakav industrijski logor umjesto sabirnog, a oni su stvorili Banjicu i “Saj- mište” - jedini “judenlager” na svijetu, dva logora iz kojih niti jedan Židov nije izišao živ!

Ipak činjenicu da je Tuđmanova knjiga napadana zbog citiranja Prnjatovi- ća, a nisu na isti način napadane spomenute knjige tiskane u Beogradu, jedino je i moguće objasniti spoznajom o teškom položaju Židova u Srbiji kroz cije- lu povijest i zabrinutost Židova diljem svijeta za sudbinu Židova u današnjoj Srbiji. Vjerojatno je i cilj najnovijih tiskanja ovih izjava u Beogradu - pritisak na Židove!

Bulajić za svoje djelovanje ima potporu od nekih židovskih krugova u svi- jetu. Zato, on u knjizi koja govori o Tuđmanovoj knjizi ne želi ulaziti u te “sporne” dijelove Tuđmanove knjige! On samo kaže da *“Jevreji ne bi trebalo da prime izvinjenje predsjednika druge nezavisne države Hrvatske”!*

J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 1998.

Akademik Josip Pečarić

O KNJIZI „BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.“

Mladen Schwartz mi je javio da je Goldstein napisao knjigu „Holokaust u Zagrebu” i da u poglavlju o revizionistima spominje i mene u povodu moje knjige „Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Zagreb 1998. kojom sam na poziv ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest odgovorio na knjigu Tuđmanov Jasenovački mit ravnatelja i osnivača Muzeja genocida u Beogradu dr. Milana Bulajića. Naravno Tuđman nije bio više s nama i s novom vlašću je najveći revizionist bio Tuđman, a po prostoru koji je meni posvećen odmah iza njega sam bio ja. Znali su Goldsteini i povezivati u izjavama mene s Utemeljiteljem hrvatske države.

S obzirom da po Židovskom biografskom leksikonu Schwartz bio „kritičan je spram nekih oblika židovske politike, koje smatra pogodnima za izazivanje antisemitizma“ očito je Goldsteine on svrstao u take.

U knjizi sam samo u jednom tekstu spomenuo Schwartz, pa taj tekst ovdje dajem, kao i tekst u kome sam upozorio da mi je on javio za Goldsteinovu knjigu.

PISMO NOVOM LISTU

Slobodan Šnajder u *Novom listu* 11. ožujka 2002. piše: «I gledaj sada na kakve se sve neobične načine sada mijenjaju uloge i kako na hrvatskoj pozornici odjednom sada igraju zakrinkani identiteti: Željko Olujić, naime, *stvarno je uvrijedio jedan kolektivitet*, onaj židovski, uzjahavši najnoviji val antisemitizma kojega je u stvari izvorno potakao sam njegov gospodar, u svojim *Bespućima*, koje je onda, hoteći se odjednom dodvoriti židovstvu (čitaj: američkim zaštitnicima), jadno sam krivotvorio. Olujićeva izjava o tome da su Židovi sami skrivili antisemitizam, skandalozna po sebi, ima svoju prae-figuraciju (proto-tip) na onim mjestima u Tuđmanovoj knjizi gdje se Židovi opisuju kao glavni tlačitelji u – Jasenovcu. Ivančiću u «Feralu» sve se ovo nije dopalo, kao što se nije dopalo mnogima drugim, ali su šutjeli. I onda se odjednom Olujić, umjesto da on bude optužen za izjave koje šire mržnju i skupljaju drvlje za nove lomače ljudetine, javlja u ulozi onoga koji optužuje! Te baca na jednu stranu svoju dušu, koja se previja u bolovima, na drugu pak - zlato! U svakoj civiliziranoj zemlji Olujićeve bi izjave, kao i naprimjer Schwartzove, izazvale zazor i gnušanje, a u mnogima bile bi automatski procesuirane i drastično kažnjene. U Hrvatskoj naprotiv, nositelji takvih izjava i stavova, kad ih se javno upozori, bivaju – nagrađeni! Pa kažite mi molim, gdje to još ima? U kojoj je još državi na Globusu ovako nešto moguće? I kakva je to samo zbrka u glavama.»

I doista, mnogo toga je u ovom tekstu točno. Ima samo jedan “mali” problem. Izjava da su Židovi sami skrivili antisemitizam – nije Olujićeva nego Ivančićeva! Šnajder ili to zna (ako je pročitao Olujićev tekst), tj. pridružio se göbbelsovskoj harangi na Olujića, ili je i sam žrtva te harange. O čemu se radi? Ne vjerujem da se radi o Šnajderovoj «zbrci u glavi».

Željko Olujić je 7. prosinca 1993. godine u “Slobodnoj Dalmaciji” napisao tekst “Hrvati iz daljine” u kome piše:

“Komunizam, fašizam i nacizam neželjena su djeca istog oca: demokratskoga kapitalizma. Papa je Lav XIII. u enciklici ‘*Rerum novarum*’ još 1891. g. ukazivao na krvavost kapitalizma i opasnost od krvava revolta. Negdje je to planulo kao komunizam. U zemljama koje

su bile nezadovoljne svojim položajem nastao je fašizam i nacizam. Tu se nije radilo samo o nezadovoljnim i gladnim, nego i nacionalno poniženim masama. Jedino se u Italiji tražilo, zapravo, 'kruha preko pogače'."

Dakle, ne može biti sumnje čija su djeca komunizam, fašizam i nacizam, i tko je taj tko je učinio da na vlast dođu Hitler, Mussolini ... Onaj koji to poslije ovog navoda pripiše Židovima očito je sam zlonamjeran. Dakle, s obzirom da je to jasno, Olujić nastavlja:

"Svijet nije počeo tzv. holokaustom. Mi nismo dužni Židovima išta a najmanje zato što smo fašisti, jer smo uvijek upravo protiv fašizma bili. Nismo ni neoustaše, jer se naš narod upravo naivno vezuje za zapadnu demokraciju. Pravi je uzrok holokausta ili kako bi to g. Ivin kazao, fašizma u kapitalizmu i tzv. demokraciji jer su oni izludjeli neke narode pljačkom i vrijeđanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera, Mussolinija."

Što radi Viktor Ivančić u tekst "Glasovir za arijevsku Hrvatsku", «Feral Tribune», 27. prosinca 1993. godine? Prvo izbacuje iz zadnje rečenice dio "ili kako bi to g. Ivin kazao, fašizma u kapitalizmu i tzv. demokraciji", a potom iza riječi "oni" dodaje "(Židovi)". Ponovimo, Olujić tvrdi da je pravi uzrok holokausta u kapitalizmu i tzv. demokraciji, a Ivančić to zamjenjuje s tvrdnjom da su krivci Židovi. Ta se konstrukcija posebno izvlači i postaje:

"Željko Olujić: 'Pravi je uzrok holokausta jer su oni (Židovi) izludjeli neke narode pljačkom i vrijeđanjem, pa su im se nametnuli takvi poput Hitlera i Mussolinija'"

Dakle, očita je neistina da je ovo izjava Željka Olujića. To je Ivančićićva izjava. Znači, sve što Šnajder govori za autora ove izjave na mjestu je, osim ako on ne misli da Ivančić ima pravo tako nešto napisati, pripisati to nekome drugome i ne biti kažnjen jer je «naš»? Uostalom, u *Novom listu* od 9. ožujka 2002. Boris Pavletić i predlaže da Vlada plati Feralovu kaznu, čemu se suprostavio Ivan Zvonimir Čičak («Novi list», 16. ožujka 2002.). Interesantno je da Šnajder ovaj slučaj povezuje s Tuđmanovim «Bespućima». I doista, i tamo se radilo o citiranju drugih autora. Samo što smo tada imali veliki napad na Tuđmana kome su se pripisivale izjave koje je on samo korektno citirao, a ovdje imamo lažno prenošenje tuđeg citata.

Izgleda da ima još jedna sličnost. S obzirom tko se sve pridružio u hajci na Olujića, vidljivo je da tu prednjače mnogi jugo-komunisti. Uostalom, kao što ni Tuđmana ne vole mnogi koji nikako da prežale Jugoslaviju. Pri tome je posebno interesantno da jugo-komunisti ne mogu optužiti državotvorne Hrvate za rušenja Jugoslavije, nego za – antisemitizam! Dakle, radi se o ljudima kojima je uzor država koja je bila protivnik države židovskog naroda – Izraela. I ne samo protivnik. Ona je i obučavala one koji su je izravno ugrožavali. Sjetimo se centara u Sarajevu, gdje je obučavana pješadija, u Zadru za artiljerce, u Banja Luci za oklopna vozila, u Pančevu za obavještajce i u Karlovcu (Mekušje) za inženjere. I hrvatski Židovi jugo-komunisti, odnosno jugo-komunisti židovskog podrijetla, znali su za ove centre i podržavali državu koja školuje one koji su bili obučavani za ubijanje pripadnika njihovog naroda. U isto vrijeme, običan hrvatski puk na organiziranim anti-izraelskim demonstracijama se nije ni pojavljivao pa bi bilo više milicajaca nego naroda. Zato je doista čudno kada netko u Izraelu nasjedne i «kupi» njihovu priču o «antisemitizmu u Hrvatskoj». A zapravo im prodaju svoje jugonostalgicarstvo.

Cijela priča o krivotvorenju Olujićeve izjave podsjeća na takvu Jugoslaviju i na drugačiji način. Svojevremeno se Tanja Torbarina zapitala: «Što bješe ovom Miloševiću da traži nekakvu Veliku Srbiju, kad se najveća Srbija zvala Jugoslavija.» Da, doista je Jugoslavija bila Srboslavija, a znamo da je, prema Dobrici Ćosiću, bivšem predsjedniku Jugoslavije, Srbima u povijesti najviše pomogla – laž! A nedavno je, u znamenitoj propovijedi Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački, osudio upotrebu laži u medijima. Tome se usprotivio prof. dr. Ivo Goldstein tvrdeći da na taj način Bozanić poziva na cenzuru («Globus», 22. veljače 2002.). To ne bi bilo nešto čudno kada se zna da je Goldstein poznat po tome što su ga njegove kolege osuđivale zbog korištenja neistina u njegovom znanstvenom radu. Na primjer, današnji dekan Filozofskog fakulteta prof. Neven Budak («O knjizi Ive Goldsteina 'Hrvatski rani srednji vijek' Novi Liber', Zagreb 1995, 511 str.» Radovi, Zavod za hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995), 299-333; vidjeti str. 316.) piše: «Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih

fikcija izvodi daljne zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»

Međutim, Ivančića i «Feral Tribune» su u ovakvom lažnom predstavljanju navoda Željka Olujića, bolje reći u pripisivanju izjave Viktora Ivančića našem poznatom odvjetniku, podržali npr. Sibila Petlevski, u ime Hrvatskog PEN-a, Stipe Mesić, kao predsjednik Republike, Dragutin Lučić, u ime Hrvatskog novinarskog društva, čuveni svjedok optužbe u političkom procesu dr. Žarko Puhovski, kao predsjednik HHO-a, don Ivan Grubišić (namjesnik predsjednika Republike u Vijeću HRT-a), akademik Ivan Supek, otac Iva Goldsteina, nakladnik i publicist Slavko Goldstein, sveučilišni profesor dr. Nikola Visković, novinarka Sanja Modrić, novinar i književnik Miljenko Jergović, političar Damir Kajin, novinar Boris Dežulović, Upravni odbor Hrvatskog PEN-centra, Institut Otvoreno društvo Hrvatska, Vesna Pusić, Dinko Podrug, psihijatar i profesor na sveučilištu u Brooklynu i mnogi drugi. Izgleda da smo doista na putu u Zapadni Balkan. Treba se navići na nove-stare gospodare i na ulogu laži u njihovoj povijesti.

DROBILICA MATEMATIČAR (SANJA I TESA IVA DROBILICE 2.)

Dragi Damire,

Prvi dio ovog teksta objavljen je na portalu bez.cenzure.hr:

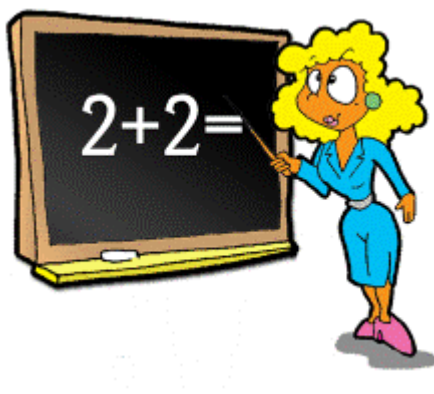
<https://bez.cenzure.hr/toptema/sanja-i-Tesa-iva-drobilice-odgovor-damiru-borovcaku/>

Uz taj tekst ide i prilog:

Izlaganje dr. Vladimira Geigera s predstavljanja knjige akademika Josipa Pečarića.

Tekst je iz 2012. godine, a u njemu postoji i dio:

Matematičar dr. Ivo

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/12846-ivo-goldstein-ili-o-trivijalnoj-historiografiji-u-hrvata.html>

Međutim, znaš li kako je Ivo Drobilica poznat i kao vrhunski matematičar? Nadam se da si dobio moj tekst od 23. 8. 2023.:

DROBILICA MATEMATIČAR

U Prilogu prvog dijela ovog teksta vidjeli smo kako je poznati hrvatski povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger govori o Goldsteinu kao priučenom

psihologom. Vidjeli smo i kako je Ivo drobilica vrstan pravnik stručnjak za Kazneno pravo. A kao što sam napisao u prethodnom nastavku pokazat ću kako je on isto tako izvrstan matematičar. Ma što izvrstan – vrhunski!

Ivo Drobilica je pokazao svoju ambiciju da postane hrvatski akademik još kod mog izbora za redovitog člana HAZU. Spomenut ću kako nedavno tiskanu knjigu Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918. u kojoj je dio o znanosti napisala dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. ona piše:

Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“

Naravno uvijek ima nepravde pa je Ivo Drobilica reagirao velikodušno ne spominjuću sebe kao boljeg kandidata. Dakle Ivo Drobilica-matematičar je kao svjetski priznati ekspert u matematici osporio moj izbor u HAZU u Razredu za Matematiku, fiziku i kemiju i 'izgrdio' HAZU što nije izabrala povjesničarku Mirjanu Gross. Vjerojatno je kao ekspert u matematici pokušao objasniti nestručnjacima u HAZU kako je matematika i povijest jedno te isto. Ili je možda matematika dio povijesnih znanosti ili obrnuto. Priznajem nisam ja na njegovoj razini da bih znao točno što je mislio.

Tada je reagirao akademik Paar:

"Globus", 16. kolovoza 2002.

Vladimir Paar – Uredništvu***Tko je "izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar" i akademik HAZU?***

U "Globusu" 2. kolovoza 2002. prof. dr. Ivo Goldstein iznosi svoje viđenje osnovnih faktora za obnovu Hrvatske. Smatram da je nužno reagirati na dio članka u kojem se kao argument za diskvalifikaciju HAZU iznosi to da je za njezina člana izabran "izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar, ali zato veliki Hrvat i vrlo produktivan pisac ustašoidnih pamfletića".

Uz malo truda svatko će utvrditi da je u bazi Ministarstva znanosti, za razdoblje od 1996. do danas, prema svjetskim kriterijima najproduktivniji znanstveni projekt iz matematike u Hrvatskoj- projekt koji vodi izvjesni Josip Pečarić.

U dostupnim američkim bazama podataka o svjetski priznatoj znanstvenoj produktivnosti hrvatskih matematičara u zadnjih desetak godina, opet nalazimo da je u tom razdoblju najproduktivniji hrvatski matematičar - izvjesni Josip Pečarić.

U Ljetopisu HAZU (dostupan javnosti u biblioteci HAZU) u kojemu je obrazložena kandidatura Josipa Pečarića za akademika, uz ostalo se navodi: Bitan dio Pečarićeve znanstvenog opusa čini 35 'tvrdih' znanstvenih publikacija (opsega između 10 do 30 stranica) te 142 kraća članka objavljena u vrhunskim svjetskim znanstvenim časopisima. U tim radovima ističe se nekoliko značajnih znanstvenih otkrića, a posebno 'Mond-Pečarić inequalities', 'Mond-Pečarić method', 'Čebišev-Pečarić inequalities' (koja u svjetskoj znanstvenoj literaturi nose ime po Pečariću)...

U opsežnom Pečarićevu radu na pisanju znanstvenih monografija posebno je važna svjetski poznata knjiga autora Pečarića, Prochana i Tonga (izdavač Academic Press, New York). Također je važna Pečarićeve

uloga kao pokretača i glavnog urednika svjetski uglednoga međunarodnoga znanstvenog časopisa "Mathematical Inequalities and Applications", koji je ušao u "Science Citation Index Expanded".

Pečarić je objavio i znanstvene radove na području fizike i tehnike. Posebno je važno da je publicirao u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu iz fizike "Physical Review" i u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu iz astrofizike "Astrophysics and Space Science".

Važan argument pri izboru Pečarića za akademika HAZU bilo je i to da je u HAZU stiglo 57 preporuka istaknutih svjetskih matematičara iz 20 država.

Toliko o tome tko je "izvjesni Josip Pečarić - priučeni matematičar" i koji su kriteriji primjenjivani pri njegovu izboru za akademika HAZU.

U HAZU je bilo onih koji su svjesni te nepravde pa je nešto kasnije Ivo Drobilica, ali kao povjesničar (tako se nisu trebale objašnjavati te dvojbe oko povijesti i matematike), predložen za Člana suradnika HAZU. To je prokomentirao biskup Valentin Požaić u propovijedi u Katedrali, na Veliki petak, 2008:

Kod Posljednje večere govorio je Isus svojim: „Ako su progonili mene, i vas će progoniti“ (Iv 15,20).

U 20. stoljeću, također ne manje u 21., to se proročanstvo i suviše očito ispunjava:

bilo na brutalne načine krvavog progona i ubojstva, bilo na suptilne načine:

- kad se nepravедno isključuju pojedinci sa mjestâ na kojima se donose odluke o društvenom, političkom, ekonomskom, kulturnom napretku ili urušavanju nacije;

- kad se umjesto kulture života propagira kultura smrti;

- kad nam se javno poručuje: Sve nas je manje i sve smo stariji – očekujući dan i obavijest: više nas nema;

- kad se u navodnoj Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti promovira razred akademik-šarlatan;

- kad o znanosti - lekcije dijele ignoranti

- kad se mladima, željnima leta u visine ljepote života, spaljuju krila.

Ali Ivo Drobilica ni tada nije izabran.

(J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic.pdf>

J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić – Druga knjiga, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic2.pdf>

Poslije toga je slijedio prijedlog Ive Drobilice za redovitog člana na koji sam reagirao pismom:

PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A

(Pismo sam Ti dao u prvom dijelu mog odgovora)

Rezultat je poznat: više od 2/3 nazočnih na Izornoj skupštini više je vjerovalo piscu ustašoidnih pamfletića ne Razredu koji je predložilo prof. dr. sc. Ivu Goldsteina, a o tome je i knjiga:

J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012.

Predložen je Drobilica još jednom u HAZU, ali tada nije prošao ni Razred. Napokon je izabran je 2018. u status inostranog člana ANUBiH javnim glasovanjem. Zanimljivo je da ta akademija ima i dopisne članove kao i druge akademije koji se biraju tajnim glasovanjem.

<https://historiografija.hr/?p=13099>

Bilo kako bilo vidjeli smo već u dosadašnjim nastavcima izuzetna ostvarena Iva Drobilice u raznim oblastima, a o tome će biti još riječi-

Prvo je, kako sam spomenuo, dr. sc. Vladimir Geiger govorio o Goldsteinu kao priučenom psihologu. Vjerojatno bi prof. Drobilicu prije trebao promatrati neki pravi psiholog, jer i ova knjiga pokazuje da je njegov pravi kompleks SLAVKO GOLDSTEIN. Dakle: njegov tata koji je AMATER POVJESNIČAR. Tako izvrsna mlada hrvatska povjesničarka dr. sc. Vlatka Vukelić konstatira:

“Goldstein je objavio dvije monografije o NOB-u, međutim, one su publicističkog karaktera... Nisu sve knjige koje povjesničari objave ujedno i znanstvene, pogotovo, ukoliko su u nekakvom suautorstvu, gdje se profesor naročito istaknuo suradnjom s pokojnim ocem, koji čak nije ni imao diplomu iz povijesti,”

U ovoj knjizi tako Ivo Drobilica posvećuje dva poglavlja amaterima u povijesti (Amateri u kolu povijesnog revizionizma i neoustaštva i Amateri nastavljaju djelovati (i u tome imaju jaku podršku s raznih strana)), ali uopće ne spominje (svoj kompleks) Slavka Goldsteina što zapravo pokazuje koliki je taj njegov kompleks. To i ne čudi jer za Slavka Goldsteina mnogi misle da je suprotnost svom sinu: inteligentan je ali neškoloan. Zato Drobilica i ne razumije zašto mu se svi rugaju kada on govori o amaterima u povijesti, a glavni suradnik mu je bio tata Slavko, koji najvjerojatnije nije imao nikakvu fakultetsku diplomu.

*Vidjeli smo što pravi povjesničari Jurčević i Geiger govore o Ivu Goldsteinu kao povjesničaru. U mojoj knjizi koju sam već spomenuo (Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012.) dao sam niz tekstova povjesničara koji dokazuju da je Goldstein s pravom dobio podrugljivo ime Drobilica tj. da nije uopće znanstvenik kojemu se može vjerovati. Zato je smiješno kada on u poglavlju Amateri u kolu povijesnog revizionizma i neoustaštva na **str. 234.** kaže:*

Josip Pečarić, Milan Vrkljan, Matko Marušić i Mihovil Biočić i ali su i imaju, navodno, respektabilnu karijeru u užoj struci. Valja pre postaviti da su svjesni koliko su energije morali uložiti da bi to postigli. Teško je povjerovati da nisu shvaćali kako je i za bavljenje znanošću o povijesti potrebno mnogo učiti i naučiti. Kako su mogli i pomisliti da mogu bolje poznavati povijest od profesionalnih historičara? No zaslijepljenost koju sa sobom nosi radikalizam (u ovom slučaju nacionalistički) i inače racionalne osobe gura u iracionalizam. Neki od njih (primjerice, Krtalić, Pečarić) bili su integrirani u politički i društveni život, u znanstvenu zajednicu, Ivezić, Schwartz i neki drugi postojali su ili postoje na rubovima političkog života i s onu stranu političke pristojnosti.

(J. Pečarić, Mr. sc. Mladen Ivezić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021.:

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf>)

Da Drobilica nije to što jest on bi shvatio da ja samo čitam njegove knjige i pokazujem koje sve gluposti se mogu naći u njima. Pokazujem koliko on nije povjesničar u pravom smislu te riječi. Recimo na predstavljanju moje knjige „Brani li Goldstein NDH“ o kojoj je već bilo riječi akademik Dubravko Jelčić:

Što će matematičar u povijesti, u povijesnoj znanosti, odnosno u znanosti o povijesti? Pitanje, koje se kolegi Pečariću već nekoliko puta postavljalo u javnosti, bez sumnje je intrigantno pitanje, ali i sasvim neumjesno i promašeno; jer ono, to pitanje, podrazumijeva tvrdnju, da je povijest kao znanstvena disciplina rezervirana samo za školovane povjesničare, povjesničare ex offio, a to je doista daleko od pameti.

(...)

S obzirom na opseg Goldsteinove knjige, a i opseg ove Pečarićeve, pomislili bismo da se kolega Pečarić dobroano uznojio dok je skupio toliko primjera nelogičnog razmišljanja i zaključivanja u Goldsteinovoj knjizi; ali mi se čini, da je taj posao za nj bio puno lakši nego što mislimo.

Nelogičnosti se u Goldsteinovoj knjizi naprosto nude i nameću same od sebe, njih nije ni potrebno posebno tražiti. To je knjiga gotovo udžbenik logike, s kojom sveučilišni profesor Goldstein očito nije u velikom prijateljstvu.

Slično je govorio npr. hrvatski povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević na predstavljanju jedne moje knjige.

Drobilica u skladu sa svojim novim imenom jednostavno riješi svoj problem pa sve one koji su hrvatski povjesničari nazove neoustašama, i onda su njegove gluposti postale nova-inteligencija.

Da Goldstein nije Drobilica shvatio bi da je glupo misliti da je nešto dokazao tražeći neku moju grješku iz povijesti jer ja samo navodim što drugi govore. Tako stupidno tvrdi da su Gumzejevi podatci Gumzej-Pečarićevi jer ih ja navodim govoreći o konc-logorima u Beogradu. Zato vam u Dodatku dajem tekst: MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA.

Problem je kada griješe povjesničari koji misle da su znanstvenici kakav je on. A Drobilica i ne razumije što je govorio akademik Jelčić da radim ja. A Drobilica, kao što je napisao akademik Jelčić, daje mnogima pregršt primjera da se mogu rugati njegovoj 'istoriji'.

(J. Pečarić, Akademik Dubravko Jelčić. Portal dragovoljac.com, 2020.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf

J. Pečarić, Jelčić u našim knjigama, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic2.pdf>)

Mali primjer iz ove nove knjige o 'istoričaru' Drobilici i istini:

Bilo bi smiješno kada bi jedan povjesničar pisao naprimjer kao on na str. 238-239:

Matematičar Josip Pečarić (1948.) je član HAZU. U brojnim istupima koji nemaju nikakve veze s njegovom osnovnom strukom redovito ističe da je "akademik". Rođeni Bokelj, diplomirao je i doktorirao u Beogradu, u tom je gradu postao univerzitetski profesor. S obitelji 1987 preseljava se u Zagreb. Ostao je u kontaktu s Beogradom te 1991. godine, u danima kad s beogradskih ulica kreću tenkovi na Vukovar u tom istom gradu objavljuje knjigu o "jednačinama" - u hrvatskom prijevodu "jednadžbe" - (Cikličke nejednakosti i ciklične funkcionalne jednačine, Naucna knjiga, Beograd, 1991., suautor D. S. Mitrović). Od početka devedesetih počeo je iskazivati politička stajališta i nekoć samozatajni profesor prometnuo se u ultradesničara. Počeo se i amaterski baviti poviješću, pri čemu su mu postulat i historiografske metode bili više smetnja negoli sredstvo.

Da, ozbiljni znanstvenik ne bi tvrdio da je to što sam u Beogradu bio asistent iz fizike jer sam magistar elektrotehnike, a kao doktor matematičkih znanosti nisam mogao dobiti u matematici iako sam na matematičkom projektu za RS imao uvjerljivo najviše objavljenih radova.

Naravno ja nisam na tako visokom nivou poput Drobilice pa da pokušam tvrditi da je Elektrotehnika i Matematika jedno te isto kao što je on tvrdio da u Razredu za Matematiku, Fiziku i Kemiju treba biti izabrana povjesničarka. Stvarno ispada komično kada čitamo ostatak njegovog gornjeg teksta. Dolaskom u Zagreb preskočio sam zvanje docenta i odmah izabran za izvanrednog profesora da bi ubrzo postao redoviti profesor i s uvođenjem i novo zvanja i redoviti profesor u trajnom zvanju. Teško je očekivati da bi Ivo Drobilica bilo što drugo zaključio iz ovih podataka, osim onoga što je napisao u gore navedenom tekstu, zar ne? Pri tome je očito da njemu nije jasno da ja imam suradnju s nizom znanstvenika iz cijelo svijeta pa i iz Srbije. Meni su veći problem srpske sluge iz RH. Ovi u Srbiji znaju što ja pišem, ali poznato je da moja dva časopisa iz teorije nejednakosti čine 50 posto svih hrvatskih znanstvenih časopisa koji su danas Q1 ili Q2 časopisi. Takav je i treći iz te oblasti Journal of inequalities and Applications. Do nedavni glavni urednik

srpski akademik Gradimir Milovanović kad je odlazio iz časopisa predlagao da umjesto njega ja budem glavni urednik i u tom časopisu u kojemu i jesam u Editorial Bordu. Ili da spomenem e-mail koji mi je poslao moj mentor za magistarski rad u povodu Međunarodne konferencije u povodu mog 70. rođendana. Naime, prof. dr. sc. Dobrilo Tošić iz Beograda javio mi se 11.7.2018.:

Dragi Pečariću,

Živ sam. Trenutno sam najstariji živi član Katedre za Matematiku ETF-a.

Pratim sve tvoje uspehe u nauci i njima se radujem.

Nadam se da ćeš mi kratko odgovoriti. Pročitao sam tvoju priču o školovanju, dolasku u Beograd, studiranju Elektrotehnike, zaposlenju, doktoratu, itd.

Sve sto si tu napisao je potpuno tačno!!! (...)

uvek tvoj prof. Dobrilo Tošić

A vjerojatno oni znaju i onu priču o meni kao ustaši jer ne volim biti sluga! Zato mi je drago i kad vidim iz Tvoje knjige tko je sve neoustaša dragi moj Ivo Drobilice. Lijepo je biti skupa s njima i zato sam već pisao o svom oduševljenju što si me toliko puta u knjizi spomenuo. Čini se da si konačno razumio tu moju priču o ustašama i Srpskim slugama pa evo imamo i knjigu o tome.

Instina to s Gumzejevim brojkama možemo shvatiti i kao dokazivanje Ive Drobilice da je izvrsni matematičar što je on pokazivao još kod mog izbora za akademika.

Zato sam prikupio nekoliko tekstova o našem sjajnom matematičaru Ivu Drobilici koje dajem u Dodatku pod naslovom:

*IVO DROBILICA O PRIUČENOM MATEMATIČARU I PISCU
USTAŠOIDNIH PAMFLETIČA*

Zanimljivo je da sam ja zanimao matematičara Ivu Drobilicu, a nisu dva doktora znanosti N. Banić i M. Koić i njihova knjiga: JASENOVAČLI POPIS LAŽNE ŽRTVE, koja je rezultat višegodišnjih istraživanja podataka iz Poimeničnog popisa žrtava KL Jasenovac s mrežne stranice JUSP Jasenovac. I on u toj knjizi na oko 800 stranica kako piše u reklamama u „Hrvatskom tjedniku“ ruše dugogodišnji KOMUNISTIČKI mit. Ja sam pisao o SRPSKOM mitu. Sjetimo se samo Tanje Torbarine koja je govorila da je najveća VELIKA SRBIJA bila JUGOSLAVIJA. Dakle i komunistička Jugoslavija je bila VELIKA SRBIJA, pa je meni ipak ispravniji naziv SRPSKI MIT. A u Hrvatskoj je sluga uvijek bilo!

Čitajući što danas u novoj knjizi Ivo Drobilica piše o meni vidi se da on nije bez razloga doživio tolike patnje jer je doista pročitao niz mojih knjiga, a za razliku od njega ja sam pročitao samo njegovu knjigu „Holokaust u Zagrebu“ i to samo zato jer mi je Mladen Schwartz javio da ima dio posvećen meni.

(...)

Kao što vidiš i tada sam u tom tekstu govorio o velikim patnjama Iva Drobilice koje su tako dojmljivo opisale Sanja i Tesa pa i gubitkom svijesti kod čitanja moje knjige o Puhovskom.

Uz taj tekst poslao sam više zanimljivih priloga pa Ti ih šaljem u Prilozima.

Kako je jedan od tih tekstova o Filipu Lukasu (MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE), a zbog uloge Ive Drobilice u svemu što se događa danas o i oko Lukasa (vidjeti moju knjigu: J. Pečarić, Filip Lukas, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Lukas.pdf>) čini mi se prirodnim da tu dodam i današnji tekst Zvonimira Hodaka.

Puno pozdrava,

Joško

J. Pečarić, Sanja i Tesa Iva Drobilice, Dragovoljac.com, 2024.

SCHWARTZ I MUZEJ U WANSEEU

Kako je po Židovskom biografskom leksikonu Mladen Schwartz bio „kritičan spram nekih oblika židovske politike, koje smatra pogodnima za izazivanje antisemitizma“ ne čudi da sam iz njegove knjige *Hrvatska poslije Tuđmana* (2000.) doznao se u muzeju u Wanseeu ne spominje Jasenovac, a spominje Sajmište. Schwartz u knjizi upozorava na to kako je muzej u Wanseeu postavio Svjetski židovski kongres! Ovdje ću dati moje tekstove u kojima to spominjem.

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA

Kao što smo pokazali u drugom dijelu ovog teksta, oni koji ne priznaju genocidnost hrvatskog naroda pokušavaju zlonamjernim interpretacijama umanjiti ili obezvrijediti veliko Milanovićevo otkriće i povezanost ustaških zločina s tom genocidnošću. Vjerojatno je bilo i dobronamjernih koji su samo pokazali nerazumijevanje, što je čest slučaj kada se radi o epohalnom otkriću. Pojedinci su očekivali da će nekakvo reagiranje stići i iz Poljskog veleposlanstva. Nije! Ali jest od izraelskog veleposlanika.

U reagiranju Đure Vidmarovića (*Ili premijer Milanović vrlo loše poznaje povijest ili je intrašovinist?*, Portal HKV-a), 30. 1. 2014. spominje i to veleposlanikovo pismo:

Na upit o tome novinara Jutarnjeg lista da se referira na govore hrvatskih čelnika, iz veleposlanstva države Izrael stigla je poruka u kojoj se de facto, doduše indirektno, baca sjena antisemitizma, čini se na većinu Hrvata. Citiram ovu neobičnu diplomatsku obavijest prema tekstu u spomenutim novinama od 29. siječnja 2014.:

"Ne, veleposlanik Yosef Amrani ne referira se ni na jedan od spomenutih govora, već na percepciju o holokaustu koja prevladava u hrvatskoj javnosti, a koju veleposlanik primjećuje već neko vrijeme".

Moram kao književnik koji je svojim radom doprinio upoznavanju hrvatske javnosti sa židovskom poezijom, te poviješću cionizma i poviješću povratka Židova u staru domovinu, ali i kao bivši veleposlanik, utješiti uvaženoga kolegu da u hrvatskoj javnosti nema spora oko percepcije Holokausta. U Hrvatskoj nema antisemitizma. Oni koji su skrivili zločine nad Židovima u Hrvatskoj, davno su ubijeni. I ne samo krivci, ubijene su desetine tisuća drugih građana, zajedno s ženama i djecom, samo zbog sumnje da su podržavali NDH.

Ubijani su i njihovi unuci zbog grijeha djedova. Neka netko hrabar kaže javno koliko bi to danas trebalo istrijebiti hrvatske populacije pa da se skine oblak zločina koji su učinili naši djedovi? Tek je malen broj dužnosnika NDH preživio dobivši azil u Argentini i SAD-u. Zanimljivost naše današnje situacije leži u činjenici da postoje pojedinci, raspoloženi protuhrvatski, koji bi željeli da u Hrvatskoj ima antisemitizma, jer im normalna situacija ne odgovara.

S druge strane G. Borić već naslovom pokazuje što misli o Milanovićevu epohalnom otkriću: Antisemitski ispad premijera Zorana Milanovića / PRVO MASOVNO UBIJANJE ŽIDOVA POČINILI SU NACISTI 3. RUJNA 1939., pa se postavlja pitanje je li se Veleposlanik javio baš u ovom trenutku zbog tog (navodnog) antisemitizma u govoru Predsjednika Vlade RH

Pogledajmo dvije Borićeve rečenice koje su posebno izdvojene:

Hrvatska javnost svačega se načula od toga neznalice i prznice kojega će se jednoga dana njegova Partija stidjeti.

Koristiti se Međunarodnim danom sjećanja na holokaust za izvrtanje istine, mogu samo oni kojima je mržnja pomutila pamet.

Posebno je zanimljiv Boričev opis zasluga druga Tita i njegove Jugoslavije, koji dodatno pojašnjava zašto bi izraelski veleposlanik pomislio da je Milanović, kao čelnik SDP-a koja je sljedbenik Titove partije, nastupio s antisemitskih pozicija:

Uskoro su u Jugoslaviju počeli stizati ne samo palestinski ranjenici i studenti nego i gerilci koji su u blizini Beograda uvježbavani u svojim zločinačkim "vještinama". Tko zna koliko je izraelskih Židova stradalo od njihovih atentata. U međunarodnoj politici Titova Jugoslavia stavila se na stranu protivnika Izraela pa je u Ujedinjenim narodima glasovala za rezoluciju u kojoj se cionizam izjednačava s rasizmom. Titova vlast nikad nije pokušala popraviti odnose s Izraelom iako je Jeruzalem dugo pružao ruku pomirnicu. (...)

U svemu ovome najviše začuđuje da savjetnik za kulturna pitanja premijera Milanovića i istaknuti član židovske zajednice u Zagrebu Slavko Goldstein nije upozorio svoga 'štićenika Milanovića kako nijekanje nacističke likvidacije na tisuće Židova prije 10. travnja 1941. znači omalovažavanje žrtava holokausta i stanovitu rehabilitaciju krivaca za najveći zločin u novijoj povijesti čovječanstva. Mržnja Milanovića i Goldsteina protiv ustaša ne bi smjela biti toliko velika da Pavelićev režim proglase gorim od Hitlerova, da hrvatske 'šegрте' u zločinima stave iznad njihovih njemačkih 'majstora'. Bilo je obratno. Američki tužitelji u procesu protiv njemačkih generala s bojišnice u jugoistočnoj Europi od 1941. do 1945. došli su do ovoga važnoga zaključka: 'Mišljenja smo da je Hrvatska cijelo vrijeme o kojemu je riječ bila zaposjednuta zemlja i da su za sva djela koja je počinila hrvatska vlada bile odgovorne okupacijske sile'. (Holm Sundhausen; 'Geschichte Jugoslawiens', Stuttgart, 1982.) Pametnome dosta.

Zapravo i ne iznenađuje ponašanje Slavka Goldsteina. Da ima nekakvu školu, vjerojatno bi on, a ne Milanović ili njegov sin bio kandidat za HAZU. Znamo da njegov sin nije uspio u prošlom pokušaju u HAZU samo zato što akademici, na žalost, nisu razumjeli – bolje reći nisu bili u stanju razumjeti – to ja je u PET – ŠEST dana smješten i sam genocid i osveta! Pa zar nije u *Oluji* napravljen genocid stvaranja zečeva od ljudi u isto tako kratkom razdoblju? Ali sada Milanović proširuje vrijeme

genocida do napada na SSSR i ne spominje osvetu, pa sam uvjeren da će biti mnogo uspješniji s tim starim akademikima.

Zbog ovakvih tvrdnji, kakve su ove Boričeve, koje imaju za cilj negirati veličanstveno otkriće predsjednika Vlade dobro je pogledati u cijelosti izjavu izraelskog veleposlanika danu HINI:

Ljudi krivo poimaju povijest: Holokaust je počeo prije 'konačnog rješenja'

'Europa je šutjela, svijet je šutio. Kristalna noć, koja se dogodila u studenome 1938. bila je izravni napad na nevine ljude, oduzimanje njemačkoga državljanstva Židovima samo zbog njihovog židovskog porijekla, nije bila dovoljna Europi i svijetu da se probude'

Cilj Međunarodnog dana sjećanja na holokaust 27. siječnja podsjećanje je na to da su zločini protiv židovskog naroda počeli puno prije odluke njemačkih vlasti o "konačnom rješenju" u siječnju 1942. godine i ljudi od autoriteta toga bi dana u svojim govorima trebali podsjetiti i na zvjerstva nacističkog režima, ali i na ravnodušnost međunarodne zajednice, priopćio je izraelski veleposlanik u Hrvatskoj Yosef Amrani.

"Holokaust je povijesna činjenica i neshvatljiv povijesni događaj i ne može biti vezan uz datum održavanja konferencije na Wannseeu 20. siječnja 1942. godine i odluku njemačkih vlasti da unište židovski narod u procesu s nazivom 'konačno rješenje'... Nažalost, taj proces, usuglašeni napor da se židovski narod učini krivcem za sve društvene i gospodarske nedaće u Europi započeo je i prije i proizlazi izravno iz nacističke ideologije i antisemitizma", priopćio je Yosef Amrani.

"Govori i komentari ljudi od autoriteta toga važnoga dana trebaju podsjetiti na zvjerstva, na okrutnost nacističkoga režima i apatiju međunarodne zajednice", dodaje Amrani u priopćenju.

Po njegovim riječima, Međunarodni dan sjećanja na žrtve holokausta, trebao bi nas podsjetiti na "povijest, slijed događaja" i biti "pouka budućim generacijama".

No, primjećuje Amrani, "opće poimanje mnogih ljudi jest da je holokaust započeo sa sistematskim istrebljenjem židovskog naroda u

koncentracijskim logorima i plinskim komorama". To međutim, dodaje, ne može biti vezano uz spomenuti datum od 20. siječnja 1942. i odluku o 'konačnom rješenju' i podsjeća da nürnberški zakoni iz 1935. nisu bili dovoljni da probude Europu i svijet.

"Europa je šutjela, svijet je šutio. Kristalna noć, koja se dogodila u studenome 1938. bila je izravni napad na nevine ljude, oduzimanje njemačkoga državljanstva Židovima samo zbog njihovog židovskog porijekla, nije bila dovoljna Europi i svijetu da se probude", stoji u priopćenju izraelskog veleposlanika.

Amrani u obraćanju javnosti ističe da su ljudi slani u koncentracijske logore i prije 1941. "Bili su Židovi, bili su komunisti, bili su homoseksualci", dodaje Amrani i poručuje da "treba upamtiti da su koncentracijski logori bili političko oruđe režima te su ljudi slani u logore iz jezivih razloga".

"Holokaust je stajao života, među mnogim drugima, i 6 milijuna Židova, samo zato što su bili Židovi i svi oni nikada ne smiju biti zaboravljeni. Uništenje židovskoga života, kulture i zajednica u tridesetim i četrdesetim godinama 20. stoljeća je vječna povijesna tragedija", kaže Amrani u priopćenju.

"Dok su sjećanja i pouke živi u našoj svijesti, kao ljudska bića trebamo učiti i podučavati povijest kakva se stvarno dogodila", zaključuje izraelski veleposlanik.

S obzirom na značenje znanstvenog otkrića predsjednika Vlade, što su pokazala i brojna reagiranja, kao i spomenuta negiranja (recimo samo kako jedan podnaslov Borićeva teksta ima naslov: *PROGON ŽIDOVA U NDH NIJE BIO ONAKAV KAKVIM GA PRIKAZUJU (POST)KOMUNISTI*) uputio sam veleposlaniku Izraela sljedeći e-mail:

Subject: Za veleposlanika g. Yosef Amrania –

Wansee

Date: Sat, 08 Feb 2014 19:25:19 +0000

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

To: info@zagreb.mfa.gov.il

Velepoštovana ekselecijio g. veleposlaniče,

Velepoštovani g. Yosef Amrani,

bilo mi je drago pročitati Vaše nedavno pismo. Kako sam upravo dobio tri slike iz muzeja u Wanseeu, posebno me je zaintrigirala karta konclogora (jedna od slika). Naime, na području bivše Jugoslavije vidljiv je samo jedan logor, onaj na Sajmištu u Beogradu. Kako pišem za jedan hrvatski tjednik, molio bih Vas za Vaš komentar u svezi s time.

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

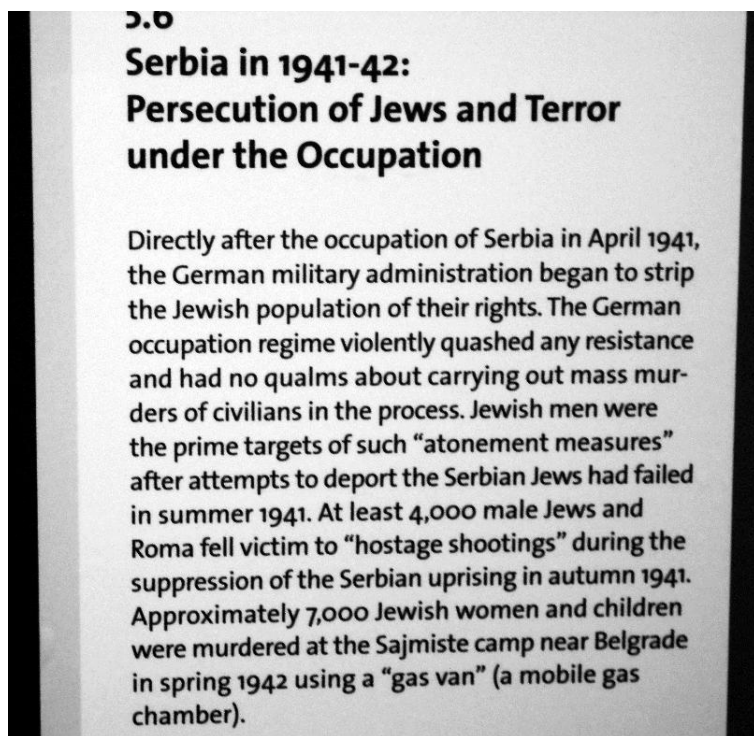
Naime, to što se u muzeju u Wanseeu ne spominje Jasenovac, a spominje Sajmište (Mladen Schwartz u knjizi *Hrvatska poslije Tuđmana* (2000.) upozorava na to i kaže kako je muzej u Wanseeu postavio Svjetski židovski kongres) dodatno pojašnjava svu genijalnost Milanovićeva otkrića, jer on samu genocidnost ne dokazuje Jasenovcem i logorima, nego zločinima prije napada na SSSR, a u osnovi mu je genocidnost hrvatskog naroda! Dakle, očito je da odgovor veleposlanika, koji nisam očekivao niti sam ga dobio, ne može utjecati na značenje samog Milanovićeva otkrića. Vjerojatno sam veleposlanik i ne može komentirati tu genocidnost. Ipak je on veleposlanik u RH. A s druge strane, zašto i ne? On bi time samo pokazao svoju solidarnost s hrvatskim vlastima, zar ne?

(SLIKA 1.)

(SLIKA 2.)

(SLIKA 3.)

Dnevno.hr, 09. 03. 2014.

7Dnevno, 14. 03. 2014.

J. Pečarić, Hrvatski genocid: napravili zečeve od srba, Zagreb, 2014.

BEOGRAD KAO KONCLOGOR

Marko Ljubić (7Dnevno, 20. 05. 2016., dnevno.hr, 24. 05. 2016.) piše: *Ništa jasnije ne ukazuje na realno stanje slobode i autentičnosti hrvatske državnosti danas kao odnos države prema Jasenovcu i Bleiburgu. Kad govorim o autentičnosti, isključivo mislim na pretpostavljeni odnos i jedankost između državnih i nacionalnih interesa. Jer, nitko u Hrvatskoj nema razuman argument za stav da su ovakva država i poredak izraz volje većine hrvatskoga naroda.*

S jedne strane imamo po svim razumnim pokazateljima planiran i monstruozan zločin golemih razmjera nad hrvatskim narodom, a s druge strane žrtve koje su odavno prestale biti ljudi zbog trgovine brojkama, postajući instrument nanošenja zla – hrvatskom narodu.

U prvom slučaju hrvatska država se poluilegalno klanja svome narodu, u drugom – službeno hodočasti na koljenima uz ponižavajuću inicijaciju, lašcima.

Da vidimo prvo što je to u svijesti, kolektivnom duhu i javnoj percepciji hrvatskog naroda – Jasenovac?

Rijetki su pripadnici hrvatskog naroda koji ne znaju da je to bio logor NDH. To je činjenica koju nitko relevantan neće osporiti, niti će bilo tko osporiti da su se u tom logoru događali – zločini.

Međutim, činjenica je da hrvatski narod do danas nema relevantna historiografska istraživanja, neupitne dokumente i činjenice na temelju kojih bi mogao imati barem približnu sliku ne samo onoga što se događalo u Jasenovcu, nego općenito u vrijeme NDH. Razlog tomu je vladavina jugoslavensko-komunističkog poretka, koji je u biti bio okupacijski režim, diktatura s dubokim velikosrpskim biljegom. Pritom su se upravo zbog integracije komunističke diktature, koja je počivala na negaciji nacionalnog identiteta, zatim jugoslavenske okupacije koja je također počivala na uništenju hrvatske državotvorne ideje, te konačno velikosrpskih interesa koji su oba ta elementa bivšega režima koristili za legalno širenje sfera srpskih utjecaja i stvaranja velike Srbije, upravo nad hrvatskim narodom primjenjivani izrazito zločinački instrumenti. Od pokolja u završnim godinama Drugog svjetskog rata, progona tijekom komunističke diktature, do stvaranja monumentalnih antihrvatskih

mitova i laži svjetskih razmjera koje se i danas koriste za razaranje Hrvatske.

Jugoslavija, komunisti i Srbi nikada nisu dopustili da se znanstvenim, neovisnim i stručnim metodama istraži Jasenovac, niti bilo što iz vremena NDH. Danas to spriječavaju antife u Hrvatskoj.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marko-ljubic/hrvatski-narod-okovan-je-povijescu-koju-je-ispisao-njegov-neprijatelj-924118>

Zapravo s pravom možemo tvrditi da je Mit o Jasenovcu, o kome zapravo govori Ljubić, veliki zločin prema hrvatskom narodu. Zločin koji je trebao osigurati opstojnost Jugoslavije, države koja je zapravo bila najveća moguća Velika Srbja.

Žalosno je vidjeti kako i današnje vlasti u RH sudjeluju u tom zločinu!

Ali Jasenovac je u tom cilju trebao odigrati još jednu važnu ulogu o kojoj sam govorio već u svojoj prvoj knjizi, zapravo sam to istaknuo u podnaslovu knjige:

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

Pri tome posebno treba izdvojiti Sajmište, logor koji je osnovan samo za Židove, a koji su svi bili ubijeni. Ono što je još strašnije jeste činjenica da su gubilišta bila ulice grada Beograda, pa slobodno možemo reći kako je Beograd bio konclogor. U više navrata sam ukazivao da ta stratišta nisu ni obilježena.

Prije dvije godine sam upozorio i Izraelskog veleposlanika:

Subject: Za veleposlanika g. Yosef Amrania - Wansee

Date: Sat, 08 Feb 2014 19:25:19 +0000

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

To: info@zagreb.mfa.gov.il

Velepoštovana ekselencijo g. veleposlaniče,

Velepoštovani g. Yosef Amrani, Bilo mi je drago pročitati Vaše nedavno pismo. Kako sam upravo dobio tri slike iz muzeja u Wansee-u, posebno me je zaintrigirala karta konc-logora (jedna od slika). Naime, na području bivše Jugoslavije vidljiv je samo jedan logor, onaj na Sajmištu u Beogradu. Kako pišem za jedan hrvatski tjednik, molio bih Vas za Vaš komentar u svezi s time.

*S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić*

Naime, to što se u muzeju u Wansee-u ne spominje Jasenovac, a spominje Sajmište (Mladen Schwartz u knjizi *Hrvatska poslije Tuđmana (2000-te)* upozorava na to i kaže kako je muzej u Wansee-u postavio Svjetski Židovski Kongres)

Slike koje sam mu poslao prilažem i sada, mada su i one i samo pismo već objavljene na portalu Dnevno.hr, 09. 03. 2014. i tjedniku 7Dnevno, 14. 03. 2014.

SL. 1, 2, 3.

Napokon, 18 godina od objave spomenute moje knjige, a i niza drugih knjiga i tekstova u kojima sam ukazivao na činjenicu da su ulice glavnog grada jedne europske države bili stratišta Židova, pa su se i hvalili Hitleru kako je Srbija bila prva judenfrei (očišćena od Židova) u Beogradu se počelo obilježavanje te činjenice. Zapravo pogledajmo što o tome danas kažu u Srbiji:

U beogradskom kvartu Savamala, ispod Brankovog mosta, uskoro bi trebalo da bude podignut spomenik jevrejskim žrtvama Holokausta. Planirano je da spomen-obeležje, čiju izradu i podizanje finansira Opština Savski venac, bude postavljeno u ulici u kojoj su nacisti u specijalnom kamionu – „dušegupki“, otrovnim gasom gušili logoraše.

Ulica braće Krsmanović, smeštena u starom delu Beograda poznatijem kao Savamala, danas je tranzitna zona za teške kamione i istovremeno neformalni centar urbane gradske kulture.

Malo je poznato da je pre sedam decenija upravo u njoj počinjala agonija za zarobljenike iz logora za Jevreje na Starom sajmištu, odakle ih je u smrt vozio kamion-ubica, poznatiji kao „dušegupka“.

Istoričar Milan Koljanin objašnjava zašto je ova lokacija važno mesto sećanja:

„Tom maršutom je prolazio kamion-gasna komora. Pored srušenog mosta kralja Aleksandra je u vreme nemačke okupacije bio izgrađen pontonski most, tako da je kamion koji je vodio zarobljenike, uglavnom žene i decu iz jevrejskog logora na Sajmištu, odatle prelazio na beogradsku stranu. Tu bi jedan od dvojice podoficira spojio izduvnu cev

kamiona sa unutrašnjošću kamiona i odatle bi krenuo prema stratištu Jajincima. Za vreme vožnje bi nesrećni zarobljenici iz logora bili ubijeni.“

S namerom da obeleži ovaj toponim smrti, Opština Savski venac pokrenula je prošle godine inicijativu za podizanje spomenika u Ulici braće Krsmanović.

Formirana je petočlana komisija, u kojoj su bili predstavnici jevrejske zajednice, Opštine, te istoričari i arhitekti. Na konkurs je pristiglo šest radova, a komisija je bodovanjem odabrala pobednički, čiji će autor biti predstavljen javnosti tokom ove sedmice.

Opština je za ovaj projekat izdvojila 2.000.000 dinara (oko 17.000 evra), a plan je da spomenik bude svečano otkriven 24. aprila, na Dan sećanja na žrtve Holokausta, kaže Branimir Gajić, član Opštinskog veća Savskog venca.

„Naša je obaveza da podsetimo na ono što se desilo, posebno u svetlu činjenice da se u javnosti nedovoljno zna o tome šta se dešavalo u jednoj konkretnoj ulici u Savamali na teritoriji današnje Opštine Savski venac“, kaže Gajić.

On dodaje da je ambijent ulice u kojoj će spomenik biti postavljen, nepromenjen u odnosu na vreme kad se zločin dogodio.

„Na samom spomeniku se nalaze otisnuti tragovi guma, koji predstavljaju kamion koji je tuda svakodnevno vozio i ubijao. Kroz spomenik se uočava vizura Sajmišta u daljini – tu je jedan vertikalni otvor kroz koji se vidi Sajmište, zatim jedan visoki horizontalni kroz koji se vidi nebo i jedan nisko postavljen koji simboliše decu koja su tu stradala. Reč je o dve betonske ploče između kojih može da se uđe i da se probudi osećaj davljenja i gušenja u strašnom prostoru tog 'kamiona-ubice'“, objašnjava naš sagovornik.

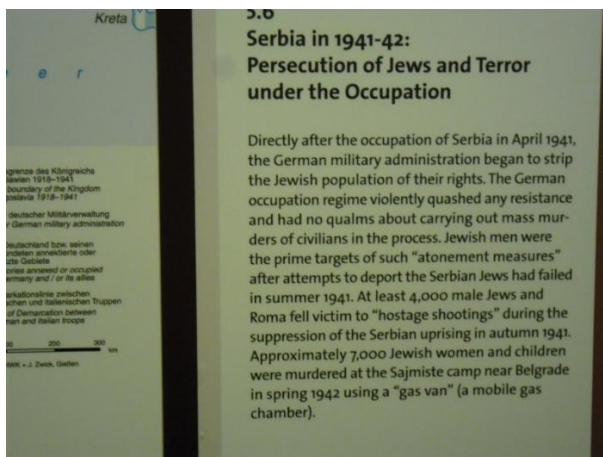
Kroz Ulicu braće Krsmanović je od marta do kraja maja 1942. prošlo oko 8.000 jevrejskih zarobljenika. Svi oni su na ovom „tranzitu smrti“ ubijeni na monstruozan način, u agoniji koja je trajala dvadesetak minuta.

Iako smatra da je obeležavanje ovog mesta važan korak u memorijalizaciji, predsednik Saveza jevrejskih opština Srbije, Ruben Fuks, podseća da Topovske šupe i Staro sajmište, dva najveća mesta stradanja Jevreja na području Beograda, još uvek nisu adekvatno obeleženi.

„Ta dva mesta su danas još uvek ruglo. Topovske šupe su simbolički i formalno obeležene jednom malom pločom. Za to mesto postoji plan da tu bude izgrađen trgovinski centar. To je plan kompanije 'Delta'. S druge strane, tu je Staro sajmište, mesto gde možete naći kafiće, restorane, teretanu, fakultet, stambene objekte... Sajmište je strašno zapušteno, zaraslo u korov i travu“, *ističe Fuks i nada se da će na Starom sajmištu biti izgrađen memorijalni komplek su čast žrtava Drugog svetskog rata.* <http://www.slobodnaevropa.org/content/spomenik-jevrejskim-zrtvama-dusegupke/25285409.html>

Slika 1: Prikaz pogroma Židova u Srbiji u muzeju Wansee

Slika 2: Opis progona Židova u Srbiji 1941-42 u muzeju Wansee

Slika 3: Prikaz udjela Židova u stanovništvu pojedinih zemalja 24. 04. 2016.

Akademik Josip Pečarić

J. Pečarić, J. Stjepandić, Ništa se još promijenilo nije, Zagreb, 2017.

IDEOLOGIJA GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ (SANJA I TESA IVA DROBILICE 4.)

Uz tekst *Sanja i Tesa Iva Drobilice 3.* dao sam i tekst *Istina o Jasenovcu Hebrang o Goldsteinovim izjavama: Diletant je u području povijesnih znanosti, a očito i na području bioloških; manipulira posmrtnim ostacima* u kome i prof. Hebrang komentira famoznu drobilicu po kojoj je Goldstein i dobio ime Ivo Drobilica. Zanimljivo je bilo i to što je na suđenju na kome smo od Terese doznali da je Ivo padao u nesvijest čitajući moju knjigu o Puhovskom (mislim) gđa Sanja kao svjedokinja o neugodnostima koje doživljava njen Ivo govorila i o drobilici. Ispada da sam ja kriv jer je njen Ivo izmislio drobilicu zbog koje mu se ruga cijeli svijet. Sutkinja to nije htjela staviti u zapisnik, ali je na inzistiranje mog odvjetnika Davorina Karačića to ipak učinila.

Doista bi bilo smiješno kada bi netko samo zbog Goldsteinovog izmišljanja 'famozne' drobilice zaključio da Goldstein, iako izrijekom ne tvrdi, zapravo promiče tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, a onda ga neki sud optuži da to nije vrijednosni sud.

A ja sam napisao jako puno knjiga i članaka u kojima sam naveo niz takvih primjera pa i sličnih neistina iz arsenala Iva Drobilice. Malo je i komično kada nekoga tko je matematičar i koji ima najviše znanstvenih radova od svih hrvatskih znanstvenika koji su na listama najutjecajnijih znanstvenika u svijetu Sveučilišta u Stanfordu, neki sud tvrdi da ne zna što je to zaključivanje, zar ne?

Što se tiče komentara prof. Hebranga i Drobiličinom otkriću novih zakona u biologiji, kao znanstvenik moram primijetiti da se tu mora znanstveno ustanoviti pitanje prioriteta. Naime za taj 'vrijedni' doprinos biološkoj znakovitosti konkurira je Drobiličin kolega Hrvoje Klasić. O tome vidjeti moj tekst koji je dan u Prilozima:

PLEMENITI KLASIĆ OD OGROMNE POSUDE

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26040-plemeniti-klasic-od-ogromne-posude>

<https://bezcenzure.hr/vlad/plemeniti-klasic-od-ogromne-posude/>

Moram priznati da nisam puno pratio 'znanstveni' rad Iva Drobilice. Danas kada sam vidio kakve traume doživljava čitajući moje tekstove po

svjedočenju njegove supruge Sanje i kćerke Terese pa čak i gubi svijest kod čitanja moje knjige o Puhovskom, ipak sam pronašao na internetu da nije samo on već zajedno s Goranom Hutinecom i poslije knjige Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“ 'znanstveno' promatrao moje knjige:

1. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.
2. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Drugo izdanje Element, Zagreb, 2000.
3. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.

Naime, pronašao sam na Internetu knjigu:

REVIZIJA prošlosti na prostorima bivše Jugoslavije : zbornik radova. - Sarajevo :Institut za istoriju, 2007. - 337 str. ;

(Posebna izdanja / Institut za istoriju Sarajevo ; knj. 4)

https://kupdf.net/download/revizija-pro-scaron-losti-na-prostorima-biv-scaron-e-jugoslavije-zbornik-radova-2007_5904cef9dc0d603856959e8f_pdf

Drobilica i autor čuvenog otkrića o logoru Jasenovac Hutinec koji je sjenu oblaka proglasio grobištem u Jasenovcu (vidjeti Prilog) objavili su svoj 'znanstveni' rad:

I. Goldstein i G. Hutinec, *neki aspekti revizionizma u hrvatskoj historiografiji devedesetih godina XX. stoljeća – motivi, metode i odjeci*.

Doista je zabavno danas čitati autore veličanstvenih otkrića o drobilici i sjeni oblaka kao grobištu kada kažu:

Revizionizam se 1989-90. godine u Hrvatskoj pojavio kao historiografska retardacija i društveno-politička anomalija.

Nisu to njihovi pronalasci – ne đaj Bože. Lijepo je dobiti novo ime Drobilica, zar ne?

Ali moram se pohvaliti. Odmah poslije velikog dijela teksta posvećenom HRVATSKOM predsjedniku (*U hrvatskom historiografskom revizionizmu ključna je osoba Franjo Tuđman.*) na red sam došao ja i moje spomenute knjige. Iz teksta se vidi da autori ne razumiju zašto knjige imaju podnaslove i da su to polemike s Bulajićevim knjigama. Naime, i Bulajiću je kao i njima glavni problem Franjo Tuđman, a moja prva knjiga je odgovor na Bulajićevu knjigu „Tuđmanov Jasenovački mit“ točnije na drugo izdanje te knjige. Ali pogledajmo njihov tekst:

U takvom je ozračju objavljeno nekoliko knjiga koje s ozbiljnom historiografijom nemaju nikakve veze, i u kojima se promoviraju revizionističke teze koje je zapravo vrlo lako pobiti dokazima. Tako npr. Josip Pečarić u knjizi Srpski mit o Jasenovcu pokušava parirati Milanu Bulajiću i njegovim sljedbenicima koji razrađuju mit o genocidnosti hrvatskog naroda, no pritom se zapravo koristi istim metodama, pa su mu i rezultati jednako netočni i neutemeljeni.

Drugim riječima i Bulajićeva knjiga je polemika. Valjda je on znao da ću ja odgovoriti na njegovu knjigu pa je svoju 'polemiku' napisao prije mog odgovora. Za pronalazače drobilice i grobišta-sjene oblaka i nije nelogično. Zar ne?

Na neizravne Bulajićeve optužbe da su Hrvati “genocidan” narod, Pečarić prikazuje dva stoljeća srpskog antisemitizma, opisuje beogradske logore Sajmište i Banjicu i na taj način odgovara Bulajiću “istom mjerom”.

Podsjetit ću vas da sam u Prilozima na prethodni nastavak dao i moje pismo Veleposlaniku Izraela:

Velepoštovana ekscelencijo g. veleposlaniče,

Velepoštovani g. Yosef Amrani,

bilo mi je drago pročitati Vaše nedavno pismo. Kako sam upravo dobio tri slike iz muzeja u Wanseeu, posebno me je zaintrigirala karta konclogora (jedna od slika). Naime, na području bivše Jugoslavije vidljiv je samo jedan logor, onaj na Sajmištu u Beogradu. Kako pišem za jedan hrvatski tjednik, molio bih Vas za Vaš komentar u svezi s time.

S poštovanjem,

akademik Josip Pečarić

Uz te tri slike, dao sam i pojašnjenje:

Naime, to što se u muzeju u Wanseeu ne spominje Jasenovac, a spominje Sajmište (Mladen Schwartz u knjizi Hrvatska poslije Tuđmana (2000.) upozorava na to i kaže kako je muzej u Wanseeu postavio Svjetski židovski kongres)...

Koliko možeš biti neinteligentan i u polemici pa uopće komentirati što je netko u polemici sa srpskim autorom ukazao na ovaj logor?

Naravno oni koji posredno žele također dokazati genocidnost hrvatskog naroda nikada ne će ukazati na ovu činjenicu na koju je upozorio Mladen Schwartz, zar ne?

Na Bulajićeve optužbe o ustaškom kolaboracionizmu, Pečarić tvrdi da je "s Nijemcima kolaborirao najveći dio srpskoga naroda" i općenito ulaže mnogo truda kako bi dokazao kolaboraciju i zločine za vrijeme Drugoga svjetskog rata u Srbiji i time relativizirao ili minimalizirao kolaboraciju i zločine u NDH.

Zapravo sam najčešće citirao čuvenu knjigu američkog Židova Philipa Cohena *Srpski tajni rat!* Logično je pretpostaviti da tako nešto ne primijete oni kojima to nije u interesu, a kada je Jasenovac u pitanju radi se o onima koji žele 'dokazati' genocidnost hrvatskog naroda, a to ne smiju izravno reći. Pa ni sam Bulajić to izravno ne kaže, zar ne?

Pečarić u svom tekstu nekritički prihvaća, kao posve točne, teze koje su se tijekom devedesetih u hrvatskoj javnosti nebrojeno puta ponavljale, a nisu točne i lako ih je pobiti. Naprimjer, tvrdi da za razliku od držanja srpskoga naroda i Srpske pravoslavne crkve, "ponašanje visokih crkvenih krugova Katoličke crkve u Hrvatskoj bilo je potpuno drukčije, pa je nadbiskup Stepinac dizao glas protiv nacističke i rasističke politike, pomogao i spašavao Židove i Srbe, i bio poznat kao židovski prijatelj", iako je stvarnost bila mnogo složenija.

To sam već komentirao i pokazao kako zajedno i tata i sin Goldstein lažu: U intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. listopada tvrdio sam: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, **Goldsteini će izrijeком negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja.** Slično dr. Milanu

Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Evo kako to interpretiraju Goldsteini (*Slobodna Dalmacija*, 20. listopada): "U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u Slobodnoj Dalmaciji od 13.10.2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer **'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava'** (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'. " Usporedbom ovih citata vidi se da je bezočna laž da sam rekao kako Goldsteini dokazuju da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava". Oni kasnije ponavljaju tu svoju laž tvrdeći da sam ja rekao da oni promiču "mit o 700 000 jasenovačkih žrtava". Tako nam po tko zna koji put Goldsteini pokazuju da su upravo oni, a ne ja, ti koji u Hrvatskoj "totalno izokreću istinu, insinuiraju, lažno optužuju i kiptećim govorom mržnje zagađuju hrvatski zrak".

Osim toga, Pečarić manipulira brojkama stradalih u logorima na teritoriju NDH i okupirane Srbije, kako bi potkrijepio svoje unaprijed zadane političke predrasude i krivnju za stradanje Židova s NDH prebacio na srpski narod. Pečarić je, uz Tuđmana i Josipa Jurčevića, koji Tuđmana citira, također pokušao proširiti

mit o Jasenovcu kao jednoj od postaja poslijeratnog obračuna s "narodnim neprijateljima", nazvavši jedno od svojih poglavlja Jasenovac kao postaja križnog puta. U čitavom tom poglavlju, koje je dugačko 5 stranica, temom iz naslova bavi samo u posljednja dva pasusa. U prvom pasusu citira Antuna Miletića, koji tvrdi da je "raščišćavanje" Jasenovca trajalo do 1951. No, Miletića ne citira iz originalne knjige, nego iz teksta Ljubice Štefan. U drugom pasusu navodi tvrdnju ing. Ante Biluša da je njegov otac Marinko boravio u Jasenovcu od kraja svibnja do sredine prosinca 1945. Taj podatak uopće nije sporan – na raščišćavanju demoliranih logorskih zgrada radilo se dosta dugo poslije rata, sudjelovali su i zatočenici iz zatvora u Staroj Gradišci, ali to još nije nikakav dokaz da je Jasenovac poslije rata bio "postaja križnog puta" ili obnovljeni logor.

Kako smiješno izgleda ovaj dio 'znanstvenog' rada dvojice nastavnika s Filozofskog fakulteta kada se zna za stotine radova dvojice doktora računarskih znanosti Nikole Banića i Mladena Koića, a nedavno su objavili i knjigu: *'Jasenovački popis, lažne žrtve'*

<https://bezcenzure.hr/toptema/cestitka-i-knjiga-na-dar-akademika-josipa-pecarica/>

Ante Tomić je komentirao predstavljanje njihove knjige onako kako to obično rade ovi 'istoričari' s Filozofskog fakulteta pa sam u povodu toga objavio i knjigu:

ANTE TOMIĆ: ZNANSTVENIK ILI PODOFICIR?

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Tomic.pdf>

(vidjeti Priloge).

Najsmješnije u toj priči je to što taj rad Banića i Koića samo potvrđuje jedan moj stari logični zaključak. Naime u više navrata sam pisao kako je broj žrtava Jasenovca koju su Goldsteini nametnuli hrvatskim vlastima od 80 do 100 tisuća u stvari «rezervni» velikosrpski broj pa je nazivam «velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića». Zašto? Dr. Vjekoslav Perica ("Sloboda Dalmacija", 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Dakle, za pola rata polovica od spomenutog broja! I ona kao i ona od 700 000 treba osigurati tezu o genocidnosti hrvatskog naroda.

Zapravo dovoljno je pogledati najnoviji članak Koića i Banića u „Hrvatskom tjedniku“ (1.2.2023.) koji sve kaže već u naslovu_

Možete misliti kakva je to istina

Čak 96 posto knjiga na kojima se temelji jasenovački popis žrtava velikosrpska su memorandumska literatura, ostalih četiri posto u funkciji su smokvina lista

To sve pokazuje da Pečarić ne poznaje dovoljno materiju o temi kojom se bavi, da ne pozna “zanat historičara” te da ga u objektivnijem spoznavanju prošlosti sputavaju njegovi politički stavovi. Stoga su njegove knjige tek za nijansu kvalitetnije i vrednije od Bulajićevih, na koje se obrađava s toliko strasti i energije.

Koliko neinteligentan treba biti i davati ovakve komentare kada se zna da je glavni suradnik – bolje reći pravi mentor – Ivu Drobilici bio njegov tata koji je vjerojatno završio srednju školu pa i u Wikipediji za njega pišu da je amater.

Izvršna hrvatska povjesničarka kojoj je 'Partijska organizacija KPJ Zagreb' zaustavila izbor za dekanicu Fakulteta Hrvatskih studija kaže:

“Goldstein je objavio dvije monografije o NOB-u, međutim, one su publicističkog karaktera... Nisu sve knjige koje povjesničari objave ujedno i znanstvene, pogotovo, ukoliko su u nekakvom suautorstvu, gdje se profesor naročito istaknuo suradnjom s pokojnim ocem, koji čak nije ni imao diplomu iz povijesti.”

Naravno 'istoričari' u RH ne razumiju da Banić i Kojić zapravo pokazuju kako se njihova struka itekako može koristiti za istraživanje 'istorijskih' dometa pronalazača drobilica, bioloških i kemijskih zakona ili novih grobišta, kao što ne mogu razumjeti zašto je za polemičku knjigu s direktorom Muzeja genocida u Beogradu prof. em. Dr. sc.

Mirko Valentić izabrao nekoga kome je logika osnova u njegovoj struci.

Ili im samo to nije u interesu. Ipak 'genocidnost' lakše braniti kada se u njihovu 'znanost' ne miješaju ljudi kojima je logika osnova u njihovom poslu, zar ne?

Meni je zabavna i činjenica da Drobilica ne spominje moj naziv za broj žrtava Jasenovca ali ni Cohena, Valjda zato što je dr. Bulajić moju knjigu „Srpski mit o Jasenovcu“ i knjigu «Srpski tajni rat» Philipa Cohena nazvao najantisrpskijim knjigama napisanim u povijesti.

A još mi je draža činjenica što su tata i sin Goldstein napali tu moju prvu knjigu, a Bulajić je po Cohenovoj i mojoj knjizi napisao knjigu u kojoj posebno razmatra IDEOLOGIJU GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ.

Odgovor je bila moja druga knjiga pa u Prilozima dajem i

Sanja i Tesa Iva Drobilice, Dragovoljac.com, 2024.

SCHWARTZ U MOJIM KNJIGAMA
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB,
2012.

PISMO VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH
NARODA

Ne tražimo od vas da pokapate naše mrtve.

Ne tražimo od vas da nas branite od agresije i od terorizma.

Ne tražimo od vas da zaštitite naše gradove od prekomjernoga granatiranja.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje glavnoga grada Hrvatske – Zagreba.

Ne tražimo od vas da spriječite barbarsko uništavanje grada Dubrovnika, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje grada Šibenika i uništavanje katedrale sv. Jakova, spomenika svjetske baštine.

Ne tražimo od vas da spriječite granatiranje gradova Zadra, Slavonskog Broda, Osijeka...

Ne tražimo od vas da spriječite snajperiste da gađaju naše građane dok se vraćaju s posla.

Ne tražimo od vas da spriječite strojnice i topove iz vojarne „Maršal Tito“ da pucaju po stanovnicima zagrebačkih naselja Utrina, Travno i Dugave.

Ne tražimo od vas da spasite hrvatsko selo Čelije, spaljeno i zajedno s crkvom srušeno sa zemljom.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj dvanaest hrvatskih redarstvenika u Borovu Selu.

Ne tražimo od vas da spriječite prekomjerno barbarsko granatiranje grada Vukovara, Vukovarske bolnice i ranjenika.

Ne tražimo od vas da nama golorukima dozvolite da se naoružamo i branimo.

Ne tražimo od vas da spriječite masovni pokolj tri stotine ranjenika na Ovčari.

Ne tražimo od vas da spriječite organizirani transport više tisuća Hrvata u koncentracijske logore u Srbiji, ni ubijanja, psihološka maltretiranja i silovanja.

Ne tražimo od vas da spriječite pokolj osamdeset i četiri civila i branitelja u Škabrnji.

Ne tražimo od vas da spriječite miniranje brane hidroelektrane 'Peruća' s trideset tona eksploziva.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje hrvatskih mostova, paljenje i rušenje hrvatskih kuća i da vratite stotine tisuća prognanih Hrvata.

Ne tražimo od vas da spriječite rušenje više od tisuću naših katoličkih crkava.

Ne tražimo od vas da čistite minska polja.

Ne tražimo od vas da spriječite genocid, kulturocid i urbocid.

Ne tražimo od vas da spriječite odvoz stoke i žita u Srbiju.

Ne tražimo od vas da spriječite pljačku hrvatskih umjetnina i uništavanje hrvatske kulturne baštine, ni uništavanje naših netaknutih nacionalnih parkova i parkova prirode.

Ne tražimo od vas da vratite u život naše 402 poginule djece u ratu.

Ne tražimo od vas da vratite dijelove ruku, nogu i tijela naša ranjena 1044 djeteta.

Ne tražimo od vas da oživite roditelje za naše 5497 djece, koja su bez njih ostala u ratu.

Mi sve to ne tražimo od vas, jer je za to i onako već odavno kasno, ali i zato jer su sve to već ionako obranili naši Branitelji, koji su umjesto vas konačno donijeli mir, a koje ste vi zatočili u vašemu Den Haagu! Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.

Mi sve to ne tražimo od vas jer znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!

Mi ne tražimo od vas da oživite naše mrtve stradale u genocidu jer vi niste bogovi.

Mi čak ne tražimo od vas ni da pronađete naše nestale, jer kod vas se umire lijepo, civilizirano i prirodno.

Mi tražimo od vas: Vratite nam naše žive, naše branitelje, koje ste vi zatočili i osudili bez dokazane krivnje! Tako ćete spasiti svoju čast, zajedničku čast svih vas i svakoga pojedinačno. A po njoj će vas suditi povijest.

Mi Hrvati samo to od vas tražimo ...

Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

akademik Hrvoje Babić

akademik Stjepan Babić

akademik Slaven Barišić

mons. dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski

akademik Boris Bučan

akademik Marin Hraste

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU-a (Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti)

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru, Split

akademik Andrija Kaštelan

akademik Ivica Kostović

akademik Slavko Matić
akademik Slobodan Novak
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Franjo Šanjek
akademik Nenad Trinajstić⁹

Supotpisnici

prof. dr. sc. Andrea Aglić Aljinović
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić, prof. mat. i inf.
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc. Vanda Babić, Zadar
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Sveučilište u Splitu
dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić, znanstvenik, Zagreb
prof. dr. sc. Danko Basch
dr. sc. Zlatko Begonja, Zadar
dr. sc. Mirko Belak, geolog
dr. sc. Ivana Benzon, profesorica engleskog i njemačkog jezika
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
akad. kipar Kruno Bošnjak, redoviti profesor, Zagreb
prof. dr. sc. Marijan Bošnjak
dr. sc. Srećko Botrić, docent
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
Sergio Brantes Glavic, Médico, Profesor Asistente de Medicina, Santiago, Chile
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr.med.

⁹ Ovaj je tekst objavio tjednik Nacija 9. studenoga 2011.

dr. sc. Milko Brković, znanstveni savjetnik – trajno zvanje, redoviti prof.
dr. sc., naslovno zvanje
dr. sc. Miljenko Buljac
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
dr. sc. Ivica Čatić, KBF Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-
naftni fakultet
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
Filip Čulo, dr. med., sveuč. profesor, Osijek
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. Vladimir Čepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Šimun Šito Ćorić, Nacionalni koordinatora Hrvatskih kat.
misija u Švicarskoj
prof. dr. sc. Krešimir Ćosić, general pukovnik (u mirovini)
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
prof. dr. sc. Borislav Dadić, filozof
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u
Splitu
dr. sc. Vladimir Delić, sveuč. prof., Zagreb
dr. sc. Đuro Deželić, sveuč. profesor i veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Goran Dodig
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Sergio Dokoza, Zadar
admiral Davor Domazet Lošo
profesor Esteban M. Domic M., Ingeniero Diplomado y Profesor
Universidad de Chile, Santiago de Chile
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog sabora
dr. sc. Pero Draganić, dr.med
prof. dr. sc. Zvonko Dragčević
prof. don Ilija Drmić, Vinica, Aržano
prof. dr. sc. Andrej Dujella

Asaf Duraković, profesor, dr. med., USA.
prof. dr. sc. Boris Dželalija
prof. dr. sc. Neven Elezović, redoviti profesor FER, Zagreb
docent dr. sc. Srećko Favro
prof. dr. sc. Jasenka Gajdoš Kljusurić
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
Domagoj Galinović, dipl. ing. elektronike, docent državnog sveučilišta u
Buenos Airesu u mirovini, Argentina
Ante Glibota, redoviti član, l'Académie Européenne des Arts, des
Sciences et des Lettres, Paris
dr. sc. Martinia Ira Glogar, doc.
prof. dr. sc. Željko Grabarević
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević, dr. med.
prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
dr. sc. Željko Hanjš
dr. sc. Branko Hanžek, viši znanstveni suradnik
prof. dr. sc. Andrija Hebrang, saborski zastupnik, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravko Horvat
dr. sc. Katarinu Horvat, znanstvena savjetnica u Institutu za povijest
umjetnosti, Zagreb
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, redoviti sveučilištni profesor
dr. Zdeslav Hrepic, Assistant Professor, Department of Earth and Space
Sciences, Columbus State University
prof. dr. Nada Hulina, sveuč. prof. u mirovini
dr. sc. Ivan Ilić, sveč. prof. (emeritus), bivši veleposlanik, Zagreb
prof. dr. sc. Zlata Ivanovi-Herceg, dr. med., Zagreb
dr. sc. Božidar Ivanković, predavač matematike
dr. sc. Slavica Ivelić, prof. mat. i inf.
doc. dr. sc. Hicela Ivon, Split
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić, viši predavač
dr. sc. Domagoj Jamičić, geolog, znanstveni savjetnik

dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
dr. Milan Jelić, dipl. oec., R. Argentina
prof. dr. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu, redoviti profesor
prof. dr. sc. Damir Ježek
doc. dr. sc. Marko Jukić, dr. med.
prof. dr. sc. Vlado Jukić, ravnatelj Klinike za psihijatriju Vrapče
fra Karlo Jurišić, dr. sc., prof emeritus, Makarska
dr. sc. Držislav Kalafatić, liječnik-ginekolog, 'bolnica u Petrovoj'
dr. sc. Dalma Kalogjera, klinički psiholog, istraživač i autor
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Karlić
dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, Fakultet kemijskoga
inženjerstva i tehnologije Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Ivan Katavić, redoviti profesor u trajnom zvanju
dr. sc. Drago Katović, redoviti profesor
dr. Vladimir Katović, professor of Chemistry, Wright State University,
Dayton, OH USA
dr. sc. Boris Kavur, dipl. ing. rud.
prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
Oscar Kitashima, profesor, docente, Provincia de Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
Branko Kornfeind, župnik, Pandrof, Austrija
dr. sc. Ivan Kordić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
prof. dr. Slavko Kovačić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta
u Splitu
prof. dr. sc. Zdenko Kovačić
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
general-bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski
zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb

dr. sc. Ana Kunštek
prof. dr. sc. Želimir Kurtanjek
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, znanstveni savjetnik, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik u mirovini (docent)
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
dr. sc. Davorin Lovrić, fizičar
prof. dr. Maja Lukac-Stier, Doctora en Filosofía, Profesora universitaria e investigadora, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav Elvis Lukšić, Zadar
dr. sc. Aleksandar Lutkić, umirovljeni profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
prof. dr. sc. Jozo Marević
dr. sc. Davor Marijan, povjesničar
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. Mate Matas, Zagreb, sveučilišni profesor
dr. sc. Ante Mateljan, red. prof., KBF Split
dr. sc. Josip Matjan, die
prof. dr. sc. Marko Matić, PMF Split
dr. sc. Anita Matković, docent
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
Enes Midžić, redoviti profesor
prof. dr. sc. Vine Mihaljević, znanstveni savjetnik, Institut društvenih znanosti Ivo Pilar, Zagreb
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. Davor Miličić, dekan Medicinskog fakulteta
prof. dr. Zlatko Miliša
dr. sc. fra Dušan Moro, teolog, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač, Zagreb

prof. dr. fra Andrija Nikić, dipl. knjižničar i arhivist, predsjednik
Hrvatskoga kulturnog društva Napredak Mostar (i u ime 1219
napretkovaca iz Mostara)
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik u Zavodu za povijesne znanosti
HAZU-a u Zadru i docent na Filozofskom fakultetu u Mostaru
dr. sc. Vlado Pandžić, redoviti profesor Filozofskog fakulteta, Zagreb
dr. ing. Marijan M. Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. Snježana Paušek-Baždar, znanstveni savjetnik u trajnom zvanju,
upraviteljica Odsjeka za povijest prirodnih i matematičkih znanosti
HAZU-a
dr. sc. Davor Pavelić, redoviti profesor
dr. sc. Dubravka Pavišić Strache, docent u mir.
dr. sc. Ivan Pavković, Zagreb
prof. dr. sc. Davor Pavuna
dr. sc. Marija Pehar
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. Tomislav Petković, fizičar i filozof
prof. dr. sc. Mladen Petravić, PhD (ANU, Canberra), FAIP, Odjel za
fiziku, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Ivica Picek
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac Pešutić, Split
prof. dr. sc. Franjo Plavšić, toksikolog i hrvatski književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Marija Raguz, viši asistent na Medicinskom fakultetu u Splitu
Esteban Angel Ramljak, Profesor full time de la Universidad Nacional
del Centro de la Provincia de Buenos Aires, En Tandil, provincia de
Buenos Aires, Argentina

dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta
Sveučilišta u Zagrebu
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med.
prof. dr. sc. Mladen Rogina
mr. sc. Željko Sačić, general bojnik
Javier Gustavo Santich, Contador Público Nacional y Profesor de
Ciencias Económicas, Profesor Académico y Economista, Ciudad de
Rosario, República Argentina
prof. dr. sc. Dora Sečić
Haris Mirka Seitz, Prof. Dr. Investigador CONICET, Buenos Aires,
Argentina
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb
prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb
profesor Arturo Calderon Simunovic, Universidad Austral, Puerto Montt,
Chile
Marina Skrobica, Ph. D., dizajner
dr. sc. Ana Smontara, znanstvena savjetnica, Koprivnica
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
prof. dr. Tomislav Sunić, spisatelj
prof. dr. sc. Denis K. Sunko
docent Goran Pavel Šantek, prof. etnologije i filozofije
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskoga žrtvoslovnog društva
dr. sc. Anđelko Šimić, bivši veleposlanik, direktor Visoke škole za
turizam i ugostiteljstvo u Kuala Lumpuru, Malezija
dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. i književnik Igor Šipić, Split
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš, Split
doc. dr. sc. Dražen Švagelj, Vinkovci
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
dr. sc. Kosta Urumović, red. prof.
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.

Silvia Adriana Varela, Profesora en Letras, Instituto Fátima y Santísima Trinidad, Instituto Nuestra Sra. del Líbano

prof. dr. sc. Sanja Varošanec

prof. dr. sc. Đurđica Vasilj

dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva

dr. Mile Vidović, umirovljeni professor Nadbiskupijske klasične gimnazije u Splitu

doc. dr. sc. Mirela Vlastelica, dr. med., Split, Hrvatska

prof. dr. Petar Vrankić, prof. Bogoslovnog fakulteta, München

prof. dr. sc. Dario Vretenar

prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak, dipl. ing.

dr. sc. Petar Vučić, Zagreb

prof. dr. sc. Ante Vukasović, umirovljeni sveučilišni profesor, Zagreb

prof. dr. sc. Marija Vukelić-Shutoska, Skopje, Republic of Macedonia

doc. dr. sc. Tihomir Vukelja

dr. Vida Vukoja, lingvist

dr. Milan Vuković, umirovljeni sudac Ustavnog Suda RH i bivši

predsjednik Vrhovnog Suda RH

Milan Zoretić, dipl. ing. elektronike, sveučilišni profesor, Argentina

prof. dr. sc. Jure Zovko

doc. dr. sc. Marija Žagar, Zagreb

prof. dr. sc. Dražen Živić, znanstveni savjetnik, Vukovar

prof. dr. Tomislav Živković, dr. fizike

prof. dr. sc. Darko Žubrinić

dr. Ante Žuvela, dipl. iuris., Buenos Aires, Argentina

prof. dr. sc. Zdravko Žvorc, dr. vet. med.

Duško Abramović, Toronto, Canada

Dražen Adam, dipl. ing.

mr. sc. Goranka Adam, dipl. ing.

Boris Adašević, dr. med., Vitez, BiH

Damir Agičić, dr. vet. med, Slavonski Brod

Zvonimir Ajduk, Split

Ester Ale, odontologa, Argentina

Ivana Alebić, odgajatelj

Božo Alilović, Georgetown

Branko Alilović, Georgetown

Iva Alilović, Georgetown
Karolina Alilović, Georgetown
Žarko Alilović, Georgetown
Marica Alošinac, službenik, Bistrinci
Anica Andabak, Peru
Luis Fernando Andabak, Peru
Marijan Andabak, Peru
Mario Andabak, Peru
Marija Katarina Ambrose, previously known as Marija Ambrozic
Wolly Vlatko Ambrose, previously known as Vlatko Ambrozic
Katica Amidžić Peročević, Zagreb
Grgo Tomislav Antičić, dipl. oec, književnik
Mate Antunović, mag. katehetike i mag. teologije
Boro Arambašić, dipl. pravnik, Vukovar
Gorana Aras-Gazić, prof.mat. i inf.
Ivan Arbanas, prom. tehn., Zadar
Nataša Armanda
Stjepan Asić, dip. dizajner, predsjednik Australsko-hrvatskog kongresa
Ivan Aščić, sportski trener, umirovljeni satnik 5. GBR, Đakovo
Jasminka Aščić, kuharica, Đakovo
Marko Aščić, dipl. ing. el., Zagreb
don Miljenko Babaić, katolički svećenik, dipl. teolog. ratni vojni kapelan
prof. Patricia Babarovic, Directora del Centro de Estudios Paraná,
Buenos Aires, Argentina
Drago Babić, umirovljenik, Sv. Juraj
Ivan Babić, književnik
Ivana Babić, gimnazijska prof. hrvatskoga jezika i knjiž., Zagreb
Marica Babić, umirovljenica, Zagreb
Marija Babić, pravnik
Stefo Babić, geometar
Tomislav Babić, ekonomist, Zagreb
Zdenka Babić, političar
Željko Babić, dipl. ing.kem. tehn., umirovljenik
Ankica Babin, prof., Kaštel Stari
Ante Babin, dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari
Neda Bacelj, Makarska

dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj, New York, USA
mr. sc. Zlatko Bacinger, utemeljitelj Zrinske garde Čakovec i Bratovštine
Petra Zrinskog – Časni stol Čakovec
Joso Bačelić, vozač, Zagreb
Marija Bačić, ugostitelj, Velika Gorica
Stipe Bačić, kuhar, Velika Gorica
Šime Bačić, ekonomist, Velika Gorica
Marqués de Bradomin, Canay, Island
Miljenko Bađun, hrvatski branitelj – dragovoljac
Ilija Bagarić, dr. med., spec. patolog
Drago Bajić, Milton
Hrvoje Bakić, profesor filozofije i religijske kulture
Ivan Bakran
Ivan Balić, ekonomist
Hrvoje Banović, tehničar cestovnog prometa, Zagreb
Tomislav Banozić
Željka Banozić
Ivka Baotić, umirovljenica, Vinkovci
Mandica Baotić Blažanović, prof., Vinkovci
Vice Baraban, Schweiz
Frano Baras, viši sveučilišni predavač u mirovini, pisac
Milenko Barbir
Krešo Barić, dipl. ing. računarstva, Split
Perica Barić, prof., ravnateljica gimnazije
Krešimir Barković, muzejski radnik, Paris, Francuska
Sévda Barković
Ile Barišić, dipl. oec.
Mislav Barišić, dipl. ing. građ.
Nataša Barišić, struč. spec. ing. građ., Zagreb
Mate Barun, programer, Zaprešić
Petar Barun, dipl. ing, Zagreb
Đurdica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, stud.
Ivan Bastjančić, dipl. ing.
Hasan Bašić, strojobravar
Anđa Batinić, Mississauga

Ivana Batinić, Mississauga
Mathew Batinić, Mississauga
Mate Batinić, Georgetown
Nikola Batinić, Mississauga
Ružica Batinić, Georgetown
Dinko Batur, umirovljeni vojnik Hrvatske vojske, HRVI Domovinskog rata
Ante Bašić, pravnik, Split
Đivo Bašić, Dubrovnik
Milan Bašić, nastavnik u mirovini
Nikola Bašić, viša stručna sprema, ekonomist
Stanko Bašić, strojarski tehničar u mirovini
Ana-Marija Bašnec, Zagreb
Marica Baternik, umirovljenica, Brisbane, Australija
Pero Baternik, umirovljenik, Brisbane, Australija
Mile Batinović, Banja
Nives Batinović, Banja
Tonka Batinović, umirovljenica, Banja
Ivo Bavčević, arh., Zadar
Dragutin Bauman, ing. kem., član Predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Ana Beban, učiteljica matematike i fizike
Velka Bebek, Toronto
Ilija Begić, Oakville
s. Mila Begić
Mate Bekavac, geodetski tehničar
Tatjana Bekić, dr. med., Zagreb
Ante Belas, Trogir
Carlos José Bellofatto, Buenos Aires, Argentina
Darko Belović, kap., Rijeka
Hrvoje Belušić, prof. kineziologije, Zagreb
Ivan Beljan, umirov. brigadir HV, dipl. ing.
Tomislav Benčik, strojarski tehničar, Pula
Tea Benzon, prof. engleskog jezika, Split
Zdenka Benzon, liječnik u mirovini

Tomislav Beram, predsjednik Hrvatskoga međudruštvenog odbora za zajedničku suradnju, Sydney, Australia
Dobrila Berković-Magdalenić, prof.
s. Vinka Bešlić, Školska sestra franjevka, Zagreb
Nada Beuc, prof., Makarska
Petar Bezjak, ekonomist
mr. Nikola Bićanić, profesor phil., Zagreb
Andrija Bilać, ekonomist, Široki Brijeg
Mihovil Bilać, student, Široki Brijeg
Branimir Bilić, umirovljenik, Zagreb
Franc Bilić, prof.
Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Stanislav Bilić, strojarski tehničar iz Krškoga, R. Slovenija
Vlatko Bilić, dipl. ing.
Tomislav Marijan Bilosnić, književnik
Marijana Biloš, trgovac, Split
Vladimir Biondić
Veselka Birkić, Zadar
Margareta Bišćan, profesor matematike u mirovini, Zagreb
Miljenko Bitunjac
Gašpar Bjelopera, prof., Dubrovnik
dr. Anto Blažanović, Vinkovci
Ana Blažeković, dipl. ing. biotehn., Zagreb
Goran Ante Blažeković, oec. informatičar u miru, Zagreb
Zdenka Blažeković, dipl. ing. hidrolog u miru, Zagreb
Zdenko Blažeković, dipl. ing. agr. – krajobrazni arhitekt, Zagreb
Ozana Blažeković Babić, dipl. ing. graf. tehn. i dizajna, Zagreb
Franjo Antun Blažević, poduzetnik
Nikola Blažević, dipl. ing., Zagreb
Vide Blažević, tehnički direktor, Dubrovnik
Ana Bloom, Ruislip, Middx, UK
Ingeborg Boenel, empleada, Buenos Aires, Argentina
Dražen Bogdan, dipl. ekonomist-poduzetnik, Osijek
Ljerka Bogner, prevoditelj, Zagreb
José Mateo Bogut, médico cirujano; Río Cuarto, Argetina.
Emilija Bojčić, Brampton

Franjo Bojčić, Brampton
Lucija Bojčić, Brampton
Maria Bojčić, Brampton
Mira Bojčić, Brampton
Nikola Bojčić, Brampton
Sandra Bojčić, dipl. oec., Split
Žarko Bojčić, Brampton
Tomislav Bolanča, dipl. oec, Zadar
Anica Bolčić, BA RSW, Makarska
Branimir Bolčić, Makarska
Rosa A. Bondulich Franicevich, Estadístico Matemático – Presidente
Centro Croata de Santa Fe, Santa Fe - Argentina
Silvia Bonić Zoretić, dipl. kem., Argentina
Anđelko Boras, Brampton
Antonija Boras, Brampton
Mate Boras, Georgetown
Spomenka Boras, Georgetown
S. Boras, Norval
Vanda Boras Podravac, BA (Soc.Sc.), Canberra University
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Ignacije Borovic, P. Eng., geolog, Kanada
Slavica Bors, ugostitelj, Brisbane, Australija
Branka Bosić, Mississauga
Kamilo Bosić, Mississauga
Domagoj-Alain Bošković, ing. prometa, Rogotin
Ilija Bošković, Brod Moravice
Ljiljana Bošković, Brod Moravice
Nikolina Bošković, Rogotin
Ante Bošnjak
Blaženka Bošnjak, dipl. iur., Zagreb
Davorka Bošnjak
Mariofil Bošnjak, Woodbridge
Višnja Bošnjak
Zdravko Bošnjak, dipl. ing.
Kemal Bošnjak Bukvić, dipl. politolog
Josip Botteri Dini, akad. slikar

Lovre Botica, prof., ravnatelj Srednje škole Petra Šegedina, predsjednik
Ogranka Korčula Matice hrvatske
Damir Božić umirovljeni bojnik HV, Slavonski Brod
Mijo Božić, Toronto
Anđa Božinović Mađor
Branko Božinović Mađor
Zrinka Božinović Mađor
Stipe Božinović-Mađor, prof., ravnatelj OŠ, Kaštel Lukšić
Marija Bradarić
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., pjesnik
Ivan Bradić, dipl. politolog, predsjednik Zajednice Hrvata Makedonije,
Skopje
mr. sc. Tomislav Bradić
Franka Brajnović, studentica, bacc. komunikologije
Branko Bralić, Stobreč
Mate Bratinić, Mississauga
Ante Brčić, novinar, Zagreb
Ante Brčić, Toronto
Don Tomislav Brečić, župnik, Nova sela (Omiš)
Blaženka Brekalo, prof. filozofije i religijske culture
Danijel Brekalo
Danijela Brekalo
Dragica Brekalo
Ivan Brekalo
Klaudia Brekalo
Mario Brekalo
Mirko Brekalo
Sandra Brekalo
Tomislav Brekalo
Stjepan Brezić, Oakville
Branka Brkić
Jozo Brkić, Brampton
Žarko Brkić, odvjetnik, Zagreb
Joso Brkljačić
Kristijan Brkljačić, Kaštel Stari
Nada Brkljačić

Lucija Brodarić, umirovljenica, Karlovac
Adriana Bronzovich, English teacher, Ushuaia, Argentina
Daniel Bronzovich MMO, Ushuaia, Argentina
Silvia Bronzovich, Tec. Administracion, Ushuaia, Argentina
Tomo Bronzovich-jubilado-Ushuaia- Argentina
Janko Bucar, dipl. pravnik i književnik
Anton Bučan, univ. bacc. oec.
Irma Bučan Maretić, dr. med. spec. op. med.
Harrison Budak
Mario Budak
Nancy Budak
Mateo Budanović, student, Zadar
Branko Budić, dipl. ing. elektrotehnike, Zagreb
Antun Budimir, Podstrana
Siniša Budimlić, elektromehaničar
Leonardo Budimlić Majnarić, akademski slikar, član HDLU-a
Carlos Budrovic, Contador, Santiago de Chile
Jorge Budrovich P., Editor Diario Electronico, Periodista, La Serena,
Región de Coquimbo, Chile
dipl. ing. K Buhatko, Toronto
Ivan Bukovac, odvjetnik, Županja
Višnja Buković, umirovljenik
Rade Buinac, ing. elektrotehnike, Zaprešić
mr. sc. Barbara Bulat, urednica
Dražena Bule, mr. dipl. oec., Zagreb
Gordan Bule, poduzetnik, Zagreb
Iva Bule, studentica, Zagreb
Jelena Bule, studentica, Zagreb
Anđelko Buljac, domar
Andrija Buljan
Anka Buljac
Mara Buljac, nastavnica
Sanka Buljac, nastavnica
Zorka Buljac, nastavnica
Ana Buljan
Dino Buljan, trgovac, Split

Dražan Buljan
Mate Buljubašić
Rade Buljubašić
Ivan Bukovac, Županja
Marija Bukovščak, Hamilton, Kanada
Danijel Buntak, prof.
prof. Jadranka Burazin
kap. Jozo Burazin
Ivan Burić, Oakville
mr. sc. Krešimir Bušić, nezaposleni povjesničar, Vukovar
Hrvoje Caha, Zagreb
Joško Caktaš, Zaprešić
Amadea Caktaš-Herceg, studentica, Zaprešić
Vesna Caktaš Herceg, Zaprešić
Norma Beatriz Cajal, empleada, comodoro rivadavia – Chubut, Argentina
Simon Camber, Oakville
Ljiljana Canjuga, dipl. soc. r., umirovljena časnica HV
Frano Capeta Mondoñedo, Ingeniero de Sistemas, Empresario, Ciudad de Lima, Peru
Jakov Capeta Catipovic, Comerciante, Jubilado, Lima, Peru
Fabián Cedero, Burzaco, Argentina
Vedran Cesarec, liječnik, Prigorje brdovečko
Vladimir Petar Cettolo, dipl. ing.elekrot. u mirovini, Buenos Aires, Argentina
Guillermo Chiamonte, Bs. As. Argentina
William Christensen, businessman, Buenos Aires, Argentina
Juraj Cigler, dipl. ing.Građ.,Čakovec
Anđelka Cikojević, Georgetown
Branko Cikojević, Toronto
Slava Cikojević, Toronto
Darko Cindrić, Čakovec
Marijan Cindrić
Danica Cirjak, radnik, domaćica, Dickson 2602. A.C.T. Australia
Sime Cirjak, pisac, pjesnik. penzioner, Dickson 2602. A.C.T. Australia
Ivo Cović, Pforzheim, Deutschland
Katy Crljen, Keillor, Vic. Australia

Sinun Crljen Keillor, Vic. Australia
Stipe Crnčević, umirovljeni djelatni poručnik Hrvatske vojske,
dragovoljac Domovinskog rata, Metkovića
Manda Crnić, umirovljenica, Brisbane, Australija
Živko Crnić, umirovljenik, Brisbane, Australija
Juraj Crnković, student prava
Ferdo Crnogorac, ugostitelj u Makarskoj
Jakov Crnogorac, ing. strojarstva, Slavonski Brod
Mila s. Bernardina Crnogorac, vjeroučiteljica, pjesnikinja i književnica
Ana Crnjac
Sanja Crnjac
Tomislav Culjaga – Sisak
Marko Curać, novinar
Marija Cvelbar, dipl. ing.
Maritza Cveljo, teacher and translator, Burnaby, B.C. Canada
Davor Cvitanić
Fanika Cvitanić
prof. Veronica Daniela Cvitkovic, profesorica engleskog jezika, Sisco
Sistem, Buenos Aires, Argentina
Irena Cvitković
ing. Krešimir Cvitković, grafičar
Ljubica Cvitković
Sunny Cvitković Anderson
Alejandro Luis Czar, Magister, Consultor en Comercio Exterior, Buenos
Aires, Argentina
don Marijan Ivan Čagalj, umirovljeni župnik, Split
Branimir Čakić
Ante Čarapina, dipl. oec
Draga Čavka, nastavnica
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
Ankica Čenić, diplomirani ekonomist, sudski vještak za financije i
računovodstvo, stečajni upravitelj, konzultant hrvatske mreže
konzultanata
Ankica Čenić-Dadić
Marta Čerina, ekonomski tehničar, Zagreb
Velo Čerkez, gospodarstvenik

Tomislav Čiček, dipl. ing. el., Kaštel Stari
mr. sc. Vlasta Čizmić
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Željka Marija Čorak, Burnaby, BC Canada
Davorka Čović, dipl. iur.
Helanda Čović, Omiš
Jadranka Čudina
Božica Čuić, prof. biologije i kemije
Geard Čujić, referent marketinga, München
Marina Čujić, prodavačica, München
Kruno Čukjak, Mississauga
Branka Čuljak, Mississauga
Ivanka Čuljak, prof.
Srećko Čuljak, dipl. oec.
Tihomir Čuljak, dipl. oec.
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
mr. sc. Marijan Čuralo, dr. stomat.
Filip Čuvalo, Etobicoke
prof. Ikica Čuvalo
Janja Čuvalo, Etobicoke
Jure Čuvalo, Mississauga
Marko Čavar, umirovljenik
Mate Čavar, pjesnik i publicist, Zagreb
Ružica Čavar, dr. stom. i dr. med., Zagreb
Ružica Čavar, oec., Tomislavgrad
Emil Čić, član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u dijaspori
Zeljko Čorić, umirovljenik
Anto Čosić, oec., Slavonski Brod
Petar Čosić, Hrvatski svjetski kongres u Njemačkoj
don Marko Čubelić, umirovljeni ravnatelj Caritasa SMN, Split
Anamarija Čulap, učenica
Marija Čulap Imhof, medicinska sestra, dipl. prof. povijesti i geografije
Josip Čurčija, Oakville
Marija Čurčija, Oakville
Anto Čurić, dipl. ing. el.
Anto Čurić, dr. stom.

Jakov Ćurić, dipl. oec., Zagreb
Mate Ćurić, časnik HV-a, Slavonski Brod
Mijo Ćurić, publicist
Sanja Ćurić, dipl. oec.
Janira Ćurin, writer, Buenos Aires
Katica Ćurković, oec., Zagreb
Kristina Ćurković, studentica teologije, Split
Neven Ćurković
Antonija Ćutić, glumica, Zagreb
Ante Ćutić, dipl. ing. Buenos Aires
Krešimir Ćuže
Marija Dadić, nastavnica
Ana Dajak, stručni suradnik, Zagreb
Krešimir Dajak, stručni suradnik, Zagreb
Christian Damianich, Buenos Aires
mr. sc. Andrea Dasović Buljević, dr. med., Zagreb
Ivanka Debenjak Magas, dr. med. internist u mirovini, Pariz, Francuska
Aleksandar Debenjak, dipl. ing. šumarstva u mirovini, Pariz, Francuska
Griselda Elsa Dedovic, jubilada, Buenos Aires, Argentina
Sanja Delač Petrović, Vukovar
Josip Delaš
Dragica Deletis
Mladen Deletis
don Ivan Delić, Omiš
Josip Delić, vozač, Split
Josipa Delić, ekonomist, Split
Milena Delić, trgovac, Split
Tomislav Delić, listonoša, Split
Andrija Depolo, Korčula
Inga Depolo Bučan, dr. dent. med.
Zlata Derossi, profesor
Josip Deškin, dipl. ing.
Ivana Desulovich, monitora Eckerd Peru, Piura, Peru
Sime Deur, São Paulo, Brazil
Gustavo Diaz, Bs. As. Argentina
Davor Dijanović, novinar, publicist

Radojka Divić, nastavnica, Makarska
Valter Dobra, Žirje
Renata Dobrić, knjižničar, Kaštela
Ana Dobrina, student
Stella Dobrina
Tonka Marija Dobrinić Visković, Makarska
Drago Dodig, Brampton
Marica Dodig, Brampton
dr. Ivanka Dodig-Bravić, liječnik obiteljske medicine, Trilj
Jelena Dodig Markota
Marina Dojčić Horvat, Zagreb
Dragi Ante Doljanin, povratnik iz Australije, električar, sad radi u Sydneyu
Blaženka Doljanin
Ivan Doljanin
Ljuba Doljanin
Marija Doljanin
Mila Doljanin
Nevenka Doljanin
Vedran Doljanin
Ivana Domakus, ekonomist, München
Mirko Domakus, ekonomist, München
Ivana Domazet, referent
Gonzalo Domic, Periodista e Ingeniero MBA en Finanzas, Santiago, Chile
Ivo Dominis, Zadar
Ankica Domitrović, građevinski tehničar, Ogulin
Ivica Domitrović, autoprijevoznik, Ogulin
Ivan Domitrović, student, Zagreb
Josipa Domitrović, dipl. ing., Zagreb
Dubravka Dorbola Ceković, Sisak
Miroslav Dorešić
Mile Došen, Mississauga
Vesna M. Došen, Hamilton, Kanada
Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada
prof. Ms. Felipe Epprecht Douverny, pravnik, São Paulo, Brasil

Franjo Dragaš, teolog i pisac
Ana Dragičević, novinarka Slobodne Dalmacije – dopisništvo Makarska
Nevenka Dragičević, Mississauga
Vlado Draženović, umirovljenik, Brisbane, Australija
Vojka Draženović, umirovljenica, Brisbane, Australija
Emilija Dražić, voditelj prodaje i koordinator izdanja na rotaciji,
Slobodna Dalmacija d.d.
Ante Drmić, kemijski tehničar
Anka Drnasin, dipl. oec.
Antun Drndelić, novinar, dipl. ius. u mirovini
P. Daniel Antonio Dropulich, Sacerdote Católico, Buenos Aires,
Argentina
prof. Tomislav Držić, dipl. novinar
Kristina Dugan, računovođa, Zagreb
Ivana Dugandžić Grković, dipl. iur.
prof. Malkica Dugec, hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Danijel Dugonjić, dr. vet. med., Zagreb
prim. dr. Josip Dujella, spec. patolog
Branko Dukić, dr. med., Zadar
Mario Dukić, dipl. oec., Split
fra Tomislav Dukić
Viktor Dukić, elektrotehničar, Košute – Trilj
Marija Dundic
Drago Duvnjak, dipl. ing. građ. Osijek
Hrvoje Duvnjak, strojarSKI tehničar, Zagreb
Krešimir Duvnjak, dipl. ing. apsolut filoz. i relig. kulture, Zagreb
Marko Duvnjak, prof., ravnatelj Gimnazije, Sinj
Mirela Duvnjak, viša kustosica
Davorin Dužević, dipl. oec., Makarska
Ivica Dužević, oec., Makarska
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar – psihoterapeut, Makarska – Split
Božidar Dvojković, zubni tehničar
dr. dent. med. Dragutin Dvojković
Vlatko Dvojković, ing. elektrotehnike i zubni liječnik
dr. Tomislav Djurasovic
Ivan Dzal, jubilado, Buenos Aires, Argentina

Stjepan Džal, umirovljenik, Bahía Blanca, Argentina
Ante Džanko
Ferdo Džeba, Acton
Terezija Džeba, Acton
Marija Đapić, odgajatelj
Marija Donlić, Split
Nikola Đuretić, književnik
Bosiljla Egredžija, Mississauga
Drago Egredžija, Mississauga
Igor Erceg
Snježana Erceg, umna znanstvenica, procesni sociolog, filozof,
Hannover, Njemačka
Zvonko Erceg
fra Vlado Ereš
George Erić, Mississauga
Janja Erić, Mississauga
Branko Ezgeta
Daniela Falkoni-Mjehović, prof. tal. i španj. jezika, Dubrovnik
Katica Fatović, Wasaga Beach
Marcel Fatović, Wasaga Beach
Mario Fatović, Erin
Dario Feldšar, drž. službenik, Slavonski Brod
Mario Ferenc, fotograf, Osijek
Ivan Filipović, pomorac
Mirna Filipović-Koscec, dipl. ing. kemije u mirovini
Zoran Filko, keramičar
Damir Findrik, dipl. ekonomist
Jasna Finka
Davor Fintić
Esteban Fiolic, electricista, Buenos Aires, Argentina
Hilda Marija Foley, California, USA
Marlene Franasovic
dr. Sanda Franic, psihijatar, Oslo University Hospital
Ante Francetić, Stoney Creek, Kanada
Štefanija Francetić, Stoney Creek, Kanada
Lic. Tomás Frkovic, dipl. lic., educador, Argentina

Magister Tomislav Frkovic, direktor Katoličke škole u Buenos Airesu,
Argentina
Anita Fuentes Eldan, abogada, Rancagua, Chile
Mladen Funtek
dr. Rajko Fureš
Antonia Gabela
Ružica Gabriel, Zagreb
Marica Gagro, Georgetown
Mile Gagro, Georgetown
Aldo Gaikowski Hijo, mecanico, Buenos Aires, Argentina
dr. med. Anđelka Gajšak Špančić
s. Anđelka Galić, Školska sestra franjevka, Zagreb
Boro Galić
Dragan Galić
Dragan Galić, Široki Brijeg
Gordana Galić, dragovoljac HVO-a, domaćica, Split
Iva Galić, student
Ivan Galić
Ivan Galić, dipl. ing. građ., Mostar, Bosna i Hercegovina
Ivan Galić, službenik, Zadar
Josip Galić
fra Klement Galić, Tomislavgrad
Marija Galić
Marija Galić, student
Marijan Galić
Marinko Galić
Mira Galić
Mirjana Galić
Mladen Galić, dragovoljac DR „90“, umirovljeni HRVI, Split
Ruža Galić, Mississauga
Slavko Galić
Tadija Galić
Tomislav Galić, Mississauga
Vesna Galić
Zdenka Galić, službenik, Split
Zoran Galić, odvjetnik

Željko Galić, Split
Branko Galinec, dipl. ing., Ivanec
Dean Ganza, ing. elektrotehnike, Zagreb
Andrija Gašpar, Toronto
Jure Gašpar, Toronto
Max Gašpar, Toronto
Milan Gašpar, Toronto
Dunja Gaupp, Verkaufsmanager, Švicarska
Osvin Gaupp, dipl. ing., Švicarska
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskoga radijskog programa Melbourne
Karolina Gelsomino
Sr. Marcos G. Geres, Sistemas, Buenos Aires, Argentina
Aldo Alberto Gikowski, jubilado, Buenos Aires, Argentina
Nediljko Gilić, Trilj
Ante Gilja, umirovljeni brigadir HV-a, Vinkovci
Boženka Glamuzina, Rogotin
Božidar Glamuzina, Rogotin
Anđelo Glavan
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Ante Glavina, Makarska
Goran Glavina, Georgetown
Mladenka Glavina, Makarska
Ivan Glibić, dip. ing., Zagreb
Ivan Glibota, puk. HV-a u mir. Makarska
Robert Gložinić, Zagreb
Tomo Gložinić, sudac Vrhovnog suda RH u mirovini
Marija Gojmerac, dipl. oec., Zagreb
Zdravko Gojmerac, Zagreb
Tomislav Golić, student
Darko Gorenec
Jaime Gospodnetic, Tecnico en explosivos mineros, Calama, Chile
Dánitza Gospodnetic Escribano, dvojezični administrativna tajnica, Bogotá, Colombia
Ado Grah, umirovljenik, Buenos Aires, Argentina
Alejandro Grah, Ingeniero Electrónico, Buenos Aires, Argentina

Fernando Grah, ingeniero, Buenos Aires, Argentina
Maximiliano Grah, Técnico Informático, Buenos Aires, Argentina
Sanja Grabarević, dr. dent. med., Zagreb
Frano Grbavac, poduzetnik, Zagreb
Ivan Grbac, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
Ivan Slobodan Grbavac, A.C.T. Fitter, Australia
Josip Grbavac, student, Zagreb
Ljubica Grbavac, A.C.T. Fitter, Australia
Ljubo Grbavac, Forest 2428.N.S.W. Australia
Mate Grbavac, student, Zagreb
Milan Grbavac, Makarska
Silvije Grbavac
Dario Grbec, kapelnik, Zagreb
Miroslav Grbeša
Nenad Grbeša
o. Viktor Grbeša, ocd
Anton Grbin, Mississauga
Vera Grbin, Mississauga
Enio Grdović, Zadar
Barbara Gregurić, umirovljenica, Brisbane, Australija
Stanko Gregurić, umirovljenik, Brisbane, Australija
Ana-Marija Grgas, prof. njemačkog jezika
Josip Grgić
Marko Grgić, Osijek
Renata Grgić
Stjepan Grgić, Toronto, Canada
Josip Grmača, član predsjedn. Autohtone hrvatske stranke prava
Pava Grmoja, profesor engleskoga i francuskoga jezika
Nikola Grmoja, profesor povijesti i sociologije
Damir Grošinić, Sveti Ivan Zelina
Vitimir Grozaj, vojni umirovljenik, časnik Hrvatske vojske
Miroslav Grubelić, urban planner, Caracas, Venezuela
Vladimir Grubešić, poduzetnik, Zagreb
Ivan Grubić, ekonomist, Zadar
Nado Grubić, dipl. iur., Zadar

Mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik „Hrvatskog društva političkih
osuđenika”, Podružnica Zagreb
Ljubica Guberac
Slavko Guberac
Ana Gudelj, prof. mat. i inf.
Antonija Gudelj, mr., akad. grafičar-slikar, Slavonski Brod
Lea Gudelj, Makarska
Regina Gudelj, Zmijavci, Imotski
dr. Ljilja Gulić, liječnik-psihiatar, Zagreb
Maria Rosa Habunek, ama de casa, Buenos Aires, Argentina
ing. Dragica Hadrović, tajnica Hrvatsko talijanske Udruge Rim,
umirovljenica
Miroslav Hamš, poduzetnik, Zagreb
Gordana Hanžić
Esteban Mirko Hasenay, elektrotehničar, Buenos Aires, Argentina
mr. sc. Dragan Hazler, Slunj i CH-Basel
Bernardica Heček, student
Ljubica Heček, tekstilna radnica
Vladimir Heček, učitelj razredne nastave
mr. sc. dr. Renata Heinzl, Zagreb
Danica Henić, kućanica, Zadar
Nada Herceg, Brampton
Vince Hergovich, gradonačelnik Plajgor/Ólmod, Mađarska
Nicolás Juan Herencic, Licenciado en Ciencias de la Información y
Opinión, San Isidro, Argentina
Petar Hinić, predsjednika Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart
Hrvoje Hitrec, književnik
Ljiljana Hodak, Sesvete
Martina Hodak, Sesvete
Mateja Hodak, Sesvete
Stjepan Hodak, Sesvete
Anđela Hodžić, professor
Elamer Hodžić, student
Bernarda Holjevac, dipl. iur., Zagreb
Sr. Ernesto P. Horvat, martillero publico nacional, Cordoba, Argentina
Stjepan Horvat, Hamilton

Timea Anna Horvath, novinarka, Mađarska
Franjo Horvatić, dipl. oec.
Anda Hrkać, Oakville
Branko Hrkać, samostalni likovni umjetnik
Dra Barbara Hrzina, abogada, Buenos Aires, Argentina
Kristina Hublin, studentica
Sanjin Hublin
Stella Maris Hubmayer, Ama de casa, Buenos Aires, Argentina
Ana Marija Hunjadi, oec., Zagreb
Vanessa Hunjadi, student, Zagreb
Vlatka Husnjak
Marija Hutinski, Varaždin
dr. Mladen Ibler
Anđela Ivančić, Acton, Ontario, Canada
Ante Ivančić, Acton, Ontario, Canada
Ines Ivančić, Acton, Ontario, Canada
Mia Ivančić, Acton, Ontario, Canada
Josip Ivančić, Acton, Ontario, Canada
Stipan Ivančić, Acton, Ontario, Canada
Vlade Ivančić, Acton, Ontario, Canada
Dragica Ivančić Vukadin, slobodni umjetnik
Kristina Ivanković
Paul Ivanković, Mississauga
Ivica Ivanušec, Đakovo
Ivana Ivanušec, studentica, Đakovo
Stjepan Ivanušec, med. tehničar, Đakovo
Terezija Ivanušec, domaćica, Đakovo
Patrik Ivanusić, B. Sc., München, Njemačka
Josip Ivka
Jozo Ivković, Hrvatska danas – radiosat, Argentina
Drina Jackanić, Melbourne, Australia
Nada Jačmenica, dr. med.
Anka Jadrijević, prof. fizike
Mariana Jajcević, Ama de Casa, Argentina
Šime Jakelić, inženjer elektrotehnike, Zagreb
Ivan Jaklin, dipl. ing. geot., Varaždin

Ilija Jakobović, poljoprivrednik – umirovljenik, Đakovo
Ruža Jakobović, domaćica, Đakovo
Tomislav Jakobović, viši medicinski tehničar, Đakovo
Verica Jakobović, ekonomski tehničar, Đakovo
Tereza Jakšić, Waterdown, Kanada
Walter Jakšić, Waterdown, Kanada
Oljeg Jamnicky
Ivan Janacek
Zoran Janacek, prof.
Verica Janacek, dipl. ing.
Dražen Janeš, umirovljeni dočasnik HV-a
Miroslava Janković
Dragan Januš, tapetar
Stella Jasprica, Rosario, Argentina
Damir Javoran, aviomehaničar, Zagreb
Vjekoslav Jazbec, liječnik
Branko Jazić
Jurana Jelačić, dr. vet. med.
Ivica Jelić, ugostitelj
Neven Jenjić
Marko Jerčinović, diplomirani inženjer fizike, Zagreb
Marinka Jerić, med. sestra, Zadar
Ante Jerkan
Dragica Jerkan
Mirjana Jerkan
Mladen Jerkan
Krešimir Jerković, dipl. ing., Buenos Aires, Argentina
Božidar Jerkunica, umirovljenik
Joško Jež, umirovljenik
Ana Jokić, Mississauga
Stipe Jolić, diplomirani teolog, vjeroučitelj
Petar Josipović, samozaposlen
Dubravko Jošić, dipl. ing. fizike, Slavonski Brod
Ana Jović, dipl. ing. građ., Umag
Josip Jović, kolumnist i publicist
Kristina Jozic, student

Zvonimir Jozic
Jelena Jožipović, studentica
Marija Jugović, Ngunnawal, Australia
Damir Juka, Mostar
Dario Juka, Mostar
Darko Juka, književnik i novinar, Mostar
Marinka Juka, Mostar
Marko Juka, Mostar
Ana Jukić, prof. hrvatskog jezika i književnosti, Vukovar
Branimir Jukić, prof., Split
Drago Jukić, prof., Split
Miro Jukić
Sanja Jukić, dipl. oec., Zagreb
Slavko Jukić
Stanko Jukić, dipl. iur., Split
Ankica Jurak dipl. ekonomist
Mato Jurakici, bravar
Francisco Jurcic, Hrvatska danas – radiosat, Argentina
Jorge Jurcic, Hrvatska danas – radiosat, Argentina
Milan Jurčić, Georgetown
Ante Juričev-Sudac, dipl. ing.
Josip Juričev-Sudac, student
Josipa Juričev-Sudac, dipl. ing.
Lucija Juričev-Sudac, student
Luka Juričev-Sudac, mag. ing.
Ankica Jurić, upr. pravnik
Davor Jurica, poduzetnik iz Pule
Irena Jurica, poduzetnik
Marija Jurica, umirovljenik
Petar Jurica, umirovljenik
Mirjana Juričić, Zürich, Schweiz
Radoslav Jurić, ST.Albans, Vic. Australia
Mario Jurin dr. med. internist
Ivan Cristian Jurišić, de Berazategui, Provincia de Buenos Aires,
República Argentina

Juan Pedro Jurišić, de Berazategui, Provincia de Buenos Aires, República Argentina

Robert Jurišić

Darinko Jurković

Zlatar Jurković

Zlatko Jurković

Andelko Jurun

Hrvoje pl. Kačić-Alesić, visoki samostalni komercijalist, Zagreb

Zaviša Kačić-Alesić, profesor povijesti i indologije, Marija Gorica

Davor Kaić

Damir Kalafatić, Omiš, dipl. ing. kem., u mirovini

Marija Kalafatić, Omiš, dipl. ing. kem., u mirovini

Mladen Kaldana, diplomirani povjesničar

Martin Kamber, Toronto

Ante Kanaet

Domagoj Kanis, kuhar, elektrotehničar, Sarvaš

Kata Kanis, VKV kuharica, Sarvaš

Ante Kapitanović

Edo Karaban, mag. med. biochemie, Trogir

Marijan Karabin, prof., hrvatski književnik

Mile Karakaš, Toronto

Marija Kasalo, Oakville

profesor Kazimir Katalinić, političar, autor nekoliko političkih knjiga, Argentina

Ivan Katić, industrijalac, Mentor, U.S.A.

Slavko Katić, industrijalac, Mentor, U.S.A.

Snježana Kaurinović, voditelj maloprodaje

Ankica Kekez

Katija Kekez, nastavnica

Marija Kekez

Smilja Kekez

Luka Kelava

Nada Kelava, med. s.

Ante Kelić

Dana Kelić

Hrvoje Kelić

Ivana Kelić
Katarina Kelić
Marija Kelić
Mirko Kelić
Ruža Kelić
Marko Kežić, Heidelberg, Njemačka
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
Federico Kisic, ingeniero, Buenos Aires, Argentina
Branko Klanac, umirovljenik, Zadar
Ivan Klarić, umirovljenik
Tonći Klarić, B. Sc., Guarantee Inspector
Tereza Klier, službenica u uredu za mirovine, Njemačka
Stjepan Klinčić, dipl. oec., Zaprešić
Nikola Knez, Corpus Christi, Texas
Đuro Knežić, umirovljenik
Gordana Knezović
Jure Knezović
Kristina Knezović
Mate Knezović, odvjetnik, predsjednik Obiteljske stranke i Građanske inicijative MORE JE KOPNO
Anđelka Knežević
Zdravko Kodžoman
mr. sc. Bože Kokan, Split
Pavao Kokanović, Toronto
Ružica Kokanović, Etobicoke
Josip Kokić
Josip Kokić, dipl. ing. naftn. rud.
Alojzije Kokorić, ing., Tribunj
Frane Kolak, Zagreb
Nada Kolak, doctor, Sydney, Australija
Maria Kolakovic, licenciada en publicidad, Buenos Aires, Argentina
Siniša Kolarić, Novi Zagreb
Vilim Kolarić, dr. med. subspec, pulmolog, Ivanec
Anđelka Kolić
Barbara Kolić, Hamilton

Darko Kolić, član uredništva Društvenih obavijesti glasilo Hr. kulturne zajednice Švicarska

Ivica Kolić

Marica Kolić, referent, Drežnik Grad

Nikola Kolić, poljodjelac, Drežnik Grad

Stjepan Kolić, Hamilton

Ivanka Koller-Štefančić, Zagreb

Karlo Kolonić, dipl. oec., Zagreb

Marija Komar

Anastazija Komljenović, prof. hrvatskog jezika i komparativne književnosti, Velika Gorica

Nikša Koncani, dipl. ing., Vodice, Srma

Ivan Kondža, Tučepi

Joško Kontić

Damir Ivan Konjevod, mag. inf.

Mijo Kopacevic, CNC-mechaniker

Držislav Korade, dipl. ing. prometa

Krešimir Korade, dipl. teolog

Miroslav Korman, umirovljenik

Ivka Korunda, umirovljenik

Nikola Korunda, umirovljenik

Zdenko Korunda, dr. med., Florida

Sanja Korunda Papes, aps. FFZG

Srećko Kos, dragovoljac Domovinskog rata, Zagreb

Josip Kosović, prof., Split

Anita Kostelac, Contadora Pública (U.B.A) Capital Federal, Pcia, De Buenos Aires, Argentina

Jasna Kostelac de Anda, abogada, Buenos Aires, Argentina

Vesna Kostanjevečki

Ivan Kostrenčić, Australia

Ljudevit Kotnik, dipl. ing.

Nada Kotromanović, med. s

Alen Kovač, student

Ante Kovač, dipl. ing. geodezije

Danijel Kovač, Audio Visual Services, Infrastructure Services, The Australian National University, Australia

Dominik Kovač, Network Engineer, Canberra, Australia
Marija Kovač, Offenbach
Mathew Jake Kovač, Mississauga
Stjepan Kovač, prevoditelj, Zagreb
Ana Kovačević Pilepić, mag. ing. aedif, Viškovo
Mate Kovačević, novinar i publicist
Mato Kovačević, poštár
Kata Kovačević, umirovljenica, Brisbane, Australija
Slavko Kovačić
Cindy Kozina, Acton
Stanislav (Sam) Kozina, Acton
Kata Kozulj, umirovljenica, Brisbane, Australija
Andjelina Krakan, Švicarska
Barbara Krakan, Švicarska
Filip Krakan, Švicarska
Milica Krakan, Švicarska
Domagoj Kralj, dipl. ing.
Željko Kralj, Stuttgart – Monteur
Jadranka Kraljević
Nikola Kraljević, Weston
Zdenko Kraljik, umirovljeni časnik HV-a
Vjekoslav Kranjčec, student, Krapina
Jandre Kranjčević, Toronto
Marija Kranjčević, Toronto
Zlatko Krascić, Zlatar Bistrica
Juan Mateo Kravic, escritor, Buenos Aires, Argentina
Ante Krišto informatičar, prof.
Ante Krišto, Mississauga, Kanada
Krešimir Krivdić, prof. filozofije i religijske kulture, dipl. kateheta, ravnatelj OŠ
Jasna Krizmanić-Zaharov, viša med. sestra u mirovini, Đakovo
Ivan Križan, Toronto
Ana Križanac, umirovljenica, Vođinci – Vinkovci
Branko Križanac, vozač, Zagreb
Fran Križanac, student, Sesvete
Ilija Križanac dipl. kriminalist, Sesvete

Ivan Križanac, student, Sesvete
Ivan Križanac, umirovljenik, Vođinci – Vinkovci
Ivka Križanac, carinska službenica, Vinkovci
Jakov Križanac, dipl. ing., Sesvete
Marija Križanac, prof., Sesvete
Marina Križanac, mr. oec., Vinkovci
puk. Mato Križanac, Novi Zagreb
fra Mijo Križanac, redovnik, Mostar, BiH
Monika Križanac, student, Vinkovci
Nikola Križanac, dipl. oec., Vinkovci
Rozimila Križanac, časna sestra, Međugorje, BiH
Vesna Križanac, umirovljenica, Sesvete
Branka Križanić, dipl. ing., Karlovac
Mladen Križanić, dipl. ing., Karlovac
Božidar Krstulović, dr. med., spec. anesteziolog, Rijeka
Željka Kršinić Medić, Split
Daniel Kruhek, ing. brodogradnje, Zagreb
Marija Kruhek, prof. engleskog i ruskog
Monika Kruhek, magistar financija, Zagreb
Sandra Kruhek, student
Stjepan Kruhek, prof. filozofije i njemačkog
dr. Petar Kružić, stomatolog, Stuttgart
Marijan Krznarić, Oakville
Irena Kuharić, mr. pharm.
Zvonimir Kuharić, dipl. ing. strojarstva
Ivan Kujundžić, Mississauga
don Vjenceslav Kujundžić, svećenik, Split
fr. Ante Kukavica, redovnik – svećenik u mirovini
Maja Kukić, prof.
Ante Kunek
Alma Almira Kunst, dipl. polit., Zagreb
ing. José Eduardo Kunstek P, Ganadero; Santa Cruz de la Sierra Bolivia
Ana Kurevija, odgojiteljica, Zagreb
Ante Kurevija, umirovljenik, Zagreb
Stana Kurevija, umirovljenica, Zagreb
Joško Kurobasa

Sergio Kurte, Químico Universidad Católica de Chile, Gerente Servicios Internet Ltda, Santiago, Chile
dr. Roberto Kukurelo Neyra, Cirujano Dentista, Lima, Perú
Jaqueline Kuscich, economist, Buenos Aires, Argentina
Miroslav Kušek, dipl. iur., Zagreb
Žaklina Kutija, prof., Zadar
Mandica Kutle, poslovne funkcije, Služba računovodstva
s. M. Aurelina Kutleša
Marija Kutleša, Georgetown
Mijo Kutleša, Georgetown
Branka Kuzman, Rogotin
Marinko Kuzman, Rogotin
Boris Kuzmanovic, umirovljenik, Greendale, Wisconsin, USA
Goran Kvesić, Mississauga
Luca Kvesić, Mississauga
Rajko Kvesić, Mississauga
Selen Kvesić, Mississauga
Tanja Kvesić, Mississauga
Marvin Labas, Mississauga
Nada Lah, umirovljenica, Zagreb
Fridrik Lah, umirovljenik, Zagreb
Želimir Lah, dipl. povjesničar, Zagreb
Krešimir Landeka, student
Marko Landeka, profesor, Vinkovci
Nada Landeka
Marijana Lapaine, prof., Zagreb
Ilija Lasić, skladištar, Velika Gorica
Krešimir Lasić, trgovac
Slavica Lasić, umirovljenik, Velika Gorica
Kaja Latinčić, Mississauga
Ivan Lauc, Brampton
Sjenka Lauc, Brampton
Zora Lauc, Brampton
Milan Lažeta, dipl. ing. rudarstva
Nevenka Lažeta
Silvija Lažeta, dipl. iur., Zagreb

Marko Lebić, Zürich, Švicarska
Jerko Lebo, dipl. ing. građ.
Jozef Lehrmajer, umirovljenik, München
Allen Leko, Mississauga
Blago Leko, umirovljenik, Zagreb
Christopher Leko, Mississauga
Daniel Leko, Mississauga
Denny Leko, Mississauga
Helen Leko, pomoćni administrator, Zagreb
Iva Leko, text. tehničar
Jadranka Leko, Mississauga
Marko Leko, veterinarski tehničar
Mile Leko, site manager, Sunnybank, Australia
Mladen Leko, Accountant, Bachelor of Business, Ngannawal, Australia
Paulina Leko, Accountant, Bachelor of Business, Ngannawal, Australia
Vladimir Leko, Mississauga
Zvonimir Leko, Mississauga
Miroslav Lelas, Split
Marito Mihovil Letica
mr. sci. Šime Letina, publicist, Washington, DC
Gabriel Lettinich, electricista, Buenos Aires, Argentina
Ante Martin Leto, dipl. oec., Zaprešić
Nenad Lihtar, BScEE, Managing director
Markus Lima, Brampton
Melisa Lima, Brampton
Miguel Lima, Brampton
Nason Lima, Brampton
Petar Liović
Jelena Lipnjak, studentica, Bern, Švicarska
Sanja Lipnjak, Zagreb, profesorica njemačkog jezika i povijesti umjetnosti
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
Ana Lodomerski, umirovljenik
Ankica Lojkić, soc. radnik, Daruvar
Mladen Lojkić, publicist, Daruvar
Božo Lončar, dr. med. dent.

Daniela Lončar, prof. eng. jezika
Jelena Lončar
Ljubica Lončar, Makarska
Franjo Lončarević, dr. med.
Đurđica Lopac, Senj
Fabian Lovoković, J.P. Editor, author, publisher, Sydney, Australia
Neda Lovričević, dipl. ing. mat.
Kazimir Lovrić, dipl. ing. drvne tehnologije, dopisnik Večernjeg lista za Švicarsku
Niko Lozančić, Toronto
Anita Lozo, Split
Ante Tonči Lozo, Split
Marija Lozo, domaćica, Slavonski Brod
Angie Luburic, novinar, Brisbane
Ankica Luburić, Oakville
Mile Luburić, Oakville
Ivan Lucić, mesar
Danijel Lucić, Hrvatski svjetski kongres u Njemačkoj
Franjo Lučić, prof. njemačkog jezika, Zagreb
Franjo Lučić, Mississauga
Ivan Lučić, Dolac Donji
Ivica Luetić, novinar, Split
Tomislav Lukačević, dipl. ing. elektrotehnike, Zaprešić
Željko Lukašević, dipl. ing., Zadar
Andja Lukenda
Dalibor Lukenda, poduzetnik, Osijek
Darko Lukenda
Filip Lukenda
Ivan Lukenda, soboslikar & ličilac (Njemačka)
Jozo Lukenda, umirovljenik (Njemačka)
Krunoslav Lukenda, dipl. oec., (Njemačka)
Ivo Lukić, telog
Ksenija Lukić, dipl. oec., Osijek
Rade Lukić, predsjednik Hrvatskoga svjetskog kongresa u Austriji
mr. sig. Ivan Lulić

Vladimir Lušić, bivši novinar/urednik australske državne/javne televizije SBS i dobitnik nagrade „Zlatni sudački čekić“ za „izvrsnost u istraživačkom TV novinarstvu“)

Ivica Ljubanović, autoprijevoznik, Hrvatski Leskovac

Matija Ljubanović, geodetski tehničar, Hrvatski Leskovac

Mato Ljubanović, cestar, Tounj

Ružica Ljubanović, ekonomski tehničar, Tounj

Ružica Ljubanović, čistačica, Hrvatski Leskovac

Blaženka Ljubović

Damir Ljubičić, ing. telekomunikacija, Zagreb

Mate Ljubičić, dipl. oec

Mladen Ljubičić

Marcelo Juan Ljubich, Ciudad de Río Cuarto, Argentina

Ante Ljubić

Rade Ljubić

Zoran Ljubić, prof., Split

Ana Ljulj, professor, Windsor Ontario Canada

Jakov Ljuj, umirovljenik, Windsor Ontario Canada

Matija Maček, ekonomist, Velika Gorica

Ivana Madunić, oec., Tomislavgrad

mr. prof. Ivanka Madunic-Kuzmanovic, Greendale, WI SAD

Melita Mađer, dipl. oec., Zagreb

Berislav Mađor, ex nogometaš i nog. sudac

Blanka Mađor, učiteljica

Gordana Mađor, studentica geodezije

Marija Mađor

Mirjana Mađor, studentica sociologije i kroatistike

Mirko Mađor

Snježana Mađor

Dražena Mađor Božinović

Jozo Mađor Božinović

Nikica Mađor Božinović

Mira Magaš

Marko Magdalenić, prof., predavač na KBF-u

Blažena Magdić, umirovljenica

Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a

Nikola Mahin, elektrotehničar
Douglas Majetic, engineer, Caracas, Venezuela
Diana Majhen
Hrvoje Majhen, dipl. ing.
Goran Majić, Munchen
Mirjana Majić, učiteljica u mirovini, narodna pjesnikinja za hrvatsku istinu
Mirjana Majnarić, računovođa u mirovini
Marijan Majstorović, novinar, publicist i izdavač
Saša Makovec, dipl. ing. elektrotehnike
mr. sc. Bogdan Malešević, književnik, urednik časopisa Zlatno pero i biblioteke Dvaju Srdaca
fra Ivan Maletić, župnik župe Presvetog Imena Isusova na Miljevcima
Tanja Malkoč, trener odbojke, Marija Magdalena, Donja Pušća
Maša Malovan
Mijo Maljković, inovator
Radica Maljković, text. tehničar
Ivanka Mamić
Petar Mamić, profesor
Ankica Mandarić, dipl. oec., vojni umirovljenik, s činom satnika, Mostar
Živko Mandić, urednik, Budimpešta
Maja Maras, student, Split
Bogumil Marčeta, umirovljenik, Split
Mirjana Marelić, prof, Korčula
Josipa Maretić
Joško Maretić
Marijana Maretić
Ivan Margit, dipl. ing. el.
Andrija Marich, industrijalac, Cleveland, SAD
Bozo Marić, München, Njemačka
Branko Marić, Oakville
Darinko Marić, Mississauga
Marko Marić, dipl. ing. strojarstva, Njemačka
Mijo Marić, predsjednik Hrvatskog svjetskog kongresa u Njemačkoj
Mila Marić, Mississauga
Miljenko Marić, profesor filozofije i sociologije, Trilj

dr. Radoslav Marić, M. D., (retired), ACOG, FLEX, ECFMG, LMCC,
Founder and CEO of AMCRO ENTERPRISES, Inc., ANSONIA, CT,
USA

Željka Marić, Slavonski Brod

mr. sc. Ivan Marijanović

Ljubica Marinčić, Mississauga

Mila Marinčić, Oakville

Miroslav Marinčić, Oakville

Dijana Marinić, Zadar

Marin Marinić, Zadar

Santiago Marinkovic, empresario, Buenos Aires, Argentina

mr. sc. Nedjeljko Marinov, Primošten, ravnatelj OŠ

Vladimir Marinovic, romanopisac, Cartagena de Indias, Colombia

Dragica Marjanović, tekstilna radnica u mirovini, Pula

Ljuba Marjanović, Brampton

Pejo Marjanović, Brampton

Vjekoslav Marjanović, iur. u mirovini, Pula

Slobodan Markić, P. Eng., Toronto

Ivica Markota, ing., hrv. časnik

Boze Markovic, dipl. ing., Buenos Aires, Argentina

Judit Marković

Josip Ivan Markovinovic' Ramos, maestrista en administracion/
funcionario public, Lima, Peru

Ivo Markulin, kap. d. pl., Preko

Manda Markulin, učiteljica

Darko Markvart, MEng Aeronautical Eng, London, UK

Zrinka Marović

Carlos Marsilio, San Antonio de Padua, Argentina

Catalina Marsilio, San Antonio de Padua, Argentina

Claudio Marsilio, San Antonio de Padua, Argentina

Josip Maršić

Ankica Martek rođ. Ćuk, umirovljenica, Zagreb

Tomislav Martek, strojarski tehničar IV. stupnja, Zagreb

Anita Martinac, dipl. iur, Mostar

s. Borislava Ana Martinović, Školska sestra franjevka, Zagreb

Marica Martinović, umirovljenica, Zagreb

Ružica Martinović-Vlahović, dr. med., specijalist psihijatar, OB
Slavonski Brod
Marko Marunica
Ante Marušić, dr. med.
Frano Marušić, dipl. ing. elektrotehnike
Iva Marušić, student
mr. sc. Koraljka Marušić, dr. med.
Stipe Marušić, ing. telekomunikacija, Split
mr. sc. Zvonko Marušić, dr. stom., spec. ortodont, Zabok
Ana Maslač, referent, Velika Gorica
Andrijana Maslač, diplomirani novinar, Velika Gorica
dr. Branka Maslač, spec. pedijatar, Zagreb
Cvjetko Maslač, ugostitelj, Zagreb
Đurđica Maslač, cvjećarica, Zagreb
Đuro Maslač, student, Zagreb
Filip Maslač, student, Velika Gorica
Gordana Maslač, kućanica, Velika Gorica
Ivan Maslač, ugostitelj, Velika Gorica
Ivana Maslač, student, Velika Gorica
Jakov Maslač, poduzetnik, Zagreb
Lucijan Maslač, stručni suradnik, Velika Gorica
Luka Maslač, diplomirani pravnik, Velika Gorica
Mato Maslač, ugostitelj, Velika Gorica
Marija Maslač, kuharica, Velika Gorica
Marinko Maslač, ugostitelj, Zagreb
Marijana Maslač, trgovac, Zagreb
Marko Maslač, student Zagreb
Marko Maslač, student Zagreb
Mirjana Maslač profesor, Zagreb
Mirko Maslač, ugostitelj, Velika Gorica
Miško Maslač, umirovljenik, Gates Mills, Ohio, SAD
Mato Maslač, student, Velika Gorica
Nedjeljko Maslač, referent, Zagreb
Pero Maslač, ugostitelj, Velika Gorica
Senka Maslač, referent, Velika Gorica
Tomislav Maslač, dipl. ing., Zagreb

Vide Maslač, poduzetnik, Zagreb

Ivo Matanović, ing., predsjednik Zdruga udruga Hrvatskih političkih
uznika RH iz inozemstva, predsjednik Udruge Hrvatskih pravoslavnih
vjernika

Ivo Mašina, umirovljenik, Mentor, U.S.A.

Marin Mataga, student Građevinskog fakulteta, Zagreb

Dubravka Matanić, dipl. oec., Zagreb

Anela Matanović, ekonomski tehničar

Josip Matanović, mehaničar

Mara Matanović, umirovljenica

Marko Matanović, umirovljenik

Ante Matas

Nenad Matas

Ivan Matarić, prof.

Ivan Matas

Kata Matas

Vlade Matas, prof., viši savjetnik AZOO-a, Split

Jure Matasić, Mississauga

Tatjana Matasić, Mississauga

Marijan Matek, prof., službenik, Zadar

Stanko Matesić, umirovljenik, Brisbane, Australija

Vesna Matešić, nastavnik, Zadar

Karla Matić, student, Zagreb

Marijana Matić, dipl. oec., Zagreb

Marko Matić, pravnik i književnik

Miro Matić, Mississauga

Ružica Matić, Mississauga

Slavica Matić, profesor hrvatskog jezika i književnosti, Osijek

Marija Matić-Tomšić, Mississauga

Zdenka Matijaš, Zagreb

Branko Matijević, d. i. g., Mostar, Bosna i Hercegovina

Nives Matijević, Split

Jelena Matisić, umirovljenica, Brisbane, Australija

Ivan Matković

Margarita Matković, diplomirana učiteljica

Mile Matković, vatrogasac

Stjepan Matković
Marij Matulina, sociolog u mirovini, Zadar
Milena Matuško, dipl. oec., Zagreb
Mira Matuško, odvjetnica, Zagreb
Mirko Matuško, odvjetnik, Zagreb
Miljana Mazar, dipl. ing., Zagreb
Stjepan Mazar, dipl. ing., Zagreb
Duje Mazić, inženjer pomorstva
Željka Medak, službenik, Zagreb
fra Ante Medi
Jadranko Medić, industrijalac, Cleveland, SAD
don Pavao Medić, umirovljeni župnik, Split
Ivan Medved, Brampton
Marija Medved, Brampton
mr. sc. Lujo Medvidović, književnik i odvjetnik
Vjeko Medvidović, ing. građ., Zadar
Ružica Mesić, dipl. oec.
Zoran Meter, nastavnik
Frano Midenjak, dipl. ing. kemijske tehnologije
pukovnik Mirko Mihalinac, Garešnica, gl. polic. insp. u mirovini
David Mihaljević, Brampton
Jadranka Mihaljević, dipl. iur., Samobor
Zoran Mihaljević, Makarska
Vedrana Mihanović, prof., učiteljica hrvatskog jezika
Vlasta Mihavec, dipl. oec., NGO ISTINA
Sr. Boris Petar Mihovilović Ayala, administrador de Empresas, experto
Logistica Antartica, Punta Arenas, Chile
Ivan Mijatović, Brampton
Marija Mijatović, Brampton
Sr. Mario Mikin, Ingeniero, Santiago, Chile
Lic. Castrogiovanni Micolaucih Piero Raúl, Maquinista Naval de
Primera-Oficial de la Marina Mercante Argentina, San Pedro, Argentina
Ivor Mikolčević, prof. povijesti, Slavonski Brod
Čika Mikolčić, profesor (engleskog i njemačkog) u mirovini
Zdravko Mikšik, Toronto
Marko Mikulandra, dramski pisac

Bruno Mikulić, Melbourne, Australia
Ivan Mikulić, Hamilton, Kanada
Jela Mikulić, Hamilton, Kanada
Luneta Mikulić, Slavonski Brod
Paulina Mikulić, PhD Candidate, Melbourne, Australija
Slavica Mikulić, Hamilton, Kanada
Igor Milan, Köln
Mario Milan, Köln
Marija Milan, Köln
Zoran Milan, Köln
Vedran Milanović-Litre, dipl. oec., Split
Mijo Milardović, Toronto
Slavko Milardović, Georgetown
Marija Miletić, Milton
Mirta Miletić, studentica
Anica Milicević
Danijel Milicević
Lelio Milicic, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
Branko Miličević, inovator
Jela Miličević, Canberra, Australija
Vinko Miličević, Canberra
Renato Milić, Zadar
Vjekoslav Milin, Jezera
Marko Milinković, Varaždin
Kristina Milković, Toronto
Roko Milković, mag. politologije
Anđelka Milošević, umirovljenica
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Alenka Mimica, dipl. iur., tajnica Gradske knjižnice Marka Marulića, Split
Luka Mimica, student kiparstva, Split
Mario Mimica, dipl. ing. geografije, Split
Smilja Mimica, prof., Omiš
mr. sc. Ilica Mintas, dipl. ing. građ; sudski vještak
Josip Mioč, Mississauga
Pero Mioč, književnik, književni prevodilac i kazališni redatelj, Šibenik

Kristina Mioč-Šumelj, Podaca
Ante Mišetić, Makarska
Vladimir Mišković, tokar, Rijeka
Ivica Mjertan, šumarski tehničar, dragovoljac Domovinskog rata, Orahovica
Ivo Mladin, umirovljenik, Split
Marija Mladin, umirovljenica, Split
Milivoj Mlikota, građevinski tehničar, Split
Marija Mlinar, umirovljenica HV-a, Petrinja
Ana Mocnaj, profesorica
Ratimir Mocnaj, dipl. ing.
Pedro Modric, fabricante, Buenos Aires Argentina
Ninoslav Mogorović, klub hrvatskih povratnika iz iseljenništva „Krasna zemljo“, Pula
Anđelko Mornar, branitelj, Split
Mirella Mornar, dipl. ing biologije, Split
Ankica Moro, Gala-Sinj
mr. Ante Moro, politolog, München
Marinko Moro, porezni savjetnik, München
Marius-Nikola Moro, student, München
Marija Moro-Visak, porezni savjetnik, München
Sergej Morsan, bivši veleposlanik, predsjednik Hrvatskoga diplomatskog kluba
Ivo Mozara, ak. slikar, Makarska
Ivan Mrčela, Jastrebarsko
Senko Mrkić
Vladimir Mrkoci, prof. povijesti
Iva Mršić Felbar
Anita Mucak, dipl. oec.
Miro Mucić, ekonomist-računovođa, Makarska
Edi Mudronja, samostalni filmski autor
Nikola Mulanović, umirovljenik, Mokošica
Jure Murgić, Mississauga
Tvrtko Andrija Mursalo, FIMMM, veleposlanik u m.
Domagoj Musa, Sarajevo
mr. sc. Ivan Mustać, zastupnik Hrvatskoga sabora u mirovini

Melita Mustapić, Makarska
Ivan Mužić, povjesničar
Branko Ndreca, grafički dizajner
Ante Nekić, Hrvatska danas – radiosat, Argentina
Ante Nekić, prof.
Nevenka Nekić, hrvatska književnica
Dubravka Nemeti Žigrović, mr. pharm.
Božena Nevistić, mr. phil., Zagreb
Helena Nevistić, dipl. oec., Zagreb
Ivan Nevistić, mr. phil., Zagreb
Krešimir Nevistić, dipl. ing., Zagreb
Mate Nevistić, poduzetnik, Zagreb
Vlado Nigović, ing. građ., Sisak
Matek Nikolić
Vinko Nikolić, Švicarska
Jagoda Nižić, Mississauga
Jozo Nižić, Toronto
Marica Nižić, Mississauga
Stoja Nižić, Toronto
Šimun Nižić, Toronto
Nena Nezmahen-Korunda, dr. med., Florida
Jasna Nižetić, studentica prava
dr. Nenad Nola, kirurg, Zagreb
fra Bože Norac Kevo
Ana Nosić, dipl. oec., Lovreć
Tomo Novačić, Oakville
Javor Novak, hrvatski publicist
Vladimir Novak, povratnik iz SAD-a
Adrijana Novak-Juka, Mostar
Nevenka Novinc, economist
Palma Njavro, dipl. oec., Zagreb
Jeronimo Domingo Obilinovic Sepúlveda, Corresor de Seguros, Iquique, Chile
Alfred Obranić, predsjednik Hrvatskog društva političkih zatvorenika
Srđana Obratović dipl. oec., Zagreb

Nikola Obuljen, dipl. ing.; bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik, Dubrovnik
Katica Okrugić, Mississauga
Petar Okrugić, Mississauga
Viktoria Oliver, M. Sc.
Filip Omazić, Toronto
Marija Omazić, Georgetown
Darko Omrčen, dipl. ing. elektrotehnike, Osijek
Dubravko Orlović, zastupnik u osiguranju, Brdovec, Prigorje Brdovečko
Martina Orlović
Marijan Osmak
Gustavo L. Ostojic, Reerencias personales del adherente, Empleado Administrativo, San Jorge (Santa Fe), Argentina
Zorka Ostojic, Administrador Público, Arica, Chile
Vinko Ostojić, publicist, Zagreb
Ema Otero-Čutić, profesorica engleskog jezika, Buenos Aires
Mato Ozanić, Perth, Australia
Marko Ozmec, Zagreb
dr. Andro Ozretić, Split
Branko Ozretić, dipl. politolog
Ivica Pacarek
Melita Pacarek
Michael Pack, Greenford, Middx, UK
Jakov Padovan, umirovljenik
Mirta Padovan Nakić, prof.
Dragica Palada, odgojiteljica, St. Louis, SAD
Ivan Paladin
Zvonimir Pandžić, dipl. ing. kem. tehnologije
Zvonko Pandžić, viši studijski savjetnik, Würzburg
fra Zlatko Papac, franjevac
Ivica Papes, poštunoša
Hrvoje Papić, dipl. oec., Velika Gorica
Marija Papić, umirovljenica, Velika Gorica
Marija Papić, dipl. ing., Sesvete
Mate Papić, poduzetnik, Velika Gorica
Stojan Papić, poduzetnik, Zagreb

Zdravko Papić, komercijalist, Zagreb
mr. sci. Josip Papković, dipl. ing. fiz., Zagreb.
Marija Papković, dipl. iur., Pušća.
Željko Papković, ing.
Ivo Paradžik, umirovljenik
dr. Ljubica Paradžik, liječnik-psihijatar, Zagreb
Ivana Paravie, Ingeniera, Olavarria, Pcia de Buenos Aires, Argentina
Davor Parlov, ing. el., Split
Elza Parlov
Marija Parlov, prof., Split
Andrea Passadore Šporer, Estudiante de Licenciatura en Nutricion,
Empleada Autonoma, Buenos Aires, Argentina
Ana Pašalić, liječnik-spec. obiteljske medicine, Osijek
dr. Berislav Pašalić, Osijek
Iva Pašalić, studentica, Osijek
Jakov Pašalić, dipl. ing. elektrotehnike, Osijek
Kaja Pašalić
Marija Pašalić, kućanica, Osijek
Martina Pašalić, apsolvent fizike, PMF Zagreb, Sotin
Tea Pašalić, student medicine, Sotin
Tomislav Pašalić, doktor veterinarske medicine, Čepin
Antonieta Paunovic, profesora de economia, Ciudad de Buenos Aires,
Argentina
Elizabeth Pavela, Brampton
Isabela Pavela, Brampton
Ivan Pavela, Mississauga
Mary Pavela, Brampton
Mateo Pavela, Brampton
Neda Pavela, Mississauga
Rosa Pavela, Mississauga
Tatiana Pavela, Brampton
Tiho Pavela, Brampton
Toni Pavela, Mississauga
Zdravko Pavela, Brampton
Ivan Pavelić, Mississauga
Juraj Pavelić, umirovljenik, Zagreb

Tomislav Pavicic, dipl. ing.; sadašnji i dugogodišnji predsjednik
Hrvatsko-argentinskog pripomoćnog i kulturnog društva Stjepan Radic,
Buenos Aires, Argentina
Augustin Pavičić
Elza Pavičić, São Paulo, Brasil
Ivanka Pavičić
Josip Pavičić, pisac i nakladnik
Tonko Pavičić
Željko Pavičić, dipl. ing. elektrotehnike, Petrinja
Željko Pavičić, dipl. ing. stroj.
Ivan Pavić, dr. med., spec. pedijatar
Ivan Pavić
Spomenka Pavić
Zdenka Pavić, umirovljenica, Zadar
mg. Slavko Pavin, DI, prof. duhovne teologije u miru, Zagreb
Drina Pavković, Waniassa, Australia
Gojko Pavković, Waniassa, Australia
Ivan Pavković, Mississauga
Mladen Pavković, novinar i publicist
Alojz Pavlović, mag. ing. kibernetike, Zadar
Franjo Pavlović, Mississauga
Marija Peakic-Mikuljan, književnica
Barbara Pećarić, student
Davor Pećnjak, Institut za filozofiju, Zagreb
Srećko Pedišić, Zadar
Jozo Pehar, Mississauga
Mario Pehar, Essen Deutschland
Tatjana Pehar, Essen Deutschland
Mario Pehune, Oakville
Gustavo M. Peirano Mitoš, Ingeniero Civil/ Consultor, Buenos Aires,
Argentina
Ankica Pejić, Acton
Dragan Pejić, Acton
Filip Pejić, Acton
Ivan Pejić, Acton
Josip Pejić, Acton

Magdalena Pejić, Acton

Matej Pejić, Acton

s. Mila Pejić, Školska sestra franjevka, Zagreb

John Peric, MD

Marija Peić, dr. med.

Ante Peko, učitelj razredne nastave u mirovini, Split

Mladenka Peko, nastavnica matematike i fizike, Split

Stjepan Penc, predsjednik Hrvatskog nacionalnog fronta, Požega

Ivan Penić

Sretan Penić

Zvonimir Penović, književnik, Split

Rosario Penjak Karaman, arquitecta, Buenos Aires, Argentina

Mario Peranić, Novalja

fra Josip Peranić, duhovni ravnatelj hrvatskog kolektiviteta u Argentini

Juraj Peresin, umirovljenik, Port Moody, British Columbia, Canada

Nadaja Peresin, umirovljenica, Port Moody, British Columbia, Canada

Mirjana Perićić, Zadar

Boris Perić, profesor likovne kulture, Puch, Austrija

Demokrita Marija Perić, Tomislavgrad

Božo Perić, Oakville

Drago Perić, Oakville

Jasna Perić, dipl. pravnik, Osijek

Josip Perić, dipl. ing. šum.

Marjan Perić, ing. informatike, Velika Gorica

Petar Perić, prof. Kaštel Gomilica

Stipan Perić, dipl. oec, Tomislavgrad

Teresa Perinić, Buenos Aires, Argentina

mr. Ante Perković, Rakov Potok

Božo Perković, Brampton

Branko Perković

Danica Perković

Nicolas Esteban Perkovic, chofer profesional, Moreno, Argentina

Ivo Perišić, dipl. ing. matematike

Don Pavao Perleta, umirovljeni župnik, Split

Katarina Peročević, studentica

Estefanía Perogna, estudiante universitaria de la Carrera de Filosofía como así también de la Carrera de Abogacía, Soy de Rosario, Santa Fe, Argentina

Tadija Pervan, Mississauga

dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i professor

Dragutin Petelka, dipl. ing. strojarstva, Slavonski Brod

Ljiljana Petrak-Gaberščik, prof.

Mira Petranović, dipl. ing. kemije, Toronto, Kanada

Vladimir Petranović, dipl. ing. kemije, Toronto, Kanada

Drago Petrina, Kitchener

Ante Petrić, umirovljenik

Anthony Petrović, Mississauga

Ivica Petrović, Mississauga

Maja Petrović, Mississauga

Milica Petrović, Mississauga

Josip Petruša, Brampton

Vera Petruša, Brampton

Vesna Petruša, mag. med. biokemije

Nives Petune, Oakville

Christian Pezo, ciudad Temuco, Pais, Chile

Marko Pilepić, struč. spec. ing. acidf, Viškovo

Vlasta Piližota

Marnela Pintarić

Slavko Pintarić, umirovljeni policajac specijalne jedinice

Miroslav Piplica, predsjednik Austrijsko-Hrvatske zajednice za kulturu i sport u Beču, dragovoljac Domovinskog rata, višestruki svjetski prvak u kickboxingu

Nenad Piskač, književnik

Zoran Pištelek, hrvatski branitelj, dragovoljac

Edo Pivčević

Alojz Pižir, Melbourne, Australija

Barbara Pižir, Melbourne, Australija

Katarina Pižir, Melbourne, Australija

Marija Pižir, Melbourne, Australija

fra Martin Planinić

Vatroslav Plejić, umirovljenik

Jelena Ples, Mississauga, Ontario, Canada
mr. sc. don Bernardo Pleše
Emil Pleština
Irma Pleština
Josip Pletikosić
Milica Pletikosić
Stipe Pletikosić
Miljenko Plisić, medicinski tehničar
Ivan Pocrnić, Milton
Josip Podnar, Mississauga
Maria Silvia Poduje, estadística, Santa Rosa, La Pampa, Argentina
Vladimir Polgar, dipl. ing. elektrotehnike i likovni umjetnik, Ottawa,
Ontario, Canada
Ivanka Polić, Jezera
Jasenska Polić Biliško, prof., Hrvatska baščina, Zagreb
Anita Poljak Bitunjac
Ing. Davorin Poric, predsjednik Hrvatsko-argentinskog kulturnog kluba iz
Buenos Airesa, Argentina
Alan Posavac, Toronto
Anne Posavac, Toronto
Boris Posavec, MScEE
Margarita Prado Restovich, Lawyer and Independent entrepreneur, Cali,
Colombia
Anica Pranjčić, Milton
Stanko Prce, Brampton
Ivan Prcela, M. A., urednik-autor djela Operation Slaughterhouse i
Hrvatski Holokaust, Cleveland, Ohio
Marin Prgomet
Marinko Prgomet
Ivan Pribanić, crkveni baritone (pjevač)
Katarina Pribanić, student, Tounj
Katica Pribanić, ekonomski tehničar, Tounj
Nikola Pribanić, strojarski tehničar, Tounj
Valentina Pribanić, studentica, Zagreb
Gojko Primorac, Mississauga
Ivica Primorac, prof., dragovoljac Domovinskog rata, časnik HV-a u m.

Josip Primus, hrvatski branitelj
Mladen Prkačin, hrvatski branitelj, Solin
Mira Prolić, ekonomist
Blaženka Puce, Brampton
Denny Puce, Brampton
Jerry Puce, Brampton
Nikola Puce, Brampton
Anton Pucko, Laz
Krešimir Puklavec, dipl. ing.
Danimir Pulfer, estudiante de Sociología, Buenos Aires, Argentina
Ivan Pulfer, estudiante ingeniería, Buenos Aires, Argentina
José Mariano Pulfer, director de cine, Buenos Aires, Argentina
Maia Pulfer, estudiante historia, Buenos Aires, Argentina
fra. Marko Puljić, Norval
Marijan Puljiz, prof., ravnatelj gimnazije
Josipa Punda, studentica
mr. Andro Purtić, Beč, Austrija
Gita Pušić, magistra farmacije u mirovini, Split
Klaudijo Putica, Krvavac
Petar Putnik
Andrea Radan
Ivan Radan
Smiljana Radan
Mira Radičević, dipl. oec.
Sanja Radinović
Ivan Radišić, Oakville
Marko Radišić, Milton
Mary Radišić, Oklville
Slava Radišić, Milton
Mladen Radman
Ivica Radonić, Toronto
Jorge Luis Radonić, Comerciante, Hurlingham, Buenos Aires, Republica Argentina
mr. sc. Marija Radonić, spec. ped., Dubrovnik
s. Mara Radoš, Školska sestra franjevka, Zagreb
Marija Radoš, dipl. oec, Tomislavgrad

Franjo Radošević, dipl. ing.; poduzetnik u SAD-u
Jelena Rađa, nastavnica
Marinko Raguž, dipl. iur, Stolac, BiH
ing. Vid Raguž, dragovoljac Domovinskog rata
Ivana Raič, mag. oec., Dubrovnik
Vlaho Raič, dipl. oec., Dubrovnik
Dražen Rajić, Novi Zagreb – Hrašće
Ivan Rajković, informatičar-specijalist za računalne mreže, Valpovo
Monika Rajković, studentica, (Otok) Vinkovci
Boško Ramljak
Pablo Esteban Ramljak, licenciado en sistemas, Buenos Aires, Argentina
prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Milko Rasic, Buenos Aires, Argentina
Tomislav Rasic, Buenos Aires, Argentina
Slavko Rasic, bojnič Argentinske vojske, Buenos Aires, Argentina
Roberto Andres Rasich, Venado, Tuerto, Argentina
Mate Raspudić, Mississauga
Kathy Raspudić-Kovač, Mississauga
Ivo Rastočić
Stipo Rašić, ekonomist, branitelj i dragovoljac
Slavko Ravlić, Makarska
Nedjeljko Ražov, veletrgovac automobile, Wiloughby, SAD
Branko Reić, dipl. ing. građ., Zagreb
prof. Jadranka Relota, Hurlingham, Buenos Aires, Argentina
Toni Relja, predsjednik mladeži HČSP-a Split
Deana Rendulić, prof., Zagreb
Ilija Renić
Kata Rezo, Mississauga
Slavko Rezo, Mississauga
Božo Režić, diplomirani ekonomist
Damir Režić, student, Split
Ivanica Režić, domaćica, Kaštela
Kata Režić, zdravstveni tehničar, Split
Vlasta Režić, dipl. iur., Split
Milan Ribić dr. vet. med., nezaposleni branitelj
Gloria Ribić, student, Dubrovnik

Leona Ribić, student, Dubrovnik
Stjepan Ribić, umirovljeni časnik Hrvatske vojske, Dubrovnik
Vesna Ribić, odgojiteljica, Dubrovnik
Ksenija Rihtar, njegovateljica
Vladimir Rihtar, umirovljeni časnik HV-a
Simón Rodich Marianovich, Resistencia, Argentina
Ana Rogulj, sanitarni tehničar, Split
Zrinka Rogulj, studentica, Split
Dubravka Rojc, prof.
Iva Roncevic, prof. engleskog i talijanskog jezika, Zadar
Laura Roncevic, prof. engleskog jezika i dipl. arheolog, Zadar
Šimica Rosan
Anđelko Roso, umirovljenik, Split
Ante Rotim, Mississauga
Deborah Rotim, Mississauga
Katarina Rotim, Mississauga
Mirko Rotim, Mississauga
Nikola Rotim, Mississauga
Miroslav Rovis, dipl. ing.
Željko Rozga, automehaničar, Kaštel Sućurac
Victor Rozman, empleado, Montevideo, Uruguay
Petar Rubić, dipl. ing. inf.
Božidar Ručević, dipl. ing. u miru
Marin Ruić, kateheta, Zadar
Jadranka Rukavina
Sanja Runtas-Fintić
Davor Runtić, prof. Vinkovci
Maja Runje
Marija Rupanović, Toronto
Matija Rupčić, Mississauga
Ruža Rupčić, Mississauga
Tomo Rupčić, Toronto
Berislav Rusan, profesor geografije i povijesti, Zagreb
Ida Rusan, studentica, Zagreb
Mirta Rusan, studentica, Zagreb
Zrinka Rusan, doktor medicine, Zagreb

Krešimir Ružđak, dipl. oec., Zaprešić

Hrvoje Saban, Zadar

Branko Sabljak

Vlasta Sabljak

Ivana Sabljic, ing. agrónoma, Asesor técnico en el Ministerio de Agricultura, Gran Buenos Aires, Argentina

Juan Sabljic, Ing. Electrónico, Consultor en sistemas de gestión de calidad, Gran Buenos Aires, Argentina

Mónica Sabljic, Ama de casa, Gran Buenos Aires, Argentina

Tomislav Sabljo, pukovnik u mirovini, Zagreb

Dino Salapić, Oakville

Dubravka Salapić, Oakville

Elsa María Salas Burich, Prof en Francés - Prof. en Letras. N. Superior, Rosario, Argentina

Zorka Salov, Erin

Ankica Samardžić, Mississauga

Javier Santich, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina

Patricia Sapunar, Técnico en Administración de Empresas, Jefe de Administración y Gestión, Antofagasta, Chile

Tomislav Sarić

Nick Sarjanović, nastavnik, Helsingborg

Ana Scavino, San Antonio de Padua, Argentina

Laura Schneider, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina

Laura Schneider Covacevich, Lead Auditor in Quality Standards, Rosario, Argentina

Ladislava Scholz

Porin Schreiber, dipl. ing. šumarstva

Mladen Schwartz, predsjednik Nove hrvatske desnice, pisac, filozof mr. sc. Ivan Sečić

Jakov Sedlar, redatelj

Robert Sedlar, Zagreb

Ivan Sedmak

Jela Sedmak, učiteljica

Ashley Segota

Branko Segota

Ena Segota

Domagoj Seits, medico, especialista en psiquiatría y psicología médica
Ciudad Evita, Provincia de Buenos Aires, Argentina
Mate Selak, Makarska
Šimun Selak, Toronto
Fabijan Seloz, Toronto
Želimir Ivan Senčar, dipl. oec., Zagreb
Boris Seran, medico, Buenos Aires, Argentina
Marica Serdarević, prof., Omiš
Vlado Sertić, Oakville
Ante Sesar, dipl. theol., Zadar
Ivana Sesar, liječnica, Sao Paulo, Brasil
Stanko Sesar, São Paulo, Brasil
Vesna Valentina Sesar (rod. Dujmović), São Paulo, Brasil
Vinko Sesar, ing., Zagreb
Vladimir Sesar, inženjer računarstva, Sao Paulo, Brazil
Dijana Iva Sesartić, akademska kiparica, samostalna likovna umjetnica,
Solin
Marijan Sever
Ciudadano Claudio Sferco, ingeniero agronomo, Cordoba, Argentina
dr. Mario Sičaja, liječnik, Zagreb
mr. sc. Bernard Sičenica
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Stefica Sikorski, umirovljenica, Brisbane, Australija
Diana Simone, medicinska sestra, Rijeka
Christopher Simović, Toronto
Hrvoje Simunic, ing. stjarstva u mirovini, Buenos Aires, Argentina
Marija Simunic, Buenos Aires, Argentina
Zeljka Simunic, Buenos Aires, Argentina
Lenka Galzina Simunovic, pequeña empresaria, Psicóloga Clínica, Perú
Paula Andrea Simunovic
Jozo Sirić, USA
Petar Skrapic, prof., Petrovo Selo, Mađarska
Davorka Skrobica, umirovljenica
Darko Skokić, dipl. ing., Valpovo
Slavica Skoko, Toronto
Ninko Skrola, Zadar

Dragan Skugor, mag. ing. eit, Technical Director, Canada
Ivan Slišković, Oakville
Marija Slišković, Zagreb
Adriana Smajić, odvjetnica i sudski tumač za hrvatski-španjolski, Buenos Aires
Enna Smith, MSc, Product Manager, UK
Maximo Smoje Paschcuan, ingeniero, Santiago, Chile
Ivana Soldić, trgovac, Split
Ivica Soldić, građevinski tehničar, Split
Ivan Soldo
Josip Soldo
Ljilja Soldo
Mila Soldo
Ana Maria Sonjic, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
Boba Sopta, Pickering
Predrag Sopta, Pickering
Josip Ante Sovulj, predsjednik Hrvatskoga svjetskog kongresa
Višnja Spajić, novinar, Široki Brijeg
Marko Spiranović, umirovljenik, SAD
Tatiana Mikhaylovna Sporsheva, Merritt Island, FL, USA
Dominik Stamać, dipl. ing. prometa u mirovini, Zagreb
Tatiana Stambuk, empresaria, Buenos Aires, Argentina
Barbara Stanić, pjevačica
Ivan Stanić, umirovljenik, Zagreb
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Ivan Stanić
Katica Stanić, Mississauga
Marija Stanić
Vjera Starčević-Ivas, Pakoštane
Nevenko Stepanović, inženjer medicinske radiologije, CH
dr. Jadranka I. Stier, dr. med., pedijatar, Dubrovnik
Vlado Stipanović
prof. Mirko Stipinović
Tomislav Stjepanov Krčmar, novinar i magistar komunikologije
Ivan Stipić, prof. filoz./dipl. knjižničar, ravnatelj GK Slavonski Brod
Mirko Strabić

Anton Strazar, Svetovanje/Beratung
Katarina Stipić, domaćica
Mara Stojić, Toronto
Mate Stojić, Toronto
fra Miljenko Stojić, književnik, svećenik i novinar
Vedrana Stojić
fra Ivica Karmelo Strčić, Johannesburg
Darijo Strehovac, pisac, branitelj, dragovoljac od '91, HRVI u mirovini
Danijela Strehovac, djelatnica, Zagreb
Davorka Stupin Reić, mag. farmacije. Zagreb
Bosiljka Sučić, Zagreb
Helena Sučić, Zagreb
Hrvoje Sučić, diplomirani ekonomist, Zagreb
Stipe Sučić, Zagreb
Tomislav Sučić, Zagreb
Antoaneta Sudarić, dipl. ing. građ., projektant
Kata Sulentić, umirovljenica, Brisbane, Australija
Marko Sulentić, umirovljenik, Brisbane, Australija
Ana Sulic, analista de sistemas, Santiago, Chile
dr. Mario R. Suk, Abogado, Buenos Aires, Argentina
Mirna Sunić-Žakman, profesorica, članica Hrvatskog društva političkih zatvorenika
Berislav Suplika, upr. prav.
Josip Surić, Mississauga
Dubravka Sidonija Suto, Sao Paulo, Brazil
Mariana Suša, ekonomist, München
Tomislav Suša, ekonomist, München
Jakov Suša, umirovljenik, München
Ruža Suša, umirovljenica, München
Šima Sušac, umirovljenik, Split
fra Tomislav Svetinović, OFM, Podhum, Bosna i Hercegovina
Dragutin Šafarić, umirovljenik
Manda Šakić, kemijski tehničar, njegovateljica, Sarvaš
Nenad Šantalab, predsjednik Udruge hrvatski ratni veterani BBŽ
Marijan Šantić, elektrozavarivač, HRVI, narednik u mirovini
Ivana Šarac, dipl. iur

Bosiljka Šaravanja, mag. ing. techn. text., asistent
Drago Šaravanja, književnik
s. Luca Šarčević, Školska sestra franjevka, Zagreb
Andrea Šare, Zagreb
Ante Šare, dipl. ing. el.
Ante Šare, Zagreb
Goran Šare, Zagreb
Nina Šare, Zagreb
Ankica Šarić, domaćica, Zadar
Ferdo Šarić, književnik, Makarska
Nediljko Šarić, dragovoljac Domovinskog obrambenog rata, Zadar
Oskar Šarunić, novinar snimatelj
Mirta Šaula, Zagreb
Krešo Šego, književnik
Renato Šelj, predsjednik ispred Udruge hrvatskih vojnih invalida
Domovinskog rata – Črnomerec (HVIDRA Črnomerec)
Ana Šetka, učenica srednje škole
Draga Šetka, umirovljenica
Josip Šetka, učenik gimnazije
Karmen Šetka, prodavačica
Mihovil Šetka, učenik klasične gimnazije u Splitu
Nikolina Šetka, učenica gimnazije
Siniša Šetka, obrtnik
Vladimir Šetka, student
Vladimir Šetka, umirovljenik
Žana Šetka, prodavačica
Milovan Šibl
Marko Šimat, dipl. ing. el., informatičar, konzultant, diplomat, Zagreb
Marko Šimat, dipl. ing., Zadar
Mijo Šimić, dipl. ing., umirovljenik
Nikola Šimić Tonin, književnik
Bernard Šimović, Zagreb
Kata Šimović, Georgetown
Katarina Šimović, Toronto
Krešo Šimović, Georgetown
Mary Šimović, Toronto

Petar Šimunić, mag. oec., Zaprešić
Pavao Šindija, dipl. teol.
Josip Šintić, prof. psih.
Andreja Šipić, dr. med., Zagreb.
Ladislav Šipić, dipl. ing. elektrotehnike, Trilj
Marija Šišak
Marko Šišak
mr. sc. Drago Škarica, svećenik
Ivan Škarica, elektrotehničar, Zagreb
Ivica Škarić, prof., Split
Željana Škegro, učiteljica RN, hrvatskog jezika i književnosti
Ivica Škiljo, dipl. ing. elektrotehnike, Split
Petar Škorić, mag. novinarstva, Split
Karmen Škrinjarić, oec., Pula
Miro Škrobica
Damir Škuger, Toronto
Rozalija Škuger, Toronto
mag. ing. eit Branimir Škugor
Vesna Šolić, umirovljenik, Split
Jasminka Šoštarić, dipl. ing. medicinske biokemije u mirovini
Anđelka Špančić, dr. med., Pakrac
Darko Španić, dipl. oec., umirovljenik, Nova Gradiška
ing. Ivica Špančić
Ana Mary Špehar, student, Ogulin
Tomislav Špehar, dipl. pravnik, Ogulin
Ivica Šperanda, trgovac, Split
Zlatko Špoljar, dipl. ing. kem. teh., Zagreb
Liliana Šporer, Empleada Administrativa, Buenos Aires, Argentina
Nikola Štedul
Domagoj Štefanac, student, Zagreb
Milan Štefanac, Mississauga
Ivan Štivojević, dipl. oec., Roždanik, Novska
Nikša Štrbić, Stablina-Ploče
Vinko Štrbić, Stablina-Ploče
Ruža Šukan, Hamilton
Damir Šumelj, Podaca

Dragica Šumelj, dipl. oec., Rogotin
Ivanka Šumelj, Podaca
Željko Šumelj, Podaca
Mario Šumelj, Rogotin
Nikola Šumelj, Rogotin
Smiljana Šunde, novinarka, Zagreb
Mario Šunjić, Mostar
Sjeverin Šunjić, umirovljenica, Rogotin
Tonka Šunjić, umirovljenik, Rogotin
Andrea Šupih-Kvaternik, prof. Zagreb
Marina Šur Puhlovski, književnica
dr. Marija Švagelj, kirurginja, Vinkovci
Davor Švec, elektrotehničar
Iva Tabak, domaćica, Split
Ivan Tabak, umirovljenik, Split
Ela Tadić, Georgetown
Josip Tadić, Georgetown
Josip Tadić, Makarska
Pero Tadić, književnik, Zagreb
fra Vladimir Ante Tadić, Makarska
Zoran Tadić, Maple
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., pjesnik
Francisco Talavera, Silver Lake, Huacho, Peru
Vice Tandara
Ivana Tanovitski, akademski glazbenik
Nikola Tavra
Petar Todorić, dipl. oec., Zagreb
Stjepan Tokić, dopredsjednik SHZ-a za Hrvatsku i dijasporu, Split
Benjamin Tolić, filozof i publicist
fra Zvonko Tolić, prof., Stuttgart
Ante Tomas, dipl. ing. rač., Zadar
don Mate Tomas, SDB, Rim, Italija
Mira Tomaš, viši str. ref.
Gustavo E. Tomasevich, Doc., Buenos Aires Argentina
Željko Tomašević, mag. iur., član predsjedništva Hrvatskoga
žrtvoslovnog društva

Ivo Tomičić Gianelli, Ingeniero en Marketing, Santiago, Chile
fra Eduard V. Tomić, katolički svećenik, OFM, Vareš (BiH)
Jana Tomić, student
Karolina Tomić, BSc (Hons)
Marica Tomić, pedagoginja
Mirjana Tomić
Rudi Tomić
Ruža Tomić, Tomislavgrad
Mile Tominac, poduzetnik, Sisak
Marija Tomovel
Mijo Tonković, Mississauga
Dragica C. Topić, Brampton, Kanada
Veronika n. Topić, Brampton, Kanada
Višnja A. Topić, Brampton, Kanada
Jasenska Topić Miletić, dr. med.; spec. o. m.
Nada Topolko, prosvjetna djelatnica u mirovini
Lucas Dela Torre-Damjanović, licenciado en literatura inglesa, Punta Arenas, Chile
Ivo Travica, Toronto
Jelka Travica, Toronto
Kristina Travica, Toronto
Elena Emilia Trebotić, Argentina
Romano Tripalo, liječnik obiteljske medicine, Virovitica
Dražen Trnski, umirovljeni policajac specijalne jedinice
Tamara Trnski
mr. sc. Snježana Trojačanec, Skopje, Makedonija
Luisa Trombetta Burić, prof. matematike i informatike
Zvonimir Trusić, utemeljitelj Dragovoljaca Domovinskog rata
Ante Tucak, prof., Omiš
Damir Tučkar, dipl. ing. elektrotehnike
Jamie Tulić, Melbourne, Australija
Katica Tulić, Melbourne, Australija
Lily Tulić, Melbourne, Australija
Paval Tulić, Melbourne, Australija
Jessica Tulić-Cooke, Melbourne, Australija
Stephen Tulić-Cooke, Melbourne, Australija

Emma Tulić-Dobson, Melbourne, Australija
Lisa Tulić-Dobson, Melbourne, Australija
Katie Tulić-Timperio, Melbourne, Australija
Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ., Zagreb
mr. sci. Gordana Turić, umirovljena saborska zastupnica
Silva Turina, Makarska
mr. Lucija Turkalj
dr. med. Ivan Udovčić, Stans, Schweiz
Vera Uglešić, prof., Zadar
Stjepan Ujević, ing. građ.
Ivica Ursić, neovisni katolički novinar i publicist, Split
Maja Utrobičić, dipl. oec., Dugi Rat
Ivan Vakula, umirovljenik
prof. Vera Valčić Belić
Ankica Valenta, prof.
Svetozar Valjetić, narednik HV-a, Slavonski Brod
Mario Varela Plantic, liječnik, Chaco, Argentina
Aron Varga, dipl. ing., umirovljenik
Dragica Varga, umirovljenica
mr. sc. Ivo Vasilj
Dunja Vatovac, Zagreb
dr. Antica Veronda, SAD
Antica Veronda, dr. med., psihijatar, Makarska
Vladimir Vicković, dipl. ing. el.
Alojz Vidačković, Caledon
Anka Vidić
Ivana Vidić, dipl. iur., Buenos Aires
Tomislava Vidić, mr. phil., Zagreb
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Marko Vidočić, student, Zadar
mr. sc. Krešimir Viduka, dipl. ing.
Valentina Vig
Marija Viro, ugostitelj, Brisbane, Australija
Ivo Visković, dipl. ing. sigurnosti na radu
Anđelko Vladić, umirovljenik, Eastlake, SAD
Jure Vlaho, Toronto

Mariana Vlaho, Licenciada en Comercio Internacional, Buenos Aires, Argentina
Zorka Vlaho, Toronto
Ivana Vlahović, studentica, (Otok) Vinkovci
Ankica Vlaić, Sesvete
Ante Vlaić, Sesvete
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ivo Vlastelica, Split
Danko Vlašić, umirovljeni kanonik, Split
Ana Vojković, oec.
don Ante Vojnović, umirovljeni župnik, Split
Kata Voltić, umirovljenica, Windsor, Ontario, Kanada
Antonio Vrancic, Ingeniero Químico, Rosario, Argentina
Andrija Vrane, svećenik, Zagreb
Zora Vranić, prof., viša savjetnica AZOO-a, Split
Slavka Vrankić, Mississauga
Spaso Vrankić, Mississauga
Ante Vranjković
Damir Vranjković
kap. Jakov Vranjković
Milan Vranjković
Dragica Vrban, prof. povijesti
Natalija Vrban, dipl. oec., V. Gorica
Stjepan Vrban, dipl. ing.
Iva Vrdoljak, umirovljenica, Brisbane, Australija
don Ivan Vrdoljak, župnik, Zadvarje
Jozo Vrdoljak, umirovljenik, Brisbane, Australija
Frano Vrgoč, dr. vet., Sinj
Stipe Vrkić, prodavač, Obrovac
Jure Vrkljan, Oakville
Matan Vrkljan, Mississauga
Joza Vrljičak, magistar ekonomije, urednik časopisa Studia Croatica, Buenos Aires
mr. sc. Carmen Vrljicak Verlichak, spisateljica novinarka, Buenos Aires
Iva Vrljić, Toronto

Radoslav Vrljić, Toronto
Franjo Vručina, dipl. ing. fizike
Željko Vučić
Josip Vuglac, Toronto
Ivo Vujnović, nastavnik, Dubrovnik
Lidija Vujnović, odgojiteljica, Dubrovnik
Zrinka Vukadin, Split
Ivan Vukelić, Mississauga
Manda Vukelić, Mississauga
Grozdana Vukić
Ivan Vukić
Ivanka Vukić, nastavnica
Krešimir Vukić
Marija Vukić
Jelena Vukman
Mihajla Vukman
Blago Vukoja, Mostar
Dario Vukoja
Filip Vukoja
Zrinko Ivan Vukoja, ing. elektrotehnike
Tomislav Vukoja
Vinka Vukoja
Zdravko Vukoja
Željko Vukoja
Laura Vukonic, lawyer, Cali, Colombia
Jose Antonio Vukovic, analista adm-contable, Buenos Aires, Argentina
Jorge Vukovic, radijski program Bar Croata, Rosario, Argentina
don Dušan Vuković, umirovljeni župnik, Split
Ivica Vuković, dipl. ing. matematike
Damir Vuković
Mirjana Vuković, dr. med. dent.
Mladen Vuković, dipl. oec.
don Pavao Vuković, umirovljeni župnik, Split
Radmila Vuković, odgajatelj
Slavko Vuković
Ruza Vuksić, umirovljenica, Brisbane, Australija

Marija Vukušić, dipl. iur., predsjednica udruge *Pravna Pomoć*, Drniš
Andrea Vuletić, dipl. iur.
Ani Vuletić, dipl. ing. građ.
Lea Vuletić, dr. med. dent.
Petar Vulić, književnik, Split
Dino Zaharija, student, Rijeka
mr. sc. Zorka Zane, direktor izdavačkog poduzeća
Vladimir Zaninovic. M.d. Cali. Colombia
Dimitri Zaninovic, Economist, Bogotá, Colombia
Milan Zanoški, ing. prometa, hrvatski branitelj, Zagreb
Ina Zec
Marijana Zelencić, Melbourne, Australija
Mladen Zelić, dipl. ing. elektrotehnike, prof. matematike i fizike, Split
Slavko Zeljko, dipl. oec.
Katarina Zeljković
Miroslav Zemljak, ing.
Ivo Zeruk, umirovljenik
Željko Zidarić, rmc, MBA, Canada
Ivan Zlopaša
Ivana Zlopaša, Široki Brijeg
Anđelko Zorica
alkar Ante Zorica
Branko Zorica
Dijana Zorica
Marija Zorica
Mirko Zorica
Stipe Zorica
č. s. Tihomira Zorica
Zvonimir Zorić, Montevideo, Urugvaj
Zora Zorić Zanon, Montevideo, Urugvaj
Blago Zovko, Timberlake, Ohio
Ljilja Zovko, dipl. oec.
Angela Zubac, Mississauga
Jozo Zubac, Mississauga
Petar Zubac, Toronto
Zora Zubac, Toronto

dr. Milena Zulić Lolić, dentist surgeon, Santiago, Čile
Ivan Felipe Zuvic Plaza, Merritt Island, FL, SAD
Ante Zvonar, dipl. ing., Zagreb
Gordana Zvjerković (r. Lemo), dipl. ing., prof. mentor
Amela Žaja, upravni pravnik, Zaprešić
Ante Žaja, akademski slikar, član HDLU-a, Zaprešić
Marko Žaja, umirovljenik, Aržano
Franka Žaja, domaćica, Aržano
Ante Žanetić, bivši igrač Hajduka, zlatna kolajna Rim 1960, srebrna kolajna EURO Pariz 1960.
Ana Žarko, studentica
Kata Žarko, računovođa
Marija Žarko, dipl. oec.
Marko Žarko, student
Nediljko Žarko, poduzetnik
Franjo Žgela, dipl. ing. arh., hrvatski branitelj, Slunj
Ivan Žigrović, dipl. ing. kem. ing.
Dragica Živko
Ljudevit Živković, ekonom, Zagreb
Vesna Živković, pedagog, Zagreb
Ivanka Žižić, umirovljenik, Split
Jakov Žižić, umirovljenik, Split
Nives Žižić, ekonomist, Split
Tonči Žižić, umirovljenik, Split
Krešimir Župetić, profesor, Velika Gorica
Guillermo Yankovic, ekonomist, Čile
Valerija Weiss, modni asistent, Njemačka
Vesel Lekaj, Albanac s Kosova

PROSVJED ZBOG NAPADA NA PRAVNI SUVERENITET REPUBLIKE HRVATSKE

Poštovani predsjedniče Hrvatskog sabora, poštovani saborski zastupnici!

U posljednje vrijeme svjedoci smo sve agresivnijeg napada na hrvatski suverenitet, a napose na pravni suverenitet, zbog čega mi potpisnici ovoga prosvjednog pisma iskazujemo odlučan prosvjed i zabrinutost za budućnost Hrvatske.

Napadima na hrvatski pravni suverenitet želi se poništiti i pogaziti Odluka Sabora Republike Hrvatske o raskidu državnopravnih sveza s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ i Deklaracija o proglašenju suverene i samostalne Republike Hrvatske, donesene 8. listopada 1991. Takvu Hrvatsku nekoliko mjeseci kasnije jedinstveno su priznale i sve članice EU-a i čitav svijet.

Odlukom Hrvatskog sabora jasno je utvrđeno da Jugoslavija kao državna zajednica više ne postoji. Republika Hrvatska odrekla je time legitimitet i legalitet svim tijelima dotadašnje federacije – SFRJ i odlučila ne priznati valjanim ni jedan pravni akt bilo kojeg tijela koje nastupa u ime bivše federacije – SFRJ.

Prosljeđivanjem Republici Hrvatskoj optužnica protiv hrvatskih građana koje su proizvela tijela bivše SFRJ, agresorske JNA, Republika Srbija pokazuje želju da bude slijednica bivše federacije kojoj je Hrvatska prije 20 godina otkazala svaki legitimitet i da izjednači krivnju agresora i žrtve. Time se, također, na svojevrsan način pokazuje da se velikosrpska agresija na Hrvatsku nastavlja pravnim i političkim sredstvima.

Dakle, temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državnopravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljjanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevo vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Slanje optužnica iz Srbije gotovo je istovjetno kao da su poratna Njemačka ili Italija poslale optužnice za ratne događaje poratnim vlastima u Poljskoj, Francuskoj, Češkoj, Slovačkoj, Grčkoj, Albaniji, Hrvatskoj itd.

Pomalo zbunjuje što EU, kad je riječ o tim pravnim aktima, traži pojašnjenje od Hrvatske, kao da ne zna tko je bio agresor na Hrvatsku, kao i komentar državnog odvjetnika Republike Hrvatske koji se upleće u opravdanost donošenja zakona, što nije primjereno ni demokratskim državama niti državi u kojoj je provedena dioba vlasti.

Možda nam jednostavno na taj način iz EU-a pokazuju da na Hrvatsku gledaju kao na koloniju, otvoreno nam poručujući da ne računamo sa suverenitetom u EU-u. Postavlja se pitanje je li Srbija „sama“ donijela tu odluku. Sjetimo se da je srbijanski predsjednik Tadić tražio da se hrvatski generali osude bez dokazane krivnje, s istovjetnim argumentima na koje se sada pozivaju iz EU-a. Na tim se „argumentima“ temelji i presuda Haaškoga suda. Je li takav zahtjev postavio „sam“ Tadić ili mu ga je sugerirao baš EU?

Pozivamo zastupnike Hrvatskog sabora da odlučno stanu u obranu hrvatskog suvereniteta, a napose pravnoga, jer će se građani i po tome opredjeljivati na sljedećim izborima. Istodobno, najodlučnije prosvjedujuemo protiv postupanja Republike Srbije koja je hrvatskim pravosuđnim vlastima na pilatovski način prosljedila fantomske optužnice protiv hrvatskih građana. To samo svjedoči da još nije izvukla zaključke iz agresivnog rata koji su JNA i Miloševićeva Srbija vodile protiv Republike Hrvatske, prouzročivši najveće žrtve i materijalne štete u Europi nakon Drugoga svjetskog rata, te da nije odustala od projekta Velike Srbije.

Zar tim svojim činom Srbija zapravo nije preuzela izravnu odgovornost za zločine i razaranja što ih je JNA počinila u Hrvatskoj?

Zbog toga Srbiji treba u najkraćem mogućem roku dostaviti račun za ratne štete koje su u Hrvatskoj počinile JNA, Miloševićeva Srbija i njihove paravojne snage.

Iz dosadašnjih slučajeva jasno je da su optužnice (mnoge, ako ne i sve) sastavljene na temelju priznanja iznuđenih od hrvatskih zatočenika u srpskim koncentracijskim logorima pa Srbiji treba postaviti sljedeće zahtjeve/pitanja:

Kako je moguće da uopće razmišljaju o optužnicama koje sadrže bilo kakav dokaz koji je pribavljen na nezakonit način, tj. dobiven pod prisilom u srbijanskim koncentracijskim logorima? Kako to da nakon

tragičnih iskustava Drugoga svjetskog rata, Auschwitza, Dachaua..., EU tako olako prolazi preko toga?

Ovim prosvjedom tražimo procesuiranje svih odgovornih za odvođenje, držanje i mučenje hrvatskih građana u srbijanskim koncentracijskim logorima u Srbiji. (Procjena je da je u tim logorima ubijeno ili nestalo oko 300 ljudi).

Tražimo međunarodnu potporu da se zaustave sve optužnice (ne samo iz Srbije nego i iz BiH) koje polaze od dokaza koji su dobivene pod prisilom, odnosno pribavljeni na nezakonit način.

Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatilo izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom! Tražimo vladavinu prava i hrvatski pravni suverenitet, umjesto dogovora na „visokoj razini“ koji služi skupljanju političkih bodova i uspostavi pupajuće „pravne jugosfere“.

Pozivamo zastupnike da na saborskoj sjednici 14. listopada, u petak, odgovorno štite suverenitet Republike Hrvatske i dostojanstvo narodnih zastupnika Hrvatskoga sabora.

U Zagrebu 8. listopada 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Smiljko Ašperger

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski

akademik Dubravko Jelčić

akademik Andrija Kaštelan

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Nenad Trinajstić

dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskoga državnog sabora

prof. dr. sc. Andrea Aglić Aljinović

dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. sc. Ivan Bakran

dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ., Zagreb
doc. dr. sc. Senka Banić, Split
dr. sc. Josipa Barić, doc. FESB, Split
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Mirko Belak, znanstvenik
dr. sc. Zlatko Begonja, Upravitelj Zavoda za povijesne znanosti HAZU-a u Zadru
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
akad. slikar Josip Botteri-Dini
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Velimir Božikov, Zagreb
dr. sc. Marijan Brajinovic, ministar-savjetnik, Beč, Austrija
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr. med.
prof. dr. sc. Gojko Buljat, Zagreb
prof. dr. Ante Čuvalo
Marko Curać, novinar
Joško Čelan, novinar i publicist, Split
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Rudarsko-geološko-naftni fakultet, Zagreb
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Vladimir Čepulić, Zagreb
Mirko Čondić, pukovnik HV-a u m.
dr. sc. Alojz Ćubelić, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
prof. dr. sc. Slavica Dodig
admiral Davor Domazet Lošo
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
doc. dr. Srećko Favro
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, Medicinski fakultet, Zagreb

doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar
prof. dr. sc. Željko Grabarević
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Kanada
Hrvoje Hitrec, književnik, predsjednik HKV-a
dr. sc. Zdeslav Hrepić, Columbus State University, GA, USA
doc. dr. Hicela Ivon, Split
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić
dr. sc. Zvonimir Janović, sv. profesor u m.
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, R. Argentina
Anđelko Kačunko, svećenik i publicist
prof. dr. sc. Duško Kardum, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u
Zagrebu
prof. dr. sc. Marijan Kirin, Zagreb
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Institut za filozofiju, Zagreb
Mate Kovačević, novinar
dr. sc. Jadranka Kraljević
general bojnik Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski
zbor
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof. dr. sc. Ante Lauc
dr. sc. Inga Lisac, sveuč. nastavnik, Zagreb
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO-a
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni profesor, Buenos Aires, Argentina

prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Marko Magdalenić, prof., Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. Ivan Malčić, predstojnik pedijatrijske Klinike KBC-a
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Mate Matas, Zagreb
Antun Mateš, akademski slikar
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
doc. dr. sc. Anita Matković
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar u prvoj Vladi RH, Zagreb
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Zlatko Miliša, Sveučilište u Zadru
Josip Miljak, predsjednik Hrvatske čiste stranke prava
Pero Mioč, književnik, književni prevodilac i kazališni redatelj, Šibenik
fra Dušan dr. Moro, docent, KBF Split
dr. sc. Smiljana Narančić Kovač
prof. dr. fra Andrija Nikić i 1238 mostarskih napretkovaca, predsjednik
Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru
prof. dr. sc. Milan Nosić, Rijeka
Javor Novak, hrvatski publicist
Nikola Obuljen, dipl. ing.; saborski zastupnik u miru
dr. teol. Anto Orlovac, svećenik, Banja Luka
dr. sc. Tado Oršolić, znanstveni suradnik, Zadar
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Kanada
prof. dr. Mladen Parlov, izvanredni profesor na KBF-u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peaković Mikuljan, književnica
prof. dr. sc. Ivan Perić
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Ivan Petričević, sveuč. prof., infektolog
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Biserka Pigac, Varaždin
prof. dr. sc. Valdi Pisac, Pešutić, Split

Nenad Piskač, književnik, Zaprešić
dr. Ivanka Pižeta, dipl. ing. elektrotehnike, Zagreb
prof. dr. Franjo Plavšić, toksikolog i književnik
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, profesor Katoličkog bogoslovnog fakulteta, Zagreb
prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med., Zagreb
Mladen Rogina, red. prof., hrvatski branitelj
prof. dr. sc. Dora Sečić
Jakov Sedlar, redatelj
prof. dr. sc. Sven Seiwert, Zagreb
prof. dr. sc. Predrag Sikirić, Zagreb
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Stjepan Jimmy Stanić, estradni umjetnik
Miljenko Stojić, književnik, franjevac i novinar
Goran Pavel Šantek, izv. prof.
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
prof. dr. Marijan Šunjić, rector emer., veleposlanik u miru
doc. dr. sc. Dražen Švagelj, patolog, Vinkovci
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., pjesnik
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
dr. sc. Magdalena Ujević Bošnjak, dipl. ing. kem. tehn.
prof. dr. sc. Stanko Uršić, Sveučilište u Zagrebu, FBH
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
prof. dr. sc. Ivica Veža
prof. dr. sc. Zlatko Vrljić, dipl. ing.
dr. sc. Petar Vučić, politolog
dr. sc. Zlatko Vučić, zn. savj. fiz., Zagreb

Tomislav Vuković, novinar, Glas Koncila
dr. sc. Željka Znidarčić, dr. med., Zagreb
doc. dr. Marija Žagar Zagreb
prof. dr. sc. Darko Žubrinić, Zagreb
Dusko Abramovic, Toronto, Canada
Nevena Abramovic, Toronto, Canada
mr. sc. Goranka Adam, dipl. ing., Kaštel Kambelovac
Dražen Adam, dipl. ing., Kaštel Kambelovac
Zvonimir Ajduk, dipl. ing. građ. Split
Marica Alošinac, službenik, Bistrinci
Ivan Alpeza
Benedikt Aljinović, Kaštel Sućurac
Katica Amidžić Peročević, Zagreb
sestra Zdenka, Milica Andrić, Đakovo
Kata Andrijević, Zagreb
Dragutin Anđelković, dipl. iur., Zagreb
Martina Antunovic, Hamburg, Njemačka
Josip Anušić, vjeroučitelj
Boro Arambašić, dipl. pravnik, Vukovar
Stjepan Asic, dipl. dizajner, predsjednik Australsko-hrvatskog kongresa
Ivan Aščić, umirovljeni satnik HV-a
Jasminka Aščić
Luka Aščić, dipl. ing. el., Zagreb
Marko Aščić, dipl. ing. el., Zagreb
don Miljenko Babaić, katolički svećenik, dipl. teolog, ratni vojni kapelan
Ante Babin dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari
Ivan Babić, književnik, Zagreb
Ivana Babić
Željko Babić, dipl. ing. kem. tehn. u mirovini, Zagreb
Ankica Babin, prof., Kaštel Stari
mr. sc. Zlatko Bacinger, predsjednik Bratovštine Petra Zrinskog - Časni stol Čakovec
Joso Bačelić, vozač, Zagreb
Marija Bačić, ugostitelj, Velika Gorica
Stipe Bačić, kuhar, Velika Gorica
Šime Bačić, ekonomist, Velika Gorica

Ilija Bagarić, dr. med., spec. patolog, Požega
Petra Bajo, prof.
prim. dr. Željko Baklaić
Dubravka Balenović, profesorica matematike na Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji, Zagreb
Zdravko Balenović, dipl. ing. strojarstva
Ivan Balić, Split
Ivan Banić, branitelj
Marijan Banić, Split
Ivka Baotić umirovljenica, Vinkovci
Mandica Baotić Blažanović, prof., Vinkovci
Lucija Barac, Adelaide, Australija
Kreso Barić, dipl. ing. računarstva, Split
Perica Barić, prof., ravnateljica gimnazije
Nataša Barišić, struč. spec. ing. aedif., Zagreb
Slavko Barišić, Zagreb
Krešimir Barković, muzejski radnik, Pariz
Sevda Barković, Pariz
Mate Barun, programer, Zaprešić
s. Vjencislava Kata Barun, časna sestra, Tučepi
Petar Barun
Ivo Basic, Hannover
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, stud.
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Ante Bašić, pravnik, Split
Daran Bašić, branitelj/invalid, Mostar
Đivo Bašić, Dubrovnik
Nikola Bašić, ekonomist, pisac, Vis
Stanko Bašić, umirovljeni strojarski tehničar, Split
Dinko Batur
Dragutin Bauman, ing. kem., član Predsjedništva Hrvatskoga žrtvoslovnog društva
Mate Bekavac, geodet, Zagreb
Suzana Bekavac, pravnica, Zagreb
Marica Belobrajdić, Sydney, Australia

Mirko Belobrajić, Sydney, Australija
Darko Belović, kap., Rijeka
Hrvoje Belušić, prof. kineziologije, Zagreb
Mira Beljan, Ivanić-Grad
Joan Beram, Sydney, Australia
Stipe Bebek, Sydney, Australia
Tatjana Bekić, dr. med., Zagreb
Marijana Beram, Melbourne, Australija
Marko Beram, Melbourne, Australija
Mile Beram, Sydney, Australia
Sime Beram, Melbourne, Australia
Sime Beram, Sydney, Australia
Dobriša Berković-Magdalenić, prof.
Ivan Bićanić, ing., Zagreb
Marija Bićanić, umirovljenica, Zagreb
mr. sc. Nikola Bićanić, profesor
Ante Bilić, Canberra, Australia
Branimir Bilić, umirovljenik, Zagreb
Franc Bilić, prof., Zagreb
Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Stanislav Bilić, strojarski tehničar iz Krškoga, R. Slovenija
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh., Zagreb
Margareta Bišćan, profesor matematike u mirovini, Zagreb
Gašpar Bjelopera, prof., Dubrovnik
dr. Anto Blažanović, Vinkovci
Nikola Blažević dipl. ing., Zagreb
Dražen Bogdan, dipl. oec., poduzetnik, Osijek
Gordana Bogdanović, Sydney, Australia
Josip Bogdanović, Sydney, Australia
Ljerka Bogner, prevoditelj, Zagreb
Petra Bolanča, dipl. tur. com., Zadar
Tomislav Bolanča, dipl. oec., Zadar
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Ignacije Borović, P. Eng., geolog, Vancouver, B.C. Canada
Nikolina Bošković, Rogotin
Blaženka Bošnjak, dipl. iur., Zagreb

Darko Bošnjak, dipl. ing. agr. univ. spec. oec.
Mirko Bošnjak, Split
Petar Bošnjak, Hrvace
Zdravko Bošnjak, dipl. ing., Zagreb
Lovre Botica
Anton Božičević, ing. prometa, dragovoljac, Oštarije
Stipe Božinović-Mađor, prof., ravnatelj OŠ, Kaštel Lukšić
mr. sc. Tomislav Bradić
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., pjesnik
Maria Brajinović, sudski tumač za njemački jezik
Branko Bralić, Stobreč
Vjera Brčić, prof. povijesti, Zagreb
Danijel Brekalo
Dragica Brekalo
Ivan Brekalo
Klaudia Brekalo
Mario Brekalo
Mirko Brekalo
Tomislav Brekalo
Snježana Brkić, teolog i diplomirani kateheta, Zagreb
Žarko Brkić, odvjetnik, Zagreb
Kristijan Brkljačić, dipl. ing., Kaštel Stari
Zvonimir Brkljačić, dipl. ing. oec.
Lucija Brodarić, umirovljenica, Karlovac
Nera Brozović, Ogulin
Dragan Bubica, prof., Zagreb
Janko Bučar, književnik i novinar
Mario Budak
Nancy Budak
Leonardo Budimlić Majnarić, akademski slikar, član HDLU-a, Zagreb
Danica Bukmir, Toronto
Miroslav Bukmir, Toronto
mr. sc. Barbara Bulat
Dražena Bule, magistar ekonomije, Zagreb
Gordan Bule, poduzetnik, Zagreb
Iva Bule, studentica, Zagreb

Jelena Bule, studentica, Zagreb
Frane Burazer, Split
prof. Jadranka Burazin
kap. Jozo Burazin
Vinko Buretić, Rijeka
Denis Burcul, Hamburg
mr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
Hrvoje Caha, Zagreb
Ljiljana Canjuga, dipl. soc. r., umirovljeni časnik HV-a
Lisa Ciaravalotti- Galić, Toronto
Juraj Cigler, dipl. ing. građ., Čakovec
Zeljko Crnjac
Zdenko Cubela
Tomislav Culjaga
Lovro Cunjak, Sydney, Australia
Nada Cunjak, iz Opatije
Vjekoslav Cunjak, dipl. oec., iz Opatija
prof. Ikica Cuvalo
Marija Cvelbar, dipl. ing., Zagreb
Ivanka Čačija, dr. dent. med.
Ante Čarapina, dipl. oec.
Ante Čavka, svećenik, župnik, književnik
Velo Čerkez, gospodarstvenik
mr. sc. Vlasta Čizmić, Zagreb
Šime Čolak, dipl. oec., Zadar
Davorka Čović, dipl. iur.
Helanda Čović, Omiš
Geard Čujić
Marina Čujić
Hrvoje Čuljak, dipl. oec.
Ivanka Čuljak, prof.
Srećko Čuljak, dipl. oec, Zagreb
Tihomir Čuljak, dipl. oec.
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
Ivan Čaleta, dipl. ing.
Mate Čavar, pjesnik i publicist, Zagreb

Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., Zagreb
Ružica Ćavar, oec., Tomislavgrad
Ante Ćesić, ing. geodezije
Anto Ćosić, oec., Slavonski Brod
Marija Ćulap Imhof, medicinska sestra / Brig - CH
Anto Ćurić, dipl. ing. el.
Katica Ćurković, oec., Zagreb
Zdravka Dabo, hotelijer-ugostitelj
Ana Dajak, stručni suradnik, Zagreb
Krešimir Dajak, stručni suradnik, Zagreb
Ivanka-Janka Debenjak- Magas, dr. med., internist u mirovini, Pariz
Mladen Deletis
don Ivan Delić, svećenik
Inga Depolo Bučan, dr. dent. med., Zagreb
Ivana Derek, Sulzbach, Germany
Zlata Derossi, prof.
Davor Dijanović, novinar, publicist
Valter Dobra, Šibenik
Miroslava Dodig
Marina Dojčić Horvat, Zagreb
Dragi Ante Doljanin, Hrvace
Ankica Domitrović, građevinski tehničar, Ogulin
Ivan Domitrović, student, Zagreb
Ivica Domitrović, autoprijevoznik, Ogulin
Josipa Domitrović, dipl. ing., Zagreb
Mate Dostal, Chicago, USA
Zvonimir R. Došen, dipl. ing.
Vesna M. Došen, ekonomist
Pero Draganić
Franjo Dragas, teolog i pisac
Ante Drmic
Anka Drnasin, dipl. oec.
Dražen Dugan
Kristina Dugan
Ivana Dugandžić Grković, dipl. iur.
Pero Dugandžić, Chicago, SAD

mr. sc. Danijel Dugonjić, dr. vet. med., Imunološki zavod, Zagreb
fra Tomislav Dukic, München
Viktor Dukić, elektrotehničar, Košute-Trilj
Drago Duvnjak, dipl. ing. građ.
Ivo Duvnjak, dipl. ing. strojarstva
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., apsolvant filozofije i religijske kulture
Marko Duvnjak, Sinj, ravnatelj Gimnazije
Mirela Duvnjak, prof., Kaštel Lukšić
Davorin Dužević, dipl. oec., Makarska
Ivica Dužević, oec., Makarska
Ivo Dužević, dr. med., psihijatar, Makarska - Split
Dragutin Dvojković, dr. med. dent., Zagreb
Nikola Đuretić, književnik
Miljenko Eljuga, Švedska
Niko Eres, oec., član predsjedništva Hrvatskoga svjetskog kongresa
Njemačke, Wuppertal, Njemačka
Zvonko Erceg, dipl. teolog
Michelle Fairbrothers, Chicago, USA
dr. Sanda Franić, psihijatar, Oslo, Norveška
Suzana Fanjek, Melbourne, Australija
Mario Ferenc, fotograf, Osijek
Damir Findrik, dipl. oec.
Marica Fučkar Marasović, prof. dipl. bibl.
Tanja Fuljek, Nova Bukovica
Marin Fuljek, Nova Bukovica
dr. Rajko Fureš
Ružica Gabriel, umirovljenica, Zagreb
Dragan Galić, hrvatski branitelj, Široki Brijeg
Ivan Galić, Toronto
Marija Galić, Toronto
Marijan Galić, Toronto
Tadija Galić, Toronto
Gordana Galić, Split
Ivan Galić, dipl. ing.
Josip Galić
fra Klement Galić, svećenik, Tomislavgrad, BiH

Mira Galić
Marinko Galić
Mladen Galić, Split
Pero Galić, Chicago, USA
Zoran Galić, odvjetnik, Zagreb
Slavko Galiot, prof., doktorand arheoloških znanosti
Dean Ganza, ing. elektrotehnike, Zagreb
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Ante Gavranic, Sydney, Australija
Lenka Galzina Simunovic, Perú
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskoga radijskog programa Melbourne
Karolina Gelsomino – Simic, Toronto
Nediljko Gilić, Trilj
Ante Gilja, umirovljeni brigadir HV-a, Vinkovci
Anđelo Glavan
Klaudio Glavan
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Ante Glavor, Predsjednik Hrvatsko-australskog literarnog i umjetničkog društva, Sydney
Boris Glogar, dipl. ing. strojarstva
Ivan Gojmerac, Sydney, Australia
Maria Gojmerac, Sydney, Australia
Tomislav Golić, student
Sanja Grabarević, dr. dent. med., Zagreb
Ado Grah, umirovljenik, Buenos Aires, Argentina
Alejandro Grah, Ingeniero Electrónico, Buenos Aires, Argentina
Fernando Grah, ingeniero, Buenos Aires, Argentina
Maximiliano Grah, Técnico Informático, Buenos Aires, Argentina
Mato Grbac, Sydney, Australija
Frano Grbavac, poduzetnik, Zagreb
Ivan Grbavac
Josip Grbavac, Toronto
Josip Grbavac, student, Zagreb
Mate Grbavac, student, Zagreb

Miljenko Grbavac, Toronto

Stanka Grbavac, Toronto

Tonka Grbavac, Toronto

Nenad Grbesa

Marijan Grdašić, dipl. ing., Zagreb

Matija Grgat, prof. hrvatskoga jezika i književnosti, Zagreb

Josip Grgić, mag. oec.

Marija Grgic, Toronto, Canada

Matija Grgic, Toronto, Canada

Milka Grgić, Toronto, Canada

Nicole Grgić, Toronto, Canada

Stjepan Grgic, Toronto, Canada

Vinko Grgić, Toronto, Canada

Andrija Grgurević, Geelong, Australija

mr. sc. Josip Grilec, dipl. ing., Zagreb

Iva Grisogono, dipl. bibliotekar, Zagreb

Vladimir Grubešić, poduzetnik, Zagreb

mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik Hrvatskoga društva političkih
zatvorenika, podruž. Zagreb

Tomislav Gudasić, Geelong, Australija

dr. Ljilja Gulić, liječnik-psihiatar, Zagreb

p. Vatroslav Halambek, SJ, urednik Hrv. programa vatikanskog radija

Miroslav Hamš, poduzetnik, Zagreb

Gordana Hanžić, dipl. iur.

Davorka Harasim, prof.

Dragan Hazler, mr. farm. sc. & dipl. ing. biokem; predsjednik HAZUD-a,
CH-Basel

mr. sc. dr. Renata Heinzl, Zagreb

Vince Hergovich, dipl. ing., načelnik sela Ólmod/Plajgor, Mađarska

Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice, Stuttgart

Stjepan Hodak, Sesvete

Anđela Hodžić, profesor

Elamer Hodžić, student

Timea Anna Horvath, novinarka, Mađarska

Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik, Zagreb

Rade Hrkač

Kristina Hublin, studentica, Rijeka
Sanjin Hublin, Rijeka
Stella Hubmayer, tajnica, Buenos Aires, Argentina
Ana Marija Hunjadi, oec., Zagreb
Vanessa Hunjadi, student, Zagreb
Vlatka Husnjak
Marija Hutinski
Mladen Ibler, dr. med., Silba
Stanko Ivanković, Sydney, Australija
Ivica Ivanković, Zagreb
Terezija Ivanušec, domaćica, Đakovo
Ivica Ivanušec, Đakovo
Ivana Ivanušec, studentica, Đakovo
Stjepan Ivanušec, med. tehničar, Đakovo
Mile Ivezić, Chicago, SAD
Zlata Ivezić, Chicago, SAD
Šime Jakelić, inženjer elektrotehnike, Zagreb
T omlav Jakobović, viši medicinski tehničar, Đakovo
Ilija Jakobović, poljoprivrednik-umirovljenik, Đakovo
Ruža Jakobović, domaćica, Đakovo
Verica Jakobović, ekonomski tehničar, Đakovo
Josipa Jandrlić, geodetski tehničar
Srećko Jandrlić, dopredsjednik DPD-a „Uzašašće Isusovo”, Cerovnik
Dražen Janeš
Ivana Jerčinović, studentica, Zagreb
Marko Jerčinović, dipl. ing. fizike, Zagreb
Damir Javoran, aviomehaničar, Zagreb
Branko Jazić, Sydney, Australia
Joško Jež, umirovljenik
dr. Veselko Jovanović, stomatolog, predsjednik koordinacije HDZ-a
NRW
Darko Juka, književnik i novinar
Ana Jukić, prof. hrvatskog jezika i književnosti, Vukovar
Branimir Jukić, prof., Split
Drago Jukić, Split, prof.
Sanja Jukić, dipl. oec., Zagreb

Stanko Jukić, dipl. iur., Split
Tomislav Jurasinovic, mr.
Davor Jurica
Mirjana Juricic, Zürich/ CH
Josipa Juričev-Sudac, dipl. ing.
Mijo Jurić, autor, Beč
Mario Jurin, dr. med.
Branko Jurisić, Toronto
Marija Jurisić, Toronto
Zoran Ante Jurišić, ing. el., tajnik MH Podstrana, književnik i novinar,
hrvatski branitelj
Darinko Jurković
Zlatko Jurković, Zaprešić
Ivan Jurlina, oec., Rijeka
Tomislav Kačunko, Split
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u. m.
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije, u. m.
Kata Kanis, VKV kuharica, Sarvaš
Domagoj Kanis, kuhar, elektrotehničar, Sarvaš
Ilija Kapetanović, Sydney, Australija
Lela Kapetanović, Sydney, Australia
Danijel Karamatić, Rijeka
Jana Karamatić, Rijeka
Dražen Keleminac, dragovoljac Domovinskog rata i predsjednik
Autohtone - Hrvatske stranke prava
Douglas Kezele, Toronto
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
Josip Kirigin, dipl. ing. naftnog rudarstva, Zagreb
Sonja Kirin, Toronto
Ivan Klarić, dipl. ing. građ., u. m.
Tonći Klarić, Guarantee Inspector
Tereza Klier, Zadar
Kruno Ključević
Nikola Knez, President, iFilms LLC
Đuro Knežić

Mate Knezović, odvjetnik, predsjednik Građanske inicijative MORE JE
KOPNO i Obiteljske stranke
mr. sc. Bože Kokan, Split
Katarina Kokan, dipl. ing. elektrotehnike, Split
Josip Kokić
Alojzije Kokorić, ing., Tribunj
Ante Kokotović, Sydney, Australia
Stipe Kokotović, Sydney, Australia
Marica Kolić, referent, Drežnik Grad
Nikola Kolić, poljoprivrednik, Drežnik Grad
Karlo Kolonić, dipl. oec. Zagreb
Marija Komar
Anastazija Komljenović, prof., Velika Gorica
Nikša Koncani
Damir Ivan Konjevod, mag. inf.
Marija Konjevod
Branko Kornfeind, Mag., župnik, Austrija
dr. Zdenko Korunda, Naples, Florida
dr. Nena Korunda, Naples, Florida
Josip Kosović, prof., Split
Vesna Kostanjevečki, načelnica odjela
Ivan Kostrenčić, Justice of Peace, Perth WA, Australija
Ljudevit Kotnik, dipl. ing.
Ante Kovač, dipl. ing. geod.
Dominik Kovač, Canberra, Australija
Marija Kovač, umirovljenica
Stjepan Kovač, prevoditelj
Saša Kovačec, dipl. ing. građ., Slav. Brod
Milica Krakan, Švicarska
Marina Kralik, književnica i prevoditeljica
Tomislav S. Kremer
Tatjana Kren, prof., Zagreb
Ante Krišto, Zagreb
Vesna Križanac, umirovljenica, Sesvete
fra Mijo Križanac, redovnik, Mostar, BiH
Rozimila Križanac, časna sestra, Međugorje, BiH

Jakov Križanac, dipl. ing., Sesvete
Marija Križanac, prof., Sesvete
Ivan Križanac, student, Sesvete
Fran Križanac, student, Sesvete
Ilija Križanac, dipl. kriminalist, Sesvete
Branko Križanac, vozač, Zagreb
Nikola Križanac, dipl. oec., Vinkovci
Ivka Križanac, carinska službenica, Vinkovci
Marina Križanac, mr. oec., Vinkovci
Monika Križanac, student, Vinkovci
Ivan Križanac, umirovljenik, Vođinci – Vinkovci
Ana Križanac, umirovljenica, Vođinci – Vinkovci
Branka Križanić, dipl. ing., Karlovac
Mladen Križanić, dipl. ing., Karlovac
Jure Krpan, Chicago, USA
Željka Kršinić Medić, dipl. ing. arh.
Marija Kruhek, prof. engleskog i ruskog, Zagreb
Monika Kruhek, magistar financija, Zagreb
Stjepan Kruhek, prof. filozofije i njemačkog jezika, Zagreb
Sandra Kruhek, student, Zagreb
Petar Kružić, dr. st., Stuttgart
fra Ante Kukavica, dipl. teolog, ratni vojni svećenik i invalid
Domovinskog rata
Irena Kuharić, mr. pharm., Zagreb
Zvonimir Kuharić, dipl. ing., Zagreb
Stipe Kulas, Sydney, Australija
Ante Kunek, dr. vet., Australija
Alma Almira Kunst, dipl. polit., Zagreb
J. Eduardo Kunstek P, Gerente Comercial, Itacamba Cemento S.A.,
Bolivia
Ante Kurevija, umirovljenik, Zagreb
Stana Kurevija, umirovljenica, Zagreb
Ana Kurevija, odgojiteljica, Zagreb
Vesnica Kušar, geograf, Zagreb
Miroslav Kušek, dipl. iur.
Aurelina Kutleša, prof. glazbe

Ana Landeka, Vinkovci
Krešimir Landeka, Vinkovci
Božo Lasić, poduzetnik
Matija Lasić, teolog
Krešimir Lasić, poduzetnik
Ilija Lasić, skladištar, Velika Gorica
Slavica Lasić, umirovljenik, Velika Gorica
Blago Leko, Zagreb
Helen Leko, Zagreb
Ljubica Leko, Zagreb
Mladen Leko, Canberra, Australija
Paulina Leko, Canberra, Australija
Zdenko Leko, Zagreb
Miroslav Lelas, Split
Marito Mihovil Letica, prof. filozofije i religiologije
mr. sc. Šime Letina, publicist, Washington DC
Sanja Lipnjak, prof. Zagreb
Ankica Lojkić, Sirač
s. Jelena Lončar
Mladen Lojkić, Sirač
Nikola Loncar, Sydney, Australija
Božo Lončar
Daniela Lončar
Đurđica Lopac
Fabijan Lovoković, JP Urednik i publicist, Sydney, Australia
Kazimir Lovrić, dipl. ing. drvne industrije, Švicarska
Neda Lovričević, dipl. ing. mat.
Danijel Lučić, dopredsjednik Hrvatskoga svjetskog kongresa Njemačke,
Darmstadt/ Njemačka
Franjo Lučić, prof., Dugo Selo
Ivica Luetić, novinar
Agustin Lukanović, Sydney, Australija
Željko Lukašević, dipl. ing. građ., Zadar
dr. Ljerka Lukašević-Milić
Ivan Lukenda, Zadar
Jozo Lukenda, Zadar

Krunoslav Lukenda, Zadar
Ivo Lukic, Sydney, Australija
Rade Lukic, predsjednik Hrvatskoga svjetskog kongresa u Austriji
Roza Lukić, Sydney, Australija
mr. sig. Ivan Lulić
Ksenija Lukić, dipl. oec., Osijek
Martin Lulić, Sydney, Australija
Vladimir Lušić
Ivica Ljubanović, vozač, Hrvatski Leskovac
Mato Ljubanović, cestar, Tounj
Ružica Ljubanović, ekonomski tehničar, Tounj
Ružica Ljubanović, čistačica, Hrvatski Leskovac
Damir Ljubičić, ing. telekomunikacija, Zagreb
Mate Ljubičić, dipl. oec.
Zoran Ljubić, prof., Split
Blaženka Ljubović
Ana Ljulj, Windsor, Ont. Canada
Jakov Ljulj, Windsor, Ont. Canada
Darko Markvart, MEng Aeronautical Eng, London, UK
Melita Mađer, dipl. oec., Zagreb
Berislav Mađor, bivši nogometaš i nogometni sudac
Gordana Mađor, studentica
Mirjana Mađor, studentica
Snježana Mađor
Luka Magdalenić, prof.
Stjepan Magdalenić, umirovljenik
Blažena Magdić, umirovljenica
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Zvonimir Magdić, novinar, u miru
Vesna Mahečić, prof.
Ankica Majetić, umirovljenica, Ogulin
Ante Majetić, umirovljenica, Ogulin
Diana Majhen, Zagreb
Hrvoje Majhen, dipl. ing., Zagreb
Mirjana Emina Majic, književnica, Sydney, Australija
Mirjana Majnarić, ekonomist-računovođa, u mirovini, Zagreb

Marijan Majstorović, novinar, publicist i izdavač
Ana Malekinušić, strojarski tehničar, Popovača
fra Ivan Maletić, župnik župe Presvetog Imena Isusova na Miljevcima
Mijo Maljković, inovator
Radica Maljković, tekstilni tehničar
Ankica Mandarić, diplomirani ekonomist, umirovljeni satnik, Mostar
Zorica Mandić, Zagreb, ekonomistica, studentica teologije, majka troje djece
Živko Mandić, urednik u m., Budimpešta
Mirjana Marelić, prof.
Mato Marić, Goldcoast, Australija
Mijo Marić
dr. Radolav Marić, ABOG, FLEX, LMCC, ECFMGs.
Miljenko Marić, prof., dopredsjednik Udruge 4+ Cetinskog kraja, Košute
Vida Mila Marijan, časna sestra, Tučepi
Anita Martinac, dipl. iur., Mostar
Andrija Mažić, Sisak
mr. sc. Nedjeljko Marinov, Primošten, ravnatelj OŠ
Vjekoslav Marjanović, iur., u mirovini, Pula
Dragica Marjanović, tekstilna radnica u mirovini, Pula
Marija Markić, CTC, Canada
Slobodan Markić, P. Eng., Canada
Bozo Marković, dipl. ing. kem., Buenos Aires
Ankica Markulin, profesor, Zadar
Ivo Markulin, kap. d. pl., Preko
Iva Maroević, Zagreb
Josip Maršić
Stipe Marušić, ing. telekomunikacija, Split
Zorica Marušić, Sydney, Australia
mr. sc. Zvonko Marušić, Zabok
Vide Maslač poduzetnik Zagreb
dr. Branka Maslač, spec. pedijatar, Zagreb
Jakov Maslač poduzetnik Zagreb
Mato Maslač, ugostitelj, Velika Gorica
Marija Maslač, kuharica, Velika Gorica
Ana Maslač, referent, Velika Gorica

Lucijan Maslač, stručni suradnik, Velika Gorica
Mirko Maslač, ugostitelj, Velika Gorica
Andrijana Maslač, diplomirani novinar, Velika Gorica
Pero Maslač, ugostitelj, Velika Gorica
Ivana Maslač, student, Velika Gorica
Luka Maslač, diplomirani pravnik, Velika Gorica
Senka Maslač, referent, Velika Gorica
Mato Maslač, student, Velika Gorica
Nedjeljko Maslač, referent, Zagreb
Mirjana Maslač, profesor, Zagreb
Marko Maslač, student, Zagreb
Marinko Maslač, ugostitelj, Zagreb
Marijana Maslač, trgovac, Zagreb
Đuro Maslač, student, Zagreb
Marko Maslač, student, Zagreb
Ivan Maslač, ugostitelj, Velika Gorica
Gordana Maslač, kućanica, Velika Gorica
Filip Maslač, student, Velika Gorica
Cvjetko Maslač, ugostitelj, Zagreb
Đurđica Maslač, cvjećarica, Zagreb
Tomislav Maslač, dipl. ing., Zagreb
Dubravka Matanić, dipl. oec., Zagreb
Hrvoje-Srećko Matanović, ing., Zadar
Ivanka Matanović, umirovljena namještenica, Zadar
Ivo Matanović, umirovljeni viši tehničar, Zadar
Vlade Matas, prof., Split, viši savjetnik AZOO-a
Branko Matijević
Karla Matić, student, Zagreb
Marijana Matić, dipl. oec., Zagreb
Slavica Matić, profesor hrvatskog jezika i književnosti, Osijek
dr. Josip Matjan, die
Mile Matković, vatrogasac
Marij Matulina, sociolog u mirovini, Zadar
Mirko Matuško, odvjetnik, Zagreb
Milena Matuško, dipl. oec., Zagreb
Mira Matuško, odvjetnica, Zagreb

Duje Mazić
Željka Medak, Zagreb
Vjeko Medvidović, ing. građ., Zadar
Blaž Mešin, dipl. ing. sig.
Svemirka Meštrović Bralić, Stobreč
Zoran Meter, Rijeka
Cika Mikolčić, profesor, Zagreb
Marko Mikulandra, dramski pisac
Paulina Mikulić, PhD Candidate, Monash University, Clayton, VIC
Cvjetko Milanovic, Adelaide, Australija
Vedran Milanović-Litre, dipl. oec.
s. Suzana Iva Milardović, časna sestra, Tučepi
Vedrana Milas, novinarka, politolog, Zagreb
Jelena Milicević, Canberra
Vinko Milicević, Canberra
Marko Milinković, Varaždin
Roko Milković, mag. politologije
Alenka Mimica, dipl. iur., tajnica Gradske knjižnice Marka Marulića, Split
Luka Mimica, student kiparstva, Split
Mario Mimica, dipl. ing. geografije, Split
Smilja Mimica, prof., Omiš
mr. sc. Ilica Mintas, dipl. ing. građ.
Milivoj Mlikota, građevinski tehničar, Split
Ninoslav Mogorović, predsjednik Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeničtva „Krasna zemljo“, Pula
Mirella Mornar
Ana Moro, porezna savjetnica, München
mr Ante Moro, politolog, München
Marinko Moro, porezni savjetnik, München
Marius-Nikola Moro, student, München
Marija Moro-Visak, porezna savjetnica, München
Senko Mrkić
Miro Mucić, ekonomist, Makarska
Ivan Muzic
Silvija Mužak, prof. glazbene kulture, Zagreb

Mario Mužinić, Sv. Nedelja
Mirjana Mužinić, Sv. Nedelja
Ankica Nakić, zdr. tehničar
Dubravka Nemeti Žigrović, mr. pharm.
Mate Nevistić, poduzetnik, Zagreb
Helena Nevistić dipl. oec., Zagreb
Krešimir Nevistić, dipl. ing., Zagreb
Ivan Nevistić, mr. phil., Zagreb
Božena Nevistić, mr. phil., Zagreb
Vlado Nigović, ing. građ., Sisak
Radoslav Novak, dipl. pravnik, Mostar, BiH
Ivan Novosel, dipl. teolog
Palma Njavro, dipl. oec., Zagreb
Vesna Obadić, Samobor
Alfred Obranić, dipl. ing., predsjednik Hrvatskog društva političkih
zatvorenika
Srđana Obratović, dipl. oec., Zagreb
Darko Omrčen, Osijek
Boris Ora, Sydney, Australija
Josip Orea, Sydney, Australia
Dubravko Orlović, Brdovec
Sibijana Oršolić, prof., Zadar
Marijan Osmak
Vinko Ostojić, publicist, Zagreb
dr. Andro Ozretić, Split
Branko Ozretić, dipl. politolog, glazbeni umjetnik
Ivica Pacarek, Toronto
Melita Pacarek, Toronto
Michael Pack, Engleska
Mirta Padovan Nakić, prof.
Dragica Palada, odgojiteljica, St. Louis, USA
Zvonimir Pandžić, dipl. ing., Zadar
Zvonko Pandzic
Mate Papić, poduzetnik, Velika Gorica
Stojan Papić, poduzetnik, Zagreb
Zdravko Papić, komercijalist, Zagreb

Hrvoje Papić, dipl. oec., Velika Gorica
Marija Papić, umirovljenica, Velika Gorica
Marija Papić, dipl. ing., Sesvete
mr. sc. Josip Papković, dipl. ing. fiz., Zagreb
Marija Papković, dipl. iur., Pušća Donja
dr. Ljubica Paradžik, liječnik-psihijatar, Zagreb
Drago Parancin, Sydney, Australija
Davor Parlov
Elza Parlov
Marija Parlov, prof., Split
Iva Pašalić, studentica, Osijek
Martina Pašalić, absolvent fizike PMF Zagreb, Sotin
Tea Pašalić, student medicine, Sotin
Tomislav Pašalić, doktor veterinarske medicine, Čepin,
Jakov Pašalić, dipl. ing. elektrotehnike, Osijek
Ana Pašalić, liječnik, spec. obiteljske medicine, Osijek
dr. Berislav Pašalić, Osijek
Marija Pašalić, kućanica, Osijek
Tomislav Pavicic, dipl. ing., Quilmes, Pcia. de Buenos Aires, Argentina
Slavko Pecirep, Domaljevac
Gustavo M. Peirano Mitoš, dipl. ing., Buenos Aires, Argentina
Matea Pejić, Dubrovnik
Ante Peko, učitelj u mirovini, Podstrana
Mladenka Peko, nastavnica matematike i fizike, Podstrana
Šimun Penava, prof., povjesničar, Zagreb
Zvonimir Penović, književnik, Split
Mara Peranić, Novalja
Mario Peranić, Novalja
Juraj Peresin, umirovljenik, Port Moody, British Columbia, Canada
Nadaja Peresin, umirovljenica, Port Moody, British Columbia, Canada
Demokrita Perić, Tomislavgrad
Jasna Perić, dipl. pravnik, Osijek
Marija Perić, dipl. oec., Tomislavgrad
Marjan Perić, ing. informatike
Petar Perić, prof., Kaštel Gomilica
Stipan Perić, dipl. oec., Tomislavgrad

Ivo Perišić, dipl. ing. matematike, Split
mr. sc. Ante Perković, prof. fizike i vjeronauka
Marija Perković, dipl. iur., Split
Marko Perković, Zagreb
Katarina Peročević, Zagreb
Ante Peroš, Sydney Australia
Borna Petek, dipl. ing. šum.
Iva Petek, dipl. ing. preh. bioteh.
Ljiljana Petrak, prof.
Lacko Petravić, Toronto
Ivan Petričević
Stipo Pilić, prof., Zagreb
Josip Pintarić, dipl. ing. elektrotehnike, Zagreb
Tomislav Pipunić, Melbourne, Australija
Edo Pivcević
fra Martin Planinić, Ploče, Tepčići
don Mili Plenković, župnik u Hvaru
mr. sc. don Bernardo Pleše
Miljenko Plisić, medicinski tehničar
Ivanka Polić, Jezera
Jasenska Polić Biliško, prof., Zagreb
Kruno Poljak, mr. sc & die, Zagreb
Siniša Poljak, mr. ing. el.
Tomislav Popović, dipl. oec., umirovljenik
mr. sc. Boris Posavec, Sisak/Zagreb
mr. sc. Ivan Prce, Dubrovnik
Katica Prce
Mitar Prce, dipl. oec. Dubrovnik
Silvana Prce
Marcela Prebeg, nastavnica
Marija Predrijevac, prof. povijesti, u mirovini
Katica Pribanić, ekonomski tehničar, Tounj
Katarina Pribanić, magistra razredne nastave, Tounj
Nikola Pribanić, strojar, Tounj
Valentina Pribanić, student, Tounj
Ivica Primorac, prof., časnik HV-a u miru

Anton Pucko
Krešimir Puklaveć, dipl. ing.
Marijan Puljiz, prof., ravnatelj gimnazije
Josipa Punda, studentica
mr. Andro Purčić, Beč, Austrija
Mira Radičević
Jozo Radoš, prof. PTO-a, Zagreb
Luka Raguz, dr. med., Englewood, NJ, USA
Marinko Raguz, dipl. iur., Stolac
Ivan Rajković, informatičar-specijalist za računalne mreže, Valpovo
Boško Ramljak umirovljeni časnik HV-a, invalid Domovinskog rata (2 puta ranjen), harambaša i član uprave Sinjske Alke
Esteban Angel Ramljak
Petra Ramljak, student, Zagreb
Iva Ramljak, student, Zagreb
Petar Ramljak, učenik, Zagreb
Zdravka Ramljak, dipl. iur., Zagreb
prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Milko Rasić, stručnjak u Informatici, Bs. As. -Argentina
Slavko Rasić, vojnik, Bs. As. - Argentina
Tomislav Rasić, student, Bs. As. Argentina
Stipo Rašić, dragovoljac, branitelj i ekonomist
Ivica Ravić, dr. vet. med. asistent na Poljoprivredno-prehrambeno-tehniološkom fakultetu u Mostaru
Toni Relja, predsjed. mladeži HČSP-a, Split
Božo Režić, dipl., oec.
Ivanica Režić, Kaštela
Kata Režić, Kaštela
Glorija Ribić, Dubrovnik
Leona Ribić, studentica, Dubrovnik
Stjepan Ribić, vojni umirovljenik, Dubrovnik
Vesna Ribić, odgojiteljica, Dubrovnik
Julie Rocha, Toronto
Romana Rođaković, Zagreb
Ana Rogulj, Split
Stefica Rojenko, Toronto

Ivo Roso, Geelong, Australija
Božidar Ručević, dipl. ing., u miru
Tomislav Rukavina, dipl. ing. gradj.
Zorica Rukavina, prof.
Davor Runtić, prof., Vinkovci
Rebecca Rupert- Sovulj, Toronto
Berislav Rusan, profesor geografije i povijesti, Zagreb
Ida Rusan, studentica, Zagreb
Mirta Rusan, studentica, Zagreb
Zrinka Rusan, doktor medicine, Zagreb
Hrvoje Saban
Tomislav Sarić, Zagreb
Mladen Schwartz
mr. sc. Ivan Sečić
Robert Sedlar, Zagreb
Roman Segarić, dipl. oec., umirovljenik
Jozo Semren, dipl. ing. strojarstva, Zagreb
Marica Serdarević, prof., Omiš
Branko Sesar, prof. povijesti i latinskog jezika, Zagreb
Dijana Iva Sesartić, samostalni umjetnik, Solin
dr. Mario Sičaja, liječnik, Zagreb
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Kruno Simović, predsjednik koordinacije HDZ-a Srednja Njemačka, član
predsjedništva Hrvatskoga svjetskog kongresa u Njemačkoj
Hrvoje Simunic, dipl. ing. Strojarsstva, u mirov., Bs. As. – Argentina
Marija Simunic, umirovljenica
Marijana Simunic, Buenos Aires, Argentina
Zeljka Simunic, umirovljenica, Bs. As. – Argentina
Joe Siric
Nediljka Skoflic, Sydney, Australia
Darko Skokić, dipl. ing., Valpovo
ing. Marija Slišković
Adriana Smajić, odvjetnica i sudski tumač za hrvatski-španjolski, Buenos
Aires
Mijo Sovulj, Toronto
Oliver Sovulj, Toronto

Filip Sovulj, Toronto
Andrija Sovulj, Toronto
Višnja Spajić, novinar, Široki Brijeg
Ankica Spehar, Geelong, Australija
Marko Spiranović
Jozo Stanić, Sydney, Australija
Barbara Stanić, pjevačica
Vjera Starcević, Pakoštane
Vladimir Stefulić, Toronto
Slavica Stefulić, Toronto
Anita Stiebert, profesor hrvatskog i njemačkog jezika i književnosti
dr. Jadranka I. Stier, pedijatar (u mirovini), Dubrovnik
Darijo Strehovac, HRVI Domovinskog rata i autor dvaju romana o ratu
Danijela Strehovac, upravni referent, supruga hrvatskog branitelja
Marija Strehovac, umirovljenica, majka branitelja
Bosiljka Sučić, Zagreb
Helena Sučić, oec., Zagreb
Hrvoje Sučić, dipl. oec., Zagreb
Stipe Sučić, oec., Zagreb
Tomislav Sučić, Zagreb
Dubravko Suša, Livno
Andrija Sušak
Ivan Sušak
Paška Sušak
Rade Sušak
Ivica Suton, dipl. ing., obrtnik, Zagreb
fra Tomislav Svetinović, župni vikar u Podhumu kod Livna
Nevenka Šaflin, domaćica
Zdenko Šaflin, umirovljeni policajac
Manda Šakić, kemijski tehničar-njegovateljica, Sarvaš
Bosiljka Šaravanja, mag. ing. techn. text.
Drago Šaravanja, književnik
Ante Šare
Ivan Šarić, notar, predsjednik kulturne udruge Hrvatska uzdanica
Uskoplje

Stanko Šarić, dipl. ing. građ., (glazbenik, Ex Zlatni dukati, sada Najbolji hrvatski tamburaši), Zagreb
Oskar Šarunić, snimatelj, novinar
Renato Šelj, predsjednik udruge HVIDRA, Črnomerec
Mile Šerić, Mostar
Marko Šimat, dipl. ing. el., informatičar i diplomat u mirovini
Bernard Šimović, Zagreb
Joso Šimurina, pravnik u mirovini, Zadar
Manda Šimurina, Zadar
Andreja Šipić, dr. med.
Ladislav Šipić, dipl. ing. el.
Ivan Škarica
Rade Škarica, dr. med., neurokirurg, Opća bolnica Zadar
Ivica Škarić, prof., Split
Željana Škegro, nastavnica hrvatskog jezika i književnosti, Makarska
Ivica Škiljo, dipl. ing. elektrotehnike, Split
Petar Škorić, mag. novinarstva, Split
Karmen Škrinjarić, oec., Pula
Branimir Škugor, mag. ing. elektrotehnike, Zagreb
Ivan Šoić
Anita Šola
Anđelka Špančić, dr. med., Pakrac
Darko Španić, dipl. oec., Nova Gradiška
Ana-Mary Špehar, student, Ogulin
Davor Špehar, Sv. Nedelja
Ivana Špehar, Sv. Nedelja
Tomislav Špehar, dipl. pravnik, Ogulin
Zlatko Špoljar, procjenitelj kemijsko-tehnoloških šteta
Barica (rođ. Gavranović) Špoljarić
Krasnodar Špoljarić
Marlina Štimac, Chicago, USA
Mile Štimac, Chicago, USA
Mirjana Štimac, Chicago, USA
Marija Švagelj, dr. med., kirurg, Vinkovci
Davor Švec
Pero Tadić, književnik, Zagreb

prof. Šimo Talajić
Martin Terzić
Pero Todorčić, Zagreb
fra Zvonko Tolić, prof., Stuttgart
Ivan Tomac, Sydney, Australija
Ana Tomasic, Chicago, SAD
Ivana Madunić, oec., Tomislavgrad
Ruža Tomić, Tomislavgrad
Ana Tomljenović, dipl. oec., Zagreb
Željko Tomašević, mag. iur., član predsjedništva Hrvatskoga
žrtvoslovnog društva
Nada Topolko, prosvjetna djelatnica u mirovini
Lucas Dela Torre-Damjanovic, P. Eng, Punta Arenas, Chile
Dijana Tot, odgojiteljica, Dubrovnik
Đani Tot, Dubrovnik
Stjepan Tot, učenik, Dubrovnik
Arpad Toth, Zaprešić
Bruno Toth, Zaprešić
Zorica Toth, Zaprešić
Romano Tripalo, dr. med.
Snježana Trojačanec, mr. fiziologije, Skopje, Makedonija
Luisa Trombetta Burić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj Dragovoljaca Domovinskog rata
Ante Tucak, prof., Omiš
Damir Tučkar, dipl. ing., Zagreb
Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ., Zagreb
Ana Tunjić Čaleta, dr. med.
mr. Lucija Turkalj
Vera Uglešić, prof. Zadar
Bože Ujević, profesor povijesti i geografije, Split
Stjepan Ujević, ing. građ., Split
Ivica Ursić, neovisni novinar i publicist
Ivan Vakula, umirovljenik
Ankica Valenta, prof.
Denis Vekić, prof.
Ksenija Vekić, prof.

Tomislava Vidić, mr. phil., Zagreb
mr. sc. Krešimir Viduka, dipl. ing.
Valentina Vig
Valentina Visak, bacc. oec., München
Zrinka Visak, studentica, München
Ivo Visković, dipl. ing., Zagreb
Ankica Vlaić, Sesvete
Ante Vlaić, Sesvete
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ana Vojković, oec., Split
Tajana Vojvodić, Samobor
Željko Vojvodić, Samobor
Marinko Volarević, Chicago, USA
mr. Ivana Voltić, Windsor, Ont. Canada
Kata Voltić, Windsor, Ont. Canada
dr. Laura Voltić, Windsor, Ont. Canada
Vjekoslav Voltić, Windsor, Ont. Canada
Berto Vranić, Toronto, Canada
Zora Vranić, prof., viša savjetnica AZOO-a, Split
Natalija Vrban
don Ivan Vrdoljak, svećenik- župnik, Zadvarje
Frano Vrgoč, dr. vet. Sinj
Stipe Vrkić, Kruševo
Carmen Vrljicak Verlichak, spisateljica novinarka, Buenos Aires
Joza Vrljićak, magistar ekonomije, urednik časopisa Studia Croatica, Buenos Aires
Mirjana Vrsalović, mag. pharm., Zagreb
Mirko Vučić, prof.
Krešo Vujčić, branitelj, Đurđevac
Stanko Vukoja
Antun Vuković, dipl. građ. teh., Stuttgart, Njemačka
Ivica Vuković, dipl. ing. mat.
Ani Vuletić, dipl. ing. građ.
Lea Vuletić, dr. med. dent.
Petar Vulić, književnik

Stefica Zdilar, Sydney, Australija
Mladen Zelić
Jozo Zeljko
Katarina Zeljković, Toronto
Nicholas Zeljković, Toronto
Agata Zidanić, Skakavac, Karlovačka županija
Ivan Zlopaša
Bruno Zorić, prof. savjetnik, Zadar
Anka Zovko, Timberlake OH, USA
Blago Zovko, Timberlake OH, USA
Jerry Zovko, Timberlake OH, USA
John Zovko, Timberlake OH, USA
Maria Zovko, Timberlake OH, USA
Oliver Zrnic, Sydney, Australja
Boze Zuro, Sydney, Australija
Ante Zvonar dipl. ing. Zagreb
Antonio Zuvela, pravnik, Buenos Aires, Argentina
Ana Žabek, Sydney, Australia
Marko Žabek, Sydney, Australia
Amela Žaja, upravni pravnik, Zaprešić
Ante Žaja, akademski slikar, član HDLU-a, Zaprešić
Marko Žaja, umirovljenik, Aržano
Franka Žaja, domaćica, Aržano
Ante Žanetić, bivši igrač Hajduka, zlatna kolajna Rim 1960, srebrna kolajna EURO Pariz 1960.
Ana Žarko, studentica, S. Kraljevec
Kata Žarko, računovođa, S. Kraljevec
Marija Žarko, ekonomistica, S. Kraljevec
Marko Žarko, student, S. Kraljevec
Nediljko Žarko, poduzetnik, S. Kraljevec
Franjo Žgela dipl. ing. arh., branitelj, Slunj
Ivan Žigrović, dipl. ing. kem.
Krešimir Župetić, profesor, Velika Gorica
Ana Watson, ravnateljica Hrvatskog Arhiva u Sydneyu
Valerija Weiss, Zadar
Guillermo Yankovic, Economist, Chile

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!

ZAHTJEV VLASTIMA REPUBLIKE HRVATSKE

Zahtijevamo da se referendum o pristupanju Hrvatske Europskoj Uniji održi nakon donošenja konačne presude hrvatskim generalima!

Bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao je da se divi Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imaju vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. I doista, moramo se sjetiti samo dviju činjenica koje to zorno pokazuju.

Pravo i obaveza svake države jest vratiti svoj okupirani teritorij. U Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949., koja govori o ratnim zločinima, odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže: *“Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!”*

Nasuprot tome, EU je kaznio Hrvatsku ukidanjem Phare programa već drugog dana oslobodilačke operacije “Oluja”, pozivajući se na lažne tvrdnje o prekomjernom granatiranju Knina. Na tome tragu Tužiteljstvo haaškoga suda optužilo je hrvatske generale i iskonstruiralo pravnu normu o “zajedničkom zločinačkom pothvatu” kako bi moglo optužiti čitave civilne i vojne strukture.

Nakon takvih blasfemičnih optužaba hrvatski je narod javno i otvoreno postavio pitanja, na koja nikada nije dobio odgovor: Je li bilo prekomjerna granatiranja Vukovara, Dubrovnika, Osijeka, Vinkovaca, Karlovca, Siska, Sl. Broda, Zadra, Šibenika i tolikih drugih gradova i mjesta? Je li “zajednički zločinački pothvat” planirana i provedena agresija od strane JNA i srpskih paravojnih snaga na Hrvatsku, nakon što su se njezini građani plebiscitarno odlučili za samostalnost i samoopredjeljenje, koju je bio još prije Pariške mirovne konferencije usadio kao misao vodilju tolikim potlačenim narodima američki predsjednik Woodrow Wilson? Je li tko odgovarao za prvo spaljeno mjesto, pravi holokaust na početku srpske agresije na Hrvatsku – istočnoslavonsko mjesto Čelije, koje se našlo na putu barbarogenijima? Je li bilo prekomjerno granatirano Sarajevo...? Po sadržaju optužnica i presudama kao da je u tim gradovima 90-tih godina vladao mir, a građani uživali u baroknoj glazbi. Takvo ponašanje Europe može se nazvati povijesnim primjerom beščašća i licemjerja, gaženjem svih kršćanskih vrijednosti na kojima se Europa stoljećima održala. Čini se da su, ipak, naše moralne vrijednosti u korijenima jedne druge Europe, koju su stvarali njezini najbolji umovi, nadasve kršćanski mislioci. Izjednačivanje žrtve i agresora dogodilo se prvi put u povijesti, kao što se dogodilo prvi put da glavni protagonisti rata – agresije na Hrvatsku, nisu osuđeni. Time je u Europi visoko podignuta sramna zastava – zastava rata, a ne zastava mira, koju su donijeli hrvatski branitelji. Nismo mogli ni vjerovati koliko je francuski premijer Georges Clemenceau svojedobno bio u pravu kad je tvrdio da je dobiti mir teže nego rat. U konačnici sve to govori koliko je Europi stalo do slobode i prava naroda koji su stoljećima bili imperijalnim žrtvama.

Poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio je stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako se sve vrijeme taj “sud” odnosio rasistički prema pojedinim narodima. To se konstatira i u nedavnom pismu 20 hrvatskih akademika, biskupa i nadbiskupa Vijeću sigurnosti UN-a, koje je supotpisalo 2300 građana (230 sveučilišnih profesora i doktora znanosti). Spomenimo samo jednu konstataciju iz toga pisma: “Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana (nesrba) u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihaću, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenici.” Slično

upozorenje dao je i tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, tvrdeći da su general Gotovina i Hrvatska vojska tada spriječili *genocid takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu*.

Haaški su tužitelji prešli preko tolikih zlodjela. Nisu nikoga optužili za tolika silovanja... Žrtve svakodnevno gledaju silovatelje na ulicama hrvatskih gradova, posebice na ulicama Vukovara. To najednom nije zločin, možda zato što je to radio agresor, a njega su od mnogo čega amnestirali.

Sve su hrvatske vlasti od 2000., zbog navodno viših ciljeva, poslušno prihvaćale nakaradne poglede na osnovne vrjednote koje su u suprotnosti s civilizacijskim vrjednotama o kojima je tako upečatljivo govorio francuski vojni biskup, i ne samo on. Ako ih koji put i nisu prihvaćale, nisu to ničim pokazale.

Ulaskom u EU pod takvim uvjetima Hrvatska ne će moći pomoći EU-u da spozna koje su stvarne vrjednote, bez kojih ona ne može opstati. Zato pozivamo hrvatske vlasti da promijene odluku o nadnevku referenduma i odgode je sve dok se ne objavi konačna presuda Haaškoga suda hrvatskim generalima.

Želimo se još jednom uvjeriti u njihovu vjerodostojnost, želimo vidjeti je li Europa prepoznala žrtvu, razlikuje li vrijednosti slatke i drage slobode od sužanjstva. Zato trebamo izići na referendum o EU-u tek nakon što vidimo konačnu presudu našim generalima.

Time želimo dati priliku članicama EU-a da se izjasne – smatraju li oni i dalje da postoje više i manje vrijedni narodi. I da pokažu je li im i dalje nebitno hoće li netko pobiti i 100 000 pripadnika nekog – po njima – manje vrijednog naroda. Uvjereni smo da bi njihovi generali zaslužni za spašavanje tako velikog broja ljudi dobili Nobelovu nagradu za mir, bili bi slavljani, a hrvatski su generali u prvostupanjskoj presudi drakonski osuđeni!

Ako hrvatske vlasti ne bi željele odgoditi referendum, time bi bitno umanjile plebiscitarni izlazak na referendum o EU-u i pokazale da nas vode u EU jer ne znaju što s hrvatskom državom, kao što nisu znale ni 1918. pa su, nasuprot jasnim upozorenjima, odveli narod kao guske u maglu. U magli isprepletenom raznim protuhrvatskim ideologijama

ostali smo gotovo jedno stoljeće, plativši neizmjernom žrtvom. I tada se naše pretke uvjeravalo kako nemaju alternative. Slobodan građanin i slobodan narod uvijek imaju alternativu, a to su sloboda i samostalnost, poput Norveške i Švicarske. Ne možete nas stoga zaplašiti ni s eventualnim balkanskim parlamentima, jer jednostavno tamo ne pripadamo.

Ne bude li se odgodio referendum to će biti dokaz da hrvatske vlasti ne žele pomoći članicama EU-a, pa pozivamo hrvatske građane da na referendumu pokažu i jednima i drugima da, slično francuskom vojnom biskupu, puno više cijene hrvatske vrjednute od onih koje nam propagiraju iz EU-a, a slijepo podržavaju hrvatske vlasti od 2000. misleći na svoje fotelje, a ne na dobrobit naroda.

Hrvatski fokus, 26. prosinca 2011.

akademik Smiljko Ašperger

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru (+ 20. 03. 2012.)

mons. Vlado Košić, sisački biskup

prof. dr. sc. Stjepan Marčelja, dopisni član HAZU, full member of Australian Academy of Science, Australia

akademik Josip Pečarić

Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Umjetnosti Znanosti i Literature (EASL), Paris

dr. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, član Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog managementa, FESB, Split

mr. sc. Željko Sačić, general u miru

dr. sc. Maja Andrić

dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. sc. Vanda Babić, Sveučilište u Zadru

prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb

dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ.

doc. dr. sc. Senka Banić

doc. dr. sc. Josipa Barić

doc. dr. sc. Zlatko Begonja

dr. sc. Ivana Benzon

prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu

dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu

prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split

doc. dr. sc. Snjezana Braić, Prirodoslovno matematički fakultet, Split

dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr. med.

dr. sc. Miljenko Buljac

dr. sc. Krešimir Bušić

prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu

dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik

doc. dr. sc. Alojzije Čondić, Split

prof. dr. sc. don Josip Čorić

prof. dr. sc. Vera Čuljak

prof. Ante Čuvalo, Ph. D.

prof. dr. sc. Vladimir Čepulić

prof. dr. sc. Alojz Čubelić, Katolički bogoslovni fakultet

prof. dr. sc. Borislav Dadić

prof. dr. sc. Vlado Dadić

doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje

dr. sc. Ivo Derado, Max-Planck-Institut fuer Physik, Munchen, Germany

doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.

prof. dr. sc. Boris Dželalija

prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb

prof. dr. sc. Rea Fulgosi- Masnjak, redovita profesorica Edukacijsko-rehabilitacijskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb

dr. sc. Nikša Glavić

doc. dr. sci. Martinia Ira Glogar

prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić

prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo,
Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. Ivan Ilić, professor emeritus, FER, Sveučilište u Zagrebu, bivši
veleposlanik
prof. dr. sc. Borka Jadrijević
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstveni savjetnik
dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina
prof. dr. sc. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. Hrvoje Kačić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Ivan Karlić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH
USA
doc. dr. sc. Marijan Kirin
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, O. F. M., Duhovni ravnatelj Pokreta
Krunice za obraćenje i mir
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, Split
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof. dr. sc. Slobodan Lang
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Velimir Laznibat, redovni prof. Filozofskog fakulteta u
Mostaru u miru
doc. dr. sc. Inga Lisac
Maja Lukac-Stier, doktor filozofije i sveučilišni profesor, Buenos Aires,
Argentina

prof. dr. sc. iur. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav E. Lukšić, Zadar
Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sci. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč.profesor u mirovini
dr. sc. Ivica Martinjak
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Tomislav Matić, Canberra, Australia
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
dr.sc. Zvonimir Medvedović
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Zlatko Miliša, red. prof.
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak u Mostaru sa 1263 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. sc. Zarko Nozica
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. ing. Marijan Papić, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr.sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, Zagreb
dr. sc. Drago Šimundža
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziologinja
Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravko Tomac

dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb

dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva

dr. Mile Vidović

dr. sc. Petar Vučić

dr. sc. Zlatko Vučić

dr. sc. Vida Vukoja, lingvist

dr.sc. s. Lucila (Anica) Zovak, Švicarska

prof. dr. sc. Tomislav Živković

prof. dr. sc. Darko Žubrinić

dr. Antonio Žuvela, pravnik, Buenos Aires, Argentina

(...)

Mladen Schwartz, publicist

(...)

NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA! POZIV HRVATSKIM GRAĐANIMA

Blizu 1200 hrvatskih ljudi (više od 120 biskupa, nadbiskupa, akademika, sveučilišnih profesora, doktora znanosti) uputilo je zahtjev vlastima RH: *Referendum poslije presude hrvatskim generalima!* U njemu smo posebno istaknuli da je pravo i obveza svake države vratiti svoj okupirani teritorij, a u EU-u nisu držali da to vrijedi za našu zemlju pa su nas i kažnjavali zbog toga. Također smo ih upozorili kako je poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako je sve vrijeme taj “sud” neistinama lažno optuživao ne samo hrvatske generale nego i hrvatski narod.

Traženje odgode referenduma ključno je moralno pitanje jer Hrvatska ne smije ući u Europsku Uniju žrtvujući nevine generale koji su najzaslužniji za našu slobodu.

Kako smo i dalje uvjereni da bi ulazak u Europsku Uniju bez prethodnog donošenja pravedne presude našim generalima, a to je sloboda, značio veliko poniženje za hrvatski narod i našu državu, a kako se referendum ne će dogoditi:

Pozivamo sve hrvatske građane kojima je stalo do istine, ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda, do istine o Domovinskom ratu, do slobode zaslužnih i nevinih generala da glasuju protiv ulaska Hrvatske u Europsku Uniju ne samo na ovom referendumu, nego i na eventualno ponovljenom, sve dok se ne donesu pravedne presude hrvatskim generalima a to je sloboda.

akademik Smiljko Ašperger
akademik Andrej Dujella
akademik Dubravko Jelčić
akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac

Borislav Arapović, Inozemni član Ruske Akademije Znanosti, Mostar – Stockholm

Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Znanosti i Umjetnosti, Pariz

dr. sc. Maja Andrić

dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb

doc. dr. sc. Senka Banić

doc. dr. sc. Josipa Barić

doc. dr. sc. Zlatko Begonja

dr. sc. Ivana Benzon

prof. dr. sc. Mihovil Biočić, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu

dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu

doc. dr. sc. Snježana Braić

dr. sc. Miljenko Buljac

doc. dr. sc. Ilica Čatić, Katolički bogoslovni fakultet, Đakovo

prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu

dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik

prof. dr. sc. don Josip Čorić

prof. dr. sc. Vera Čuljak

prof. dr. sc. Ante Čuvalo

prof. dr. sc. Vladimir Čepulić, Zagreb

prof. dr. sc. Alojz Čubelić, Katolički bogoslovni fakultet

prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić

doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje

prof. dr. Serđo Dokoza, Odjel za povijest, Sveučilište u Zadru

prof. don Ilija Drmić, Vinica

prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb

prof. dr. sc. Rea Fulgosi-Masnjak, ERF, Sveučilište u Zagrebu

dr. sc. Nikša Glavić

prof. dr. sc. Asaf Duraković, dr. med.

prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić

prof. dr. Vinko Grubišić, profesor emeritus, Sveučilište Waterloo, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada

dr. sc. Julije Jakšetić

dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina
prof. dr. Hrvoje Kačić
dr. sc. Držislav Kalafatić, ginekolog
prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, FKIT, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, Ohio
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Eugen Koren
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
doc. dr. sc. Inga Lisac, u mirovini
Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivan Marcelić, Split
dr. sc. Ivica Martinjak
dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1272 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
doc. dr. sc. Ante Periša

prof. dr. sc. Marijana Peruzović
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. Sven Seiwerth, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FF Zagreb
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, anesteziolog iz Zadra
Slaven Šuba, Ph. D.
Đuro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
dr. sc. Mislav Vedriš
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington DC, USA
(...)
Mladen Schwartz, publicist
(...)

APEL HRVATSKOJ JAVNOSTI: SUPROTSTAVIMO SE MEDIJSKIM MANIPULACIJAMA!

Mediji su snaga iznad hrvatskog društva. Ne polažu nikomu račune osim profitu i nevidljivim političkim centrima moći. U tu svrhu sve im je dopušteno, od gaženja ljudskog dostojanstva, do raznih oblika manipulacije i potkopavanja hrvatske države. U medijima najmanje prostora ima za argumente. S poluinformacijama i dezinformacijama hrani se publika bez odgovornosti za napisanu riječ. Vještīm manipulacijama inficiraju se sve skupine. Ali dok za razne infekcije postoje službe koje o tome skrbe, za psihičke napade putem medija na osobni integritet nema ni posljedica ni sankcija. Sve je dopušteno kad su mediji u pitanju, jer oni su sila i moć, svi ih se boje. Tako nešto je trebalo da bi se lakše upravljalo hrvatskim društvom. Najprije su se okomili na vrijednosti Domovinskog rata, zatim su isključili iseljenike, koji su se bili spremni vraćati u Hrvatsku, hrvatske nacionalne institucije, koje se raznim montiranim aferama podvojilo, a što se nije podvojilo, to se “ocrnilo”, zatim obitelj, a u završnom činu hoće lažima kompromitirati Katoličku crkvu, zapravo kršćanstvo koje je održalo hrvatski narod na ovim prostorima punih trinaest stoljeća.

Preko medija se vlada Hrvatskom. Mediji se izdašno koriste za upravljanje hrvatskim društvom. Skrivenim centrima moći oni su učinkovitiji od demokratskih putova, jer protivnika eliminiraju odmah, a istodobno pridobivaju javnost za svoja stajališta, koja ne trebaju objašnjavati. Društveni pravobranitelj u posljednjih dvadeset godina nije nijednom intervenirao i pokušao zaštititi pojedince ili društvene skupine od medijskih nasrtaja? Javna stručna analiza medija, koja je napravljena u jednoj znanstvenoj instituciji, nikada nije objavljena. Koji je razlog tomu? Medijski je prostor u Hrvatskoj danas kao jednosmjerna ulica u kojoj publika bezglavo bježi pred “razjarenim bikom”. Što više “krvi i spektakla”, to mediji zadovoljnije trljaju ruke. Na taj način najdirektnije se ugrožavaju demokratski korijeni i potiču najniže strasti. Za nasilje u društvu stoga su u određenoj mjeri odgovorni i mediji. Bez medija i

velikosrpski projekt izgledao bi puno drukčije. Te stvari se ne žele uzeti u obzir.

Medijska pristranost postala opasnost za državu i društvo. U dvadeset godina samostalnosti mediji su bili u funkciji promidžbe, uglavnom neskloni hrvatskoj državi, nagnuti najčešće lijevim dioptrijama. Oni ne mogu shvatiti da za medije nema ni lijeve ni desne strane, nego kritička prosudba i istina. Ali što njima znači istina? Mediji su ti koji su “kadili” bivšem hrvatskom premijeru, pravili s njime izmišljene interviewe, oni su ga pokopali, ne radi toga da kritički upozore na njegove nedostatke i štete za nacionalne interese, nego da instrumentaliziraju borbu za vlast i pokušaju ubiti svaki pluralitet stajališta i razmišljanja u hrvatskom društvu. Eliminiranje intelektualaca iz hrvatskih medija, osim onih koji misle kao i stranački vođe, jasan je znak da se u hrvatskom društvu ne razvijaju zdravi odnosi, nego da se društvo mijesi, po mjeri moćnika, koji se vješto skrivaju iza zavjesa.

Državni odvjetnik i mediji. U spregu s medijima ušao je i državni odvjetnik, koji selektivno pušta predmete u optjecaj, narušavajući demokratske stečevine i pretvarajući se u moć kojoj se treba pokoravati. Stalna stigmatizacija i kriminalizacija koja se događa svakodnevno u medijskom prostoru stvara dojam u običnih ljudi da u hrvatskom društvu ništa ne valja. Ali, ne će biti tako, jer da je tako, ono bi već davno nestalo. U hrvatskom društvu ima pozitivnih događaja, znanstvenih uspjeha i dostignuća, gospodarskih proboja, ali ti sadržaji nemaju mjesta u medijima, budući da su odredili pokazivati domaćoj i inozemnoj javnosti kako je hrvatska država nemoguća. Na tom tragu ima onih koji već javno govore kako “nismo u stanju držati, stvarati, oblikovati i voditi državu”. Koja je poruka – treba nas vratiti u balkansku tamnicu ili rastaliti u Europskoj uniji.

Perfidna igra medija uoči izbora. Stalnim napadima na jednu političku opciju, podilaženjem drugima, želi se biračima sugerirati komu treba vjerovati, tko su nacionalni spasitelji. Ni u jednoj europskoj državi danas nisu posloženi mediji da više manje pušu u jedan rog. Čovjek dobije dojam kao da su još u crvenoj košulji s titovkom na glavi. Ali već je rečeno kako će Hrvatska biti crvena i kako je to lijepa kapa. Pojedinačni disonantni tonovi samo potvrđuju tezu o uniformiranosti medija, kojima

se ravna iz jednog mjesta, pa se i afere, crne kronike prelijevaju kao po zakonu spojenih posuda.

U Hrvatskoj nema slobodnog novinstva. Novine su strogo zatvoren i kontroliran prostor koji ima zadatak stvarati određen tip mišljenja i ponašanja, pohlepan za potrošnjom i ideološki obojen, da stalno mrzi svoje, preferira i divi se tuđem. Ankete kojima pribjegavaju elektronički mediji samo su način provjere kako napreduje određen projekt, kakve rezultate polučuje “pranje mozga”. Ono što je početkom prošlog stoljeća jasno uočio njemački znanstvenik K. Buecher, u Hrvatskoj je ostalo na snazi do danas, a on je tada ustvrdio kako su se “novine iz ustanove za objavljivanje vijesti pretvorile u nositelje i vođe javnog mnijenja, u borbeno sredstvo partijske politike”. Hrvatske novine to nikada nisu prestale biti – one su danas najočitiije sredstvo partijske politike kojima su strane nacionalne vrijednosti i nacionalni interesi.

Zbog svega rečenog smatramo:

- **Potreban je jači i kritičniji glas intelektualaca u postojećim oazama slobode.**
- **Dok se ne dosegne medijski prostor za pluralitet mišljenja, potrebno je koristiti se i osnivati alternativne medijske prostore.**
- **Tražiti od javnog pravobranitelja da stane u obranu dostojanstva pojedinaca i skupina koje su izložene nasrtajima medija, da zaštiti djecu i mladež, koja je podvrgnuta perfidnim medijskim manipulacijama.**
- **Budući da se javni mediji financiraju iz proračunskih sredstava, nije dovoljno tražiti da budu servis javnosti, nego da budu pod svakodnevnim nadzorom javnosti.**
- **Privatni mediji moraju jednako služiti općim interesima i vrijednostima. Oni ne mogu biti suprotstavljeni općem i nacionalnom interesu.**
- **Intelektualci i nacionalne institucije trebaju odlučno braniti nacionalne interese i nacionalne stečevine.**
- **Građani, koji svaki dan kupuju razne tiskovine, moraju biti načisto koga sa svojim novcem podupiru - lošom hranom čovjek zatruje želudac, a poluinformacijama i dezinformacijama truje svoju dušu i dušu djece i obitelji.**

- Glede parlamentarnih izbora upozoravamo građane da ne nasjedaju manipulacijama, već da se kritički, s obzirom na svoj sustav vrijednosti stečen školovanjem i životom, odluče, ne emocionalno, nego vrlo promišljeno, za kandidate koji će hrvatsku državu, voditi odgovorno i uravnoteženo.
- Naše je temeljno opredjeljenje slobodno i kritičko novinstvo, zasnovano na općeljudskim vrijednostima, koje će otvarati demokratska obzorja, a ne stvarati uvjete za interesne i partijske pobjede.

Zagreb, 27. studenoga 2011.

akademik Ivan Aralica

akademik Slaven Barišić

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a

akademik Andrija Kaštelan

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

dr. sc. Ivana Benzon

prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu

dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu

prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split

doc. dr. Ivica Čatić, KBF Đakovo

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Nenad Trinajstić

dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. sc. Vanda Babić, izv. prof.

prof. dr. sc. Ivan Bakran

dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. građ.

doc. dr. sc. Josipa Barić, Split

dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Mirko Belak, geolog
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čiviljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić
prof. dr. fra Šimun Šito Ćorić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
dr. Josip Delić, sveuč. prof. u m., Split
prof. dr. sc. Slavica Dodig, Zagreb
prof. dr. sc. Serđo Dokoza, Zadar
dr. sc. Žarko Domljan
prof. don Ilija Drmić
prof. dr. sc. Andrej Dujella
prof. dr. sc. Krešimir Galešić, Zagreb
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
doc. dr. sc. Martinia Ira Glogar,
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
doc. dr. sc. Mario Grčević
prof. dr. sc. Damir Grgičević
prof. dr. Vinko Grubišić
prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec
doc. dr. sc. Zdeslav Hrepić
dr. sc. Slavica Ivelić Bradanović
dr. sc. Borka Jadrijević, izv. prof.
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni sveučilišni profesor
dr. sc. Dubravko Jelić, znan. sur., Galapagos istraživački centar, Zagreb
prof. dr. sc. Vlado Jukić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Damir Kalpić

prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH,
USA
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. Slavko Kovačić, sveuč. prof. u m., Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice
za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović, Institute of Physics, Zagreb
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
dr. sc. Ante Lauc, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Srećko Listeš, Split, viši savjetnik AZOO
prof. dr. Maja Lukac-Stier, sveučilišni profesor, Buenos Aires,
Argentina
prof. dr. sc. Mate Ljubičić
prof. mr. Ivanka Madunic-Kuzmanović
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u mirovini
dr. sc. Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. dr. don Josip Mužić, KBF Split
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva
Napredak u Mostaru
dr. sc. Tado Oršolić, Zadar
dr. ing. Marijan Papić
prof. dr. sc. Mladen Parlov, KBF, Split
prof. dr. sc. Davor Pavelić
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša

prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petričević, liječnik
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i arhivist
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Sven Seiwerth, Zagreb
prof. dr. Andjelko Simic, HELP University Kuala Lumpur
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti, predsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
dr. sc. Drago Šimundža, Split
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., Županijska bolnica Zadar
Đuro Tikvica, pijanist, sveučilišni profesor
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Darko Ujević
prof. dr. sc. Kosta Urumović
prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet.
dr. don Mile Vidović, Split
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić, Zagreb
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
(...)
Mladen Schwartz, publicist
(...)

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

U našem pismu povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. napisali smo vam kako “znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNičKI ZLOČINI!” To se odnosi i na Hrvate u BiH, a i njima se sudi i sudilo se u vašemu Den Haagu na isti sramotni način.

Ovih dana smo svjedoci kako se i Vatikan pribojava da bi katolici u Bosni i Hercegovini za koje desetljeće mogli posve nestati. Od oko 800 000 katolika u 1991. godini danas ih je ostalo 440 000. Eliminiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo je eklatantan primjer genocida.

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu?

Hrvatski narod se ponosi i uvijek će se ponositi onima kojima vaš “Sud” određuje drakonske kazne pa čak i zbog spašavanja stotinjak tisuća ljudi – samo zato što su muslimani. Jedan od onih koji će zauvijek biti među ponajboljim sinovima hrvatskog naroda, haaški optuženik, ovako govori o ratu između žrtava velikosrpske agresije, muslimana i Hrvata BiH:

Završni govor generala Praljka

I.

Obuka policajaca iz BiH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.

Obuka pilota A BiH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BiH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BiH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BiH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BiH u hrvatskim bolnicama. Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BiH.

Regularni logistički centri A BiH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itđ., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BiH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BiH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BiH) i onda kada je ta vojska (A BiH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

a) A što je s referendumom Hrvata za BiH, koji je preduvjet za postojanje te države?

b) Priznanje BiH od RH.

c) Imenovanje veleposlanika RH u BiH.

d) Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BiH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH. To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

I-1.

Kakvo mišljenje i koji stavovi prethode ovakvoj optužnici?

1. Simon Leach, bivši kvartovski policajac u Velikoj Britaniji, član tužiteljskog tima koji je istraživao zločine Hrvata u Lašvanskoj dolini, na jednom sastanku u tužiteljstvu 1996. godine izvadio je papir na kojem su pisala imena: Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Vice Vukojević. Tumačio je i objašnjavao da su to ciljevi do kojih će dovesti njegova istraga.

2. Citiram iz knjige Williama Montgomeryja *Kad ovacije utihnu*. (Struggling with democratic transition; After the cheering stops, 2010), stranica 114:

A. Specijalni ambasador SAD-a za ratne zločine Pierre Prosper pozvao je trojicu američkih ambasadora iz regiona (iz Srbije, Hrvatske i Bosne) da dođu u Haag kako bi se sastali s predstavnicima MKSJ. Dve uspomene naročito su upečatljive. Prva se odnosi na to da smo direktno od Carle del Ponte čuli da se zvaničan pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama.

Je li gospodin Montgomery vjerodostojan svjedok?

Kakva je reakcija ostale trojice?

Stavovi Carle del Ponte nisu “pogrešni po mnogim osnovama”, to je imperijalna bahatost, degradacija prava na komunističke čistke i nacističke pogrome.

3. U svojoj knjizi *La Caccia – Io E I Criminali di Guerra*, u 10. poglavlju “Zagabria, dal 1999 al 2001”, na stranici 254. piše:

Jedan od tužitelja Suda, Kanađanin dobro poznat u krugu po svojoj duhovitosti i dosjetkama, služio se aforizmom kojim je dobro isticao razliku između Srba i Hrvata koji su pokušavali ometati rad Suda: *Srbi su kopilad*, govorio je, *dok su Hrvati podmukla kopilad*.

1. Taj tužitelj suda, Kanađanin, služi se govorom mržnje.

1.1. Del Ponte upotrebljava trajni glagol “služiti” (upotrebljavati). To znači da to nije bila “dosjetka” jednom upotrijebljena, već uobičajeni način šovinističkog i rasističkog karakteriziranja HRVATA – *podmukla kopilad*.

1.2. Carla del Ponte prenosi riječi jednog od tužitelja suda bez ikakvih ograda, a to znači da se ona s takvim mišljenjem u cijelosti slaže. I to trajno u skladu sa značenjem glagola “služiti” (upotrebljavati).

2. Potpuno mi je nejasan izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu. Mene interesira da li je u ozračju takvog mišljenja napisana optužnica protiv mene.

Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada, u bilo kojoj formi prema bilo kom narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga 5 godina zatvora. Želim saznati da li na sudu u Haagu vrijedi: *Quid licet Iovi, non licet bovi*. Želim saznati da li međunarodne organizacije koje su osnovale sud i koje se brinu o njegovoj pravičnosti, podržavaju taj stav, izrečen u spomenutoj knjizi.

II.

Tužiteljstvo me uspoređuje s nacistima a moje djelovanje s holokaustom.

Pa da opišem ulogu Goeringa s kojim likom bi, po tužiteljstvu, ja trebao biti sukladan.

- Taj je Goering smjestio svoje Židove (Muslimane) u svoju vikendicu i brinuo se o njima.
- Smjestio je svoje Židove u stan u Zagrebu, hranio ih i liječio.
- Išao je na snajpersku vatru kod vojarne JNA u Grabovini kako bi spasio žene svojih neprijatelja.
- Tijelom zaštitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama.
- Izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijetnjom oružja. Ne sam. Logor su držali pripadnici HOS-a – pretežito Muslimani.
- Izvlačio ranjene Židove – Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Ne sam.
- Organizirao izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 000 Židova – Muslimana iz Stoca i Dubravske Visoravni splavom preko Neretve + 3 000 automobila. Ne sam.
- Prevezao ranjenu Muslimanku – Židovku helikopterom iz istočnog Mostara u Split. Ne sam.
- Židovsku (muslimansku) obitelj s djetetom oboljelim od leukemije preuzeo kod Uskoplja i prebacio u Split na liječenje. Omogućio im stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret hrvatskog proračuna mogli otputovati u Švicarsku na liječenje. Ne sam.

- Organizira gradnju ceste spasa za Židove – Muslimane kako bi mogli otići u drugu domovinu. Goeringovu, u Hrvatsku. Ne sam.
 - Vodio ih i borio se sa Židovima – Muslimanima braneći i oslobađajući Mostar, Čaplinu, Travnik i Konjic, itd. Ne sam.
 - Pustio na svoju ruku zarobljene Židove – Muslimane, zarobljene poslije sukoba u Rami – Prozoru.
 - Spriječio osvetu nakon što su Židovi – Muslimani počinili zločin u Uzdolu. Ne sam.
 - Isto to vrijedi i za Doljane i Grabovicu. Ne sam.
 - Kad je trebalo i osobno provodio konvoje s hranom za Muslimane – Židove i konvoje s oružjem i onda kada su 3. K A BiH i 4. K A BiH i 6. K A BiH i dijelovi K A BiH krenuli protiv Goeringa na zapadne granice BiH i u luku Ploče. Nakon što su potpisali primirje sa Srbima. Ne sam.
 - Itd. Itd.
 - Goering – Praljkovo ponašanje u Sunji ću preskočiti.
 - Takvim se ponašanjem postaje ratni zločinac sukladno logici tužiteljstva.
- Tužitelj citira Goetheova “Fausta” – o zrcalu u koje se moramo pogledati. Moji su actus reus moje ogledalo, moj smisao i moja bit, jer proizlaze iz mens rea onoga što nazivamo Slobodan Praljak.

Nažalost, suci Prandler i Trechsel odbili su prihvatiti mojih 150 svjedoka, koji svjedoče o činu i aktu i djelu optuženog Praljka, svjedoče istodobno i o općoj situaciji u kojoj su takva djela nužna, nažalost ne uvijek i dovoljna.

A nikako ne razumijem pravnu proceduru koja mi zabranjuje svjedočiti o Mladićevim dnevnicima.

III.

ŽALIM LI ŽRTVE?

Da, želim sve nevine žrtve svih ratova.

Posebno želim žrtve onih petstotinjak ratova poslije 1945. a dogodili su se i događaju se usprkos svim moralističkim filipikama koje svakodnevno slušamo.

Posebno želim za svakim onim djetetom koje umre od gladi svake 4 sekunde ovoga našeg realnog vremena.

Mir u diktaturi je priprema za rat. Što duža i gora diktatura, to je više akumulirane negativne energije, to je više krvi i zla poslije.

Radilo se o Titu ili Sadamu, isto je.

I nisu krivi oni koji sruše diktatora i poslije se trude umanjiti zlo koje se javlja snagom fizičkih zakona, nego oni koji su omogućili i šutnjom produžili trajnost diktatoru.

Isto vrijedi i za Jugoslaviju poslije Tita i za Irak poslije Sadama.

Ono sto tužitelj naziva nacionalizmom, kod Hrvata je bila potreba za slobodom, i nacionalnom i građanskom.

U tom smislu ja sam hrvatski nacionalist.

Ne odričem se nacionalne politike dr. Franje Tuđmana jer je ta politika stvorila RH i omogućila opstanak BiH kao države.

Ne odričem se smisla i pravnog utemeljenja HZ-HB, izraza volje Hrvata u BiH, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi.

HZ HB, krhkom organiziranošću, omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio BiH i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova A BiH.

A) Muslimanska politika i A BiH, nemoćni da vrate od JNA i VRS-a zauzete teritorije (dobrim dijelom i zbog moralnom ljudskom umu neshvatljivog embarga na oružje) krenula je u ofenzivu prema HVO-u. Oslobađajući BiH od Hrvata počinili su zločine – Konjic, Čapljina, Doljani, Bugojno, Grabovica, Uzdol, itd., itd.

Činjenice su na raspolaganju i za ubijene i za protjerane i za zatvorene Hrvate.

Društveni su odnosi uzročno-posljedični a pokrenuta spirala zla ne opravdava zločin, ali bitno smanjuje mogućnost provedbe prava. Ma tko god, na papiru, bio zadužen to raditi.

Svugdje i uvijek je tako.

HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994. a dužnost zapovjednika je ne izgubiti rat.

Moja savjest je čista.

IV.

Sudski je proces tumačenje zakona i interpretacija činjenica.

Sudski proces je retorički i kao takav ne traži apsolutnu istinu, već istinu koja je vrlo vjerojatna (izvan svake razumne sumnje), kojoj se teško ili nikako ne može proturječiti.

U iznalaženju takve istine nije dovoljno znanje, već je potrebno umovanje, potreban je *logos* – racionalno i logično argumentiranje. Podatci i činjenice, izjave, statistike... u argumentaciji ne znače ništa ako nisu logičnim zaključivanjem dovedeni u vezu s tvrdnjama.

Tek povezivanjem različitih znanja možemo se približiti istini.

U ovom procesu potrebna su znanja iz sociologije, sociologije rata, znanja o društvima u kojima je potpuno razorena i državna i društvena struktura, u kojima se pojedinci vraćaju u prirodno stanje, potrebna su znanja iz ratne psihologije, znanja ratnih vještina, oruđa, stvarnog sadržaja pojma vojske, itd., itd.

Moguće pogreške u interpretaciji činjenica su i vjerovatne i kobne.

a) Pretjerana i kriva redukcija pojmovnog aparata i logične povezanosti.

b) Zaključivanje na osnovu krivih pretpostavki.

c) Izbjegavanje usporedbe sličnih sustava i fenomena.

d) Lagodno (intelektualcima tako drago) izjednačavanje pojma “moći” i pojma “htjeti” “željeti”, i

e) Lagodno upiranje prstom u krivce što svijet nije skladan njihovoj volji i predodžbi.

Sve su to polja logičkih mogućih grešaka u konačnoj prosudbi.

Nadati je se da će se časni suci pridržavati strogih znanstvenih metoda i spoznaja.

IV. -1

U prošlom stoljeću, da ne spominjem daleku prošlost, u sudskim je procesima osuđeno više desetina milijuna ljudi.

Po zakonima rasnim (SAD, Pretorija), diktatorskim, vjerskim, nacističkim (Njemačka, Srbija, Slovačka, NDH), fašističkim (Italija), komunističkim (SSSR, Jugoslavija, Mađarska, Kina) itd. i tome slično.

Sudska retorika predugo je bila pod utjecajem nerazumnih društvenih i političkih sila i zbog toga je i sama osuđivana.

Nažalost, nedovoljno.

Kako ne bi završila u moralnom beznađu, krajnje je vrijeme da postane ono što mora biti – razuman i uman proces.

Imam li se prava nadati?

IV-2

Kakvi god da jesu zakoni ovog suda, oni ne vrijede za Amerikance.

Za ostale narode vrijede zakoni stalnog suda (ICC – Međunarodni krivični sud) a ti se opet zakoni razlikuju od ovih ovdje (ICTY – Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju), po kojima se meni sudi. Time je ukinut važan uvjet sudske retorike a taj jest “Princip ravnopravnosti sudionika u sudskom procesu”.

Citiram PERELMANA:

“U odnosu u kojem je nejednakost bitno obilježje odnosa među ljudima, nema osnove za razuman i uman proces”.

V.

Nisam kriv!

I ne mislim pritom na osjećaj krivnje.

Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta – znam da nisam kriv.

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštujući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.

Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični.

Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlju, riječju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:

Pa postane moguće ono što nije bilo moguće,

Pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,

Pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

Onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.

A to zbilja ne bi bilo ništa novo.

Mojih pola sata je isteklo.

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Ćorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim eliminiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo ...

akademik Smiljko Ašperger

akademik Slaven Barišić

akademik Boris Bučan

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg,

dopisni član HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član

HAZU-a

Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.)

akademik Andrija Kaštelan

hrvatski književnik Slobodan Novak, akademik

akademik Josip Pečarić

akademik Stanko Popović

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

akademik Dario Vretenar

Ante Glibota, redovni član, de l'Académie Européenne des Sciences, des Arts et des Lettres

dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu,

član Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. Kuzma Kovačić, član suradnik HAZU-a, akademski kipar, Split

prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog

management, FESB, Split

prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar

dr. sc. Maja Andrić

dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. cc. Vanda Babić
prof. dr. sc. Ivan Bakran
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
dr. Charles Billich, umjetnik
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
dr. sc. Vjekoslav Boban, prof., Zagreb
dr.sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov
dr. sc. Miljenko Buljac, profesor i književnik
dr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
prof. dr. sc. Zvonko Čapko, Rijeka
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Čepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno
Polje
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u
Splitu
prof. dr. sc. Slavica Dodig
prof. dr. Serđo Dokoza
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskog sabora
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović

dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Vinko Grubišić
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
dr. sc. Zdeslav Hrepić, izv. prof.
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić, FER, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Krešimir Jakić
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjet.
dr. sc. Zvonimir Janović, redoviti sveučilišni profesor u mirovini
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof., dr. sc. Duško Kardum
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Vladimir Katović, Professor of Chemistry, Wright State University,
Dayton, OH
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, Duhovni ravnatelj Pokreta krunice
za obraćenje i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Lauc
doc. dr. sc. Inga Lisac
dr. sc. Neda Lovričević
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Marko Magdalenić, prof., dirigent – Katolički bogoslovni fakultet,
Zagreb

prof. dr. sc. Ivan Malčić, predstojnik Klinike za pedijatriju Medicinskog fakulteta

Zvonimir Marić, profesor u trajnom zvanju na Građevinskom fakultetu u Osijeku, bivši generalni konzul RH u Pečuhu

dr. sc. Ivan Marcelić, Split

prof. dr. Jozo Marević

dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb

prof. dr. sc. Marko Matić, Sveučiliste u Splitu

prof. dr. sc. Božidar Matijević

dr. sc. Miroslav Međimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat

prof. dr. sc. Vine Mihaljević

dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.

prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić, Fakultet elektrotehnike i računarstva, Zagreb

prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru u ime 1275 mostarskih Napretkovaca

prof. dr. sc. Milan Nosić

prof. dr. Dubravka Oraić Tolić

doc. dr. sc. Tado Oršolić

dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada

prof. dr. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF- u u Splitu

prof. dr. sc. Davor Pavelić

dr. sc. Ivan Perić, red. prof.

prof. dr. sc. Nedjeljko Perić

prof. dr. sc. Marijana Peruzović

prof. dr. sc. Ivan Petrović

prof. dr. sc. Franjo Plavšić

prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, Filozofski fakultet u Osijeku

dr. sc. Dragutin Raguž, lingvist, Zagreb

dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar

prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini

Prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb

dr. sc. Mirko Ruščić, Split

prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FFZG

prof. dr. sc. Sven Seiwerth

dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus

Mirko Strabić

dr. sc. vlč. Mirko Šimić,, ravnatelj, Caritas Vrhbosanske Nadbiskupije, Sarajevo

prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar

dr. sc. Igor Šipić, književnik

prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, dipl. ing. str.

Đuro Tikvica, profesor Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu

prof. dr. sc. Dubravka Tolić

prof. dr. sc. Zdravko Tomac

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik

prof. dr. sc. Kosta Urumović

dr. sc. Trpimir Vedriš, viši asist., FFZG

dr. Mile Vidović, svećenik, Split

dr. sc. Zlatko Vučić

prof. dr. sc. Tomislav Živković

dr. sc. Darko Žubrinić, red. prof.

dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington, D.C. USA

(...)

Mladen Schwartz, publicist

(...)

DON ANĐELKO KAĆUNKO, ZAGREB, 2021.

**DON ANĐELKO KAĆUNKO – SAMO NAS
VJERA I ZNANJE MOGU SPASITI OD
NEPRILIKA**

07/05/2020

Mladen Pavković

Privatni album

Veliki razgovor Mladena Pavkovića s don Anđelkom Kaćunkom

Don Anđelka Kaćunka mnogi pamte po britkim riječima u njegovim člancima, intervjuima, ali, kao što je prigodom 40. obljetnice njegova svećeništva rekao umirovljeni vojni biskup Juraj Jezerinac, i vrsnog propovjednika i svećenika, koji s ljubavlju prilazi svojim vjernicima. Iznimno dobro razumije potrebe vjernika. U njemu i njegovim riječima oni mogu dobiti svjetlo i utjehu, poglavito u teškim kušnjama života.

Rođen je u brojnoj obitelji 31. srpnja 1954., tri dana prije blagdana Gospe od Anđela (otud i ime Anđelko), u Docu Donjem u Poljičkoj Republici. Nakon završene osnovne škole upisao se u sjemenišnu klasičnu gimnaziju u Splitu, a nakon završetka gimnazije studirao je na Teološkom fakultetu u Splitu, gdje je 24. lipnja 1979. zaređen za svećenika. Bio je na dužnosti kancelara u Vojnom ordinarijatu te policijskog kapelana u Policijskoj upravi zagrebačkoj. Nakon završenog poslanja u Vojnom ordinarijatu, stavio se na raspolaganje Gospičko-senjskoj biskupiji, gdje je imenovan duhovnim pomoćnikom u katedralnoj župi u Gospiću, zatim pomoćnikom u Otočcu te upraviteljem župa Kompolje, Brlog i Vratnik. Napisao je i objavio desetak knjiga, a nastavlja pisati i dalje. Poznajemo se godinama. S njim je uvijek ugodno i zanimljivo razgovarati.

Kako je na Vas utjecala epidemija ili pandemija koronavirusa?- pitamo, a on jasno i otvoreno kaže:

– Bolno i žalostno! O početka razvoja korona-fenomena pozorno sam pratio što se događa, poglavito mišljenja raznih stručnjaka ne samo o virusu nego i općenito o stanju u svijetu ter sam se trudio dokučiti ‘mjesto i ulogu’ toga fenomena u budućnosti svijeta. Iskustvo me je natjeralo da odmah budem vrlo sumnjičav i kritički raspoložen. Naime, svi su mediji – napominjem da pratim redovito sve dnevne listove i tjednike jer televiziju ne gledam već 39 godina! – objavljivali upozorenja stručnjaka da ne treba praviti paniku, a istodobno su donosili velike fotografije koje su ulijevale jezu i širile strah. Ali čim je to postao globalni trend – poglavito nakon što je tzv. Svjetska zdravstvena organizacija proglasila pandemiju – bilo je očito kako je “vrag odnio šalu” jer se “iza brdo nešto

valja” te da je ‘kronomanija’ također zavjesa koja to *nešto novo* skriva i staza koja *tome novom* vodi. Gotovo svi ozbiljni analitičari, i s tzv. lijevog i s desnog spektra odnosno i globalisti i suverenisti, navodili su slične fraze varirajući istu zastrašujuću misao, npr.: “Ništa u budućem svijetu neće biti isto!” ili: “Svijet kakav smo poznavali možemo zaboraviti!”... itd. Dakle, i slijepac je po tome mogao zaključiti kako se iza te prozirne manipulacije zastrašujućim slikama i snažne propagandističke indoktrinacije pod maskom i “maskom” skrbi za globalno zdravlje – koja se poslije, nakon uvođenja famoznih “mjera” i ograničenja osnovnih prava i sloboda, provodila ratnom retorikom tzv. Stožera – krije nešto mnogo ozbiljnije od borbe protiv “smrtonosnog virusa sa simptomima blage prehlade”. Zato sam bio do boli žalostan kad sam vidio kako Crkva olako, gotovo robski, prihvaća sve diktate slugu dolazeće skrivene globalne diktature, koju sam davno nazvao ‘demokratski totalitarizam’. Do danas me progoni misao o ulozi famozne vatikanske diplomacije u toj ‘igri’, koja se može nazvati i WOW (kratica video-igre World of Warcraft – “Svijet ratnih vještina”), u kojoj se Vatikan odlučio za pokušaj odgode progona Crkve, ako je globalna Sotonerija odlučila da 21. stoljeće bude doslovna repriza 1. stoljeća...

Je li bilo razloga da vjernici ne dolaze u crkvu?

– Od početka sam izravno i rezolutno bio protiv toga. Ali ako su i postojali razlozi za uvođenje nekih zdravstveno-higijenskih mjera opreza, već je svima bio poznat “švedski model” tzv. borbe protiv korone, koji se mogao primijeniti i drugdje, poglavito za ponašanje u crkvenim prostorima i za liturgijska slavlja. Međutim, biskupi – potaknuti primjerom vatikanske Kurije, koja je papu Franju najprije zatočila u ‘novo avinjonsko sužanjstvo’ – kao da su požurili biti najistureniji prvoborci u prvim redovima prve linije ratne fronte... Neshvatljivo je s kojom je spremnošću vodstvo Crkve odluku o sakramentima prepustilo “sinovima ovoga svijeta”! Zato sam – nakon proglasa koji je objavljen, nimalo slučajno upravo na svetkovinu Sv. Josipa, zaštitnika hrvatskoga naroda i Svete Crkve! – na koncu misnoga slavlja 19. ožujka plakao zajedno s vjernicima dok sam im objašnjavao što nas čeka u budućnosti (a ujedno sam odlučio ne brijati se dok traje žalobno vrijeme ‘koronakorote’!). Nažalost, u toj povijestnoj odluci o “zatvaranja crkava”

– u koje su (kakvog li absurda!) vjernici mogli dolaziti na molitvu, ali su morali izići čim bi započela misa – očitovale su se barem dvije važne činjenice.

Prvo, biskupi su u svojim mislima imali samo gradske župe i gradske crkve, a golemi broj malih župnih zajednica odnosno župa s malim brojem vjernika doslovce su ‘prekrižili’. Zašto? Vjerojatno zato što – ne samo naši u Hrvatskoj, nego i svuda po svijetu – žive u svojim gradskim “kulama bjelokostnim”, (koje imenujem kraticom ČNNNNNZ = čardak ni na nebu ni na zemlji), iz kojih se povremeno ‘spuštaju’ među narod s kojim malo njih ima pravu komunikaciju, jer s narodom ne žive niti znaju kako narod živi. Nažalost, u sadašnjem crkvenom ustroju takva im je služba da su u stalnoj ‘specijalnoj izolaciji’, okruženi poslugom na svim razinama i svim potrebnim suradnicima pa iz takvog okruženja komuniciraju uglavnom samo s ljudima “na višim razinama” u društvu i Crkvi. Posebno su ‘izgubljeni’ oni kojima suradnici serviraju filtrirane činjenice, a o događajima u svijetu informiraju se kroz štire televizijske ili internetske vijesti. Dakle, dogodio se previd činjenice kako se u malim sredinama, gdje se okuplja “šačica ljudi” odnosno doslovno Gospodinovo “malo stado”, liturgijski život mogao nastaviti gotovo bez ikakvih posebnih “mjera”.

Drugo, zapanjujuća je i “nepodnošljiva lakoća” kojom su pastiri svoje stado prepustili ‘virtualnim sakramentima’, objašnjavajući usput kako je to žrtva koju SVI – ali oni su, kao i mi svećenici(!), svaki dan mogli slaviti svetu misu – trebamo podnijeti. Uz to, neka su teološka objašnjenja bila toliko skandalozna da su mnogi vjernici doživjeli kako je nekim biskupima i euharistija, i sakrament(al)i, i blagoslovi(ne)... itd. najobičniji ritualni formalizam. Eto, ima toga još, ali već sam i previše ‘razvukao’. Jasno je da govorim iz vlastite perspektive, ali modeli iz nekih drugih zemalja pokazali su da se i u Hrvatskoj moglo postupiti drukčije, a ne da nam liturgijsku praksu diktiraju, kako sam ih nazvao, ‘Stožder ljudskih prava i sloboda’ ter vatikanska ‘Komisija za discipliniranje sakramenata’. Zato će sva priopćenja i odredbe službene Crkve – od Vatikana do ‘Prnjavora’ – o “borbi protiv COVID-19” ostati u povijesti kao bez presedana najbjedniji dokumenti najdublje poniženja, u kojima su BISKUPI bili ‘prisiljeni’ potpisivati, karikiram (!), upute narodu o pranju ruku i korištenju toaletnog papira!

Što nas može spasiti od ovakvih i sličnih novih neprilika?

– Samo VJERA i ZNANJE! Odnosno Fides et ratio, kako glasi naziv jedne enciklike svetoga pape Ivana Pavla Dragog (tako ga zovem, nikad ne kažem Drugog!). Nažalost, zvuči grozno – ali svaka istina boli! – naš narod je trostruko nepismen: vjerski, politički, medijski! Imam cijelo predavanje o tome i o toj temi sam održao desetak tribina. Nije bolje ni drugdje u svijetu, gdje su masama mozgovi izprani televizijskim smećem, ali kod nas je izrazitije, jer se naš narod voli hvaliti pripadnošću Crkvi od stoljeća sedmog itd. Ako mi netko prigovori kako je ta moja tvrdnja pretjerana odmah ga suočim s izjavom pape Benedikta koji je rekao (i to švicarskim biskupima, 9.11.2006.) da je “vjersko neznanje dostiglo zastrašujuće razmjere”. To se ne odnosi samo na nepoznavanje osnovnih vjerskih istina ili molitava, nego se mnogi ne znaju čak ni prekrížiti kako valja, niti pokleknuti pri ulazu u crkvu (to mi svećenici vidimo s oltara, a poglavito na sprovodu i sprovodnim misama, gdje mnogi ne znaju ni osnove ponašanja u crkvi ter uz to cijelu misu usta ne otvaraju, dok neki cijelo vrijeme žvaču, a svi imaju sunčane naočale na vrh glave)... itd. A poznavanju Biblije ili teologije ne treba ni spominjati – to je većini isto što i glagoljica ili hijeroglifi, ali zato mnogi imaju kronicu na retrovizoru i na nju “kapljičnim putem” prenose sočne psinke na sudionike u prometu koji čine iste gluposti kao i oni koji ih grde... To je naša (vjernička) kultura, o kojoj svećenici nigdje ne govore da ne povrijede “pobožne uši” naših vjernika!

Spomenuli ste također politiku i medije...

– Da. Medijsko neznanje naroda sastoji se u naivnom prihvatanju svega što vidi, čuje ili pročita (ali to rijetki čine, jer čitanje – poglavito čitanje KNJIGA, što je u Hrvatskoj postalo gotovo sramota! – zahtijeva duhovni napor). Dakle, nema svijesti o tome kako netko medijima upravlja i bira sadržaje s točno određenom namjerom da ih narod proguta kao da su “sveto pismo”. Narod ne zna što je medijska manipulacija, što je medijsko tzv. izpiranje mozga, kako mediji malo informiraju a mnogo više zabavljaju i zaglupljuju ter moralno kvare vrlo privlačnim sadržajima itd. A sve se to odnosi i na POLITIKU, o kojoj narod pojma nema ni što je zapravo ni kako funkcionira. Nažalost, zaveden je i crkvenim ponavljanjem fraze kako je “politika skrb za opće dobro”.

Međutim, ona bi to TREBALA BITI, ali NIJE, nego je postala skrb za opće dobro moćnih pojedinaca i organiziranih središta moći (lobija). Ali to se ne može znati gledajući televiziju, nego samo čitajući vrijedne knjige. No nije problem samo što narod ne čita, nego što nažalost ni mnogi svećenici ništa ne čitaju nego misle kako su dobro informirani onim što su čuli na televiziji. Ali ni biskupi, kao ni mnogi katolički intelektualci, nisu dovoljno informirani, jer su ‘zakopani’ u svoju teološku ili stručnu literaturu i nemaju šire znanje pa neki uopće ne znaju kako svijet funkcionira i ne mogu shvatiti što se događa... itd. Sve je to upravo sada u ovoj nesretnoj ‘koronomaniji’ došlo do izražaja. Da zaključim, formula spasa glasi – vjera i znanje! Jedino VJERA odnosno potpun oslonac na Boga i evanđelje može nam dati snagu i za mučeništvo, ako bude potrebno. A ZNANJE nam je jedino oružje kojim se možemo suprotstaviti i primitivnim i stručnim manipulatorima i širiteljima laži ter znanstveno obrazložiti svoju vjeru odnosno “razlog nade koja je u nama”, kako kaže Sv. Petar.

Koliko se Crkva može miješati u politiku, a koliko politika u Crkvu?

– Upravo nam iskustva ovoga globalnog ‘kovidiotskog koronacizma’ nameću da se više nego ikada prije ozbiljno i višestruko pozabavimo baš tim pitanjem. Ali to je tema za cijelo predavanje, a i knjige su o njoj mnoge napisane. Dakle, poznato je i iz prošlosti kako svaka politika želi Crkvu ili ‘ujarmiti’ ili pak imati kao partnera. A Crkva je stalno u izazovnom balansu da njezina neizbježna suradnja s politikom ne prijeđe u tzv. slizavanje s vlašću, u kojem gubi svoju slobodu ter je prisiljena i na vrlo neugodne ustupke, koje povijest bilježi kao sramotne p(r)opuste. No nešto je o tome rečeno i u odgovorima na predhodna pitanja.

Kako ste doživjeli pad križa s katedrale točno pred sobu zagrebačkog nadbiskupa Bozanića?

– Veoma tužno, ali i mirno. Prvo, nisam uopće mislio na srušene crkve, nego najprije na ljude koji su time doživjeli i šok i možda temeljit ‘potres’ čitavoga svojega života. A poglavito su mi svaki dan na srcu, ljudski i molitveno, mnogi dragi ljudi – znanci i prijatelji, s kojima sam se družio i koje je Bog poslao na moj životni put tijekom trideset godina života u Zagrebu. Drugo, ne samo zgradu koju ste naveli, nego općenito taj potres,

doživio sam kao drugu Božju opomenu Crkvi ‘kaptoličkoj’ ne samo u Zagrebu i Hrvatskoj, nego i Europi i u cijelom svijetu. Prva opomena, također s jakom društvenom simbolikom, bio je strašan požar u pariškoj ‘kaptoličkoj’ crkvi Notre Dame. No ništa se bitno u Crkvi nije nakon toga promijenilo – svi ‘Kaptoli’ katoličkoga svijeta, na čelu s vatikanskom Kurijom, nastavili su utabanim stilom i stazama koje su “popločene dobrim namjerama”... Jedino je vjerojatno papa Franjo, skutren u nekom kutku Doma Sv. Marte ili pak na staračkim koljenima pred Svetohraništem plakao od jada što ništa ne može ni za milimetar pomaknuti u smjeru promjene! A Bog – koji se u svojem naumu služi i prirodnim procesima (kao što je tzv. pomicanje tektonskih ploča itd.) jer sve je to njegovo djelo – šalje upozorenje Crkvi, tj. u prvom redu pastirima koji predvode “stado” Kristovih učenika. To upozorenje Crkvi ili opomena jest višestruko: ona mora biti evanđeoski kvasac, sol i svjetlo u tijestu, hrani i mraku ovoga svijeta odnosno mora biti “Crkva siromašnih” (što ponavlja papa Franjo) kako bi bila uvjerljivo “svjetlo svijeta”! A da bi Crkva bila takva, mora najprije učiniti temeljit zaokret od moderniziranog srednjovjekovnog modela prema ‘Početku’, prema svjedočkom životu Prvih kršćana, naravno, u današnjim okolnostima. A taj preustroj mora biti i strukturalan, tj. on znači odbacivanje ‘oFUCanog’ modela Crkve kakav se stoljećima formirao od Srednjega vijeka. Napominjem, velika slova FUC jesu kratica za izraz “feudalni ustroj Crkve”, koji sam, kao najprecizniju definiciju i ‘dijagnozu’ sadašnjih problema, složio na temelju riječi što ih je na Teološko-pastoralnom tjednu u siječnju ove godine izrekao rektor Hrvatskoga katoličkog sveučilišta dr. Željko Tanjić: “Mi ne možemo s feudalnim modelom Crkve biti autentični u 21. stoljeću!”

A drugo, moram objasniti zašto sam bio miran. Zapravo, nisam bio miran nego me taj potres uopće nije iznenadio. Zašto? Zato što sam ga ‘vidio’ već prije trideset godina. Naime, kao mlad i nadobudan svećenik, pun idealističkog zanosa i uz to “Dalmoš dotepenac u metropoli”, doživio sam vrlo bolno bahatost i škrtost tadašnjih feudalnih crkvenih grofova koji su bez skrupula surađivali s “crvenim” feudalcima, ali za neke crkvene akcije i pokrete nisu imali ni sluha ni novca. O tome sam često diskutirao s pokojnim don Antom Bakovićem, koji je sve ondašnje kurije uzalud obilazio moleći i proseći pomoć za apostolat “Jedno dijete više” i

za objavljivanje mjesečnika za demografiju NAROD ter “dva za dva” prostor za preseljenje ureda iz šupe u Maksimiru. Nažalost, “nije bilo sluha” pa je on, u napadu žalosti i ogorčenja znao reći kako bi jednu od tri atomske bombe, koje bi morao izpustiti negdje na svijetu, jednu bacio na Kaptol. Nakon što je ta izjava došla u javnost, mjesečnik NAROD bio je uklonjen sa stola za tisak u Katedrali. I jednom, prolazeći trgom ispred Katedrale, osjetio sam neku čudnu sigurnost, koje sam se prestrašio, da će jednoga dana ‘Bog to temeljito potresti’, ali da ja tada neću biti u Zagrebu! Taj doživljaj, koji sam ‘vidio’ kao na filmu, samo sam jednom spomenuo nekim prijateljima, a sada ga prvi put javno iznosim. Nisam o tome govorio jer kao da nisam želio vjerovati da će se to dogoditi, a i zato što je veoma bolno, kao i ono što dolazi. Neki će reći da haluciniram – znam da će se mnogi ovim mojim riječima rugati, ali nikoga ne želim razuvjeravati – no gotovo na isti način ‘vidim’ stradanje bazilike Sv. Petra u Rimu, kao treću Božju opomenu Crkvi “in capite et in membris”. To i neki procesi očitovani u aktualnom “ratu protiv korone” itekako potenciraju, ali su rijetkima očititi. No nakon svega svima će biti očito kako je Bog – Gospodar svijeta i Gospodar povijesti!

A kako doživljavate sve ovo što se događa oko logora Jasenovac, poglavito izjavu predsjednika države o spomen ploči HOS-a?

– U ovom času, to je najprije sredstvo tzv. odvrćanja pozornosti, veoma uhodan i uspješan model u strategiji medijske propagande. Nakon što se narod zasitio pranja mozga koronom i kovidom, svjestno je u Jasenovcu bačena ta ‘udica’, a njezin nastavak je nekulturan ispad istoga ‘počinitelja’ u Okučanima. U oba slučaja riječ je o ‘pljuvanju’ na hrvatske branitelje. Sam “Jasenovac”, kao pojam i fenomen, već šezdeset pet godina služi Sotoneriji kao sredstvo za ponižavanje i “ubijanje u pojam” Hrvatskoga naroda, na isti način kako se Nijemce “Auschwitzom” ucjenjivalo i ponižavalo nabijanjem kompleksa “genocidnosti”. Agresivni yugo-okupatori duha i teritorija Hrvatske tako su Hrvate držali u pokornosti sve do 1990. godine, ali svojom moćnom političko-medijsko-diplomatskom mašinerijom to žele činiti i dalje, ponavljajući stare laži i mitove o broju stradalih u tzv. koncentracijskom logoru Jasenovac od ruke “zločinačkog režima NDH”, čime se stalno impitirao i insinuirao cijelom hrvatskom narodu zločinački mentalitet.

Međutim, nakon što je već predsjednik Tuđman osamdesetih godina prošloga stoljeća uzdrmao temelje jasenovačke mitomaske mega-laži(!), ta ‘crvenofašistička’ antihrvatska santa leda ubrzano se otapa, unatoč grčevitim nastojanjima antifoidne fronte da raspadajućoj lešini udahne život. Naime, upornim znanstvenim i publicističkim radom ter istraživanjem neustrašivih boraca za ISTINU – kao što su Igor Vukić, Roman Leljak, dr. Koić i drugi (a mislim da je i akademik Pečarić, možda čak prvi u demokraciji, jednom svojom knjigom značajno ‘načeo’ jasenovački mit..., a i pokojni Mladen Schwartz je jakim riječima ubitačno i ubojito točno razkrinkavao ‘jasenomitomaniju’), mrzitelji hrvatskoga naroda postupno ostaju bez svojega najjačeg oružja. Jer istina gotovo nikada ne izlazi na svjetlo dana naglo, i njezino svjetlo obasjava razum sporije nego izlazeće sunce zemlju, ali ipak nju ni najernji oblaci ne mogu zaustaviti. Tako se i u Hrvatskoj događa gotovo isto što je u Americi izveo hrabri američki povjestničar Norman Finkelstein, rodom Židov – svojim djelom INDUSTRIJA HOLOKAUSTA totalno je razobličio manipulacije tzv. židovskih organizacija i njihovu gramzivost za dolarima... Ja sam se u tom smislu ‘zgodno’ poigrao riječima pa sam negdje na internetu objavio komentar s naslovom, po prilici: Zašto JA SE NOVCA ne odričem... Naravno, premda je sve u svijetu spoj biznisa i ideologije, kod nas je u ovom slučaju naglasak na biznisu ucjenjivačkom ideologijom!

A one sramotne i primitivne riječi što ih je taj slučajni tzv. predsjednik izrekao o ploči hrvatskih HOS-branitelja, nimalo me nisu iznenadile – to je njegov stil, zapravo TO je ON! To je onaj ‘stari’, izvorni Zoky! Čim je u predkampanji za tzv. predsjedničke izbore krenulo medijsko blaćenje predsjednice znao sam odmah tko je njezin nasljednik na ‘Pantovčinjaku’. Dok se pripremalo njegovo tzv. ustoličenje, a mediji hvalili njegov “novi stil”, ja sam pripremao, ali nažalost nisam stigao objaviti, komentar o ‘Zokyjevu U-stoličenju’. Naime, “stolica” u hrvatskom jeziku ne označava samo predmet za sjedenje, nego je i medicinski izraz za “sadržaj debeloga crijeva” ter za njegovo pražnjenje, što se zove “velika nužda”. Dakle, za utvrđivanje dijagnoze pri nekom oboljenju potrebno je u ambulantni laboratorij donijeti mokraću i “stolicu”. Eto, nakon “ustoličenja” Zorana Milanovića na funkciju tzv. predsjednika Republike samo je pandemija onemogućila da se brzo

pokaže kako “vuk dlaku mijenja, ali ćud nikada”. Narod je četrdeset dana bio pod terorom straha od “smrtonosnog virusa koji uzrokuje blage simptome slične gripi”, ali čim su “mjere popustile” kreatori javnoga mnijenja odmah su promijenili medijski ‘zastor’. Vrijeme i mjesto savršeno su predviđeni i odabrani pa je zato Zoky “pušten s lanca” upravo na dan zajedničkog ‘PROBOJA svih političkih logoraša’ U spomen područje JASENOVAC! Nije bila potrebna nikakva laboratorijska analiza sadržaja Zokyjeve izjave – on sam dao je ‘dijagnozu’ i ‘prognozu’ o sebi i svojem mandatu, kao i o onima koji su ga “ustoličili”, a to je – ‘U-stoličenje’, tj. “vršenje velike nužde” po hrvatskim braniteljima kao Ustašama! Baš kao što je i njegov predpredhodnik ‘Mesko’ u dva mandata imao zadaću poniziti i pogaziti, popljuvati i ‘postoličiti’ sve dobro što je predsjednik Tuđman zajedno s hrvatskim braniteljima učinio za slobodu hrvatskoga naroda. Ali, siguran sam, sve će se to Zokiju jednom sigurno bolno vratiti kao bumerang koji promaši cilj – svoj bijedni život završit će (doslovce ili metaforički) tako što će biti MAKNUT i NEGdje BAČEN, kao na cesti zgažen jež. Ostat će duboko u smrdljivom kontejneru povijesti i u najcrnijoj memoriji hrvatskoga naroda. Zbog toga, premda ga ne volim, iskreno mi ga je ljudski žao, a i zato jer je ogadio i svoj rod i svoje rodno mjesto, Glavice kod Sinja, koje je dalo mnoge vrijedne i ugledne ljude istoga prezimena, a u kojemu sada kratica ZA DOM ima značenje: Zoran Arogancijom Dokraja Osramotio Milanoviće.

Zbog čega se, po Vašem mišljenju, Hrvati od strane Srba i dalje nazivaju ustašama, pa i genocidnim narodom?

– Razlog je u nevjeri i neznanju, koji su posljedica dugotrajne ateizacije i indoktrinacije velikosrbskom ideologijom u cijeloj bivšoj Jugovini. Dakle i srbijanskom je društvu i srbskom narodu za zdravu budućnost potrebna VJERA i ZNANJE. Baš kao i hrvatskom narodu, kako sam prije naglasio. A temelj za suptilno njegovanje mržnje – koja manipulatorima uvijek služi za održanje “ratnog stanja” u narodu, kako bi ga mogli stalno kontrolirati i usmjeravati – u Srbiji i među Srbima je mit o Jasenovcu i srpskim žrtvama u NDH. Međutim, da ne ponavljam šire što sam već naglasio, kako ISTINA o Jasenovcu polako i nezaustavljivo ‘osvaja’ javni prostor u Hrvatskoj tako će i “tamo daleko” stići i spustiti se u naše

susjedstvo kao blaga kiša na suhu zemlju. A jednako tako će biti jednoga dana (vjerujem, uskoro!) razbijena mitologija Šaranove jame na **Jadovnu** u Lici, nad kojom svake godine samoprolašeni “premijer u sjeni” **Mitorad Pupy** – kako ga neki medijski zlobnici nazivaju – zajedno sa židovskim “vjernicima” koji su zadrli ateisti (!), već godinama nekom svome bogu upravlja ‘molitve mržnje’. Međutim, Bog već u Starom zavjetu (u Mudrim izrekama) upozorava: “**Mržnja** izaziva svađu, a ljubav pokriva sve pogriješke.” “Bolji je obrok povrća gdje je ljubav, nego od utovljena vola gdje je **mržnja**.” “**Mržnja** i srdžba jednako su gnusne, i grješan ih čovjek obje u sebi nosi.” “Ako čovjek goji **mržnju** na drugoga, kako može od Gospoda tražiti ozdravljenje?!”

Zato je presudno važno da svi kršćanski narodi Europe – kako je vapajem pozivao papa Sv. Ivan Pavao – *otvore vrata Kristu!* Jer samo Bog i njegova Istina mogu nas osloboditi i pripremiti za suživot u pomirenju i susjedskoj slozi i kršćanskoj suradnji u obrani od nadiruće New Age ideologije i ostalih sotonerijskih zabluda. Alternativa je diktatura Novog svjetskog poredka kojim se želi uzpostaviti “jedna vlada” u ‘demokratskom totalitarizmu’ pod maskom mira i sigurnosti. Priprema za to bila je i ova pandemija, kao globalna ratna vježba i test ponašanja naroda. Nažalost, prema robskom ponašanju ljudi, sada je očito kako je za ostvarenje novog globalnog robstva potrebna sitnica – samo jedan jedini nevidljivi virus! Stoga, ako se kršćani žurno ne osvijeste i ne zbliže (prije nego dođu goleme nevolje – kako je proročki najavio genijalni Solovjev u knjižici “Priče o Antikristu”!), oslanjanje na materijalizam i hedonizam vrlo brzo će se ‘debelo’ osvetiti svima, jer Biblija kaže: “Što tko sije, to će i žeti!” (Gal 6,7).

A zbog čega se ni danas “ne smije” govoriti o partizanskim zločinima, poglavito nakon II. svjetskog rata, recimo o Križnim putevima?

– Jednostavno, kako sam već rekao, zbog monopola sotonerijskih slugu nad medijima, politikom i sveučilištima. Na svim tim razinama gotovo sedamdeset godina dominirala je samo jedna “istina” – LAŽ o hrvatskom narodu i Katoličkoj Crkvi. Zato je šteta što se Premijer također u Jasenovcu iztrčao sa svojom neprimjerenom izjavom. Jer upravo je suprotno od onoga što je rekao – žurno nam je i urgentno potrebna REVIZIJA lažne POVIJESTI u Hrvatskoj, u koju spada i laž o Jasenovcu,

laž o Bleiburgu, laž o “Križnim putevima”, kao i općenito spektar laži o Hrvatskom narodu. Međutim, tu temeljitu reviziju povijestnih laži neće biti lako izvesti, jer je lijevo-antifoidni lobi zajašio katedre hrvatske povijesti na fakultetima – zna se dobro kako prof. Ivo Goldstein odavna i na Filozofskom fakultetu i u medijima sustavno radi na širenju LAŽI. Ali i tu moramo biti strpljivi – istina polako izlazi na svjetlo dana, ponekad i na veoma čudesan ter nama neočekivan način.

Što se, po Vašem saznanju, dogodilo u Bleiburgu?

– Uz ono što sam pročitao o strahotama na Bleiburgu, koje su opisali sudionici te tragedije i istinoljubivi povjestnici, znadem i ono što mi je pričao moj pokojni otac Ante, koji je preživio i užas na tome polju i potom izdržao “četveroredni” Križni put sve do Osijeka. Nadam se da ću to jednom i opisati u nekoj makar malo knjizi.

Srbi i danas *kukaju* da su im crkve oštećene...

– Ako mislite na njihove hramove u Hrvatskoj, potrebno je najprije podsjetiti one koji ne znaju, kako su poslije II. svjetskog rata Srbi u Hrvatskoj sami rušili svoje crkve, kao da su se natjecali u revnosti i ateističkoj pravovjernosti. Drugo, brojni su primjeri iz HODoR-a (Hrvatskog obrambenog domovinskog rata) – pa i ovdje u Gackoj dolini – kako su hrvatski vojnici na samom rubu crte bojišnice, dok su četnici granatama rušili katoličke crkve, čuvali pravoslavne hramove od oštećenja a poslije su Srbi u njima čuvali ovce. Treće, sredstva koja svake godine Ministarstvo kulture RH dodjeljuje za obnovu njihovih hramova potpuno odklanja sve njihove prigovore i “krokodilske suze” čini smiješnima. A u našoj Gospićko-senjskoj biskupiji su stradale SVE katoličke crkve i još NISU sve obnovljene pa mi ipak ne “plaćemo” toliko, nego smo strpljivi i s razumijevanjem prihvaćamo kriterije Ministarstva. Osim toga, što će njima crkve? Pa oni uopće ne idu na liturgiju, mnogi nisu ni kršteni, većina je vjerski nepoučena – gore nego katolici... itd. Evo za primjer, ja svake godine u Otočcu dođem na liturgiju na blagdan Sv. Georgija Velikomučenika (to je Sv. Juraj mučenik – zajednički svetac iz prvih stoljeća Crkve), i uvijek sa žalošću gledam šaćicu vjernika koji pobožno sudjeluju u obredu, dok njih najmanje dvadesetak povrjemeno dođe, zapali svijeću i odmah ode iz

crkve ter pred ulazom naglas priča i puši. Takva “vjera” samo ruši svoju crkvu – i katolička, i pravoslavna, i protestantska...! Sapienti sat (a blenti ni budilica)!

Kako to da u Hrvatskoj ne postoji Hrvatska pravoslavna crkva, ili...?

– Stjecajem okolnosti svojedobno sam, zajedno s Ivicom Relkovićem, putovao po Hrvatskoj zajedno s pok. prof. Ljubicom Štefan, koja je veliki dio svoga života provela u Beogradu. Evo kako je ona jednom odgovorila na to isto pitanje: “Kada SPC doista bude kršćanska Crkva a ne utvrda velikosrbske ideologije, u svim će zemljama gdje ima dovoljno pravoslavnih vjernika postojati Pravoslavna crkva s nazivom tih država!” Dakle, problem nastaje ako crkva nije mjesto slavlja Krista i odgoja naroda u vjeri i čovještvu, nego npr. simbol srbstva, ili neke druge nacije. O tome je vrlo otvoreno u jednom intervjuu kratko nakon hijerotonije progovorio novi šibenski episkop Nikodim, što me je ugodno iznenadilo. Riječ je o teološkom problemu nacionalno orijentirane crkve, jer Crkva po svojoj biti nadilazi i nacije i rase i države. Vidimo što se događa u Crnoj Gori, a problemi su i u Makedoniji, ali i drugdje po svijetu, npr. u Ukrajini. No potrebno je istaknuti kako i Katolička Crkva u bilo kojem narodu može pasti u takvu napast, pa i u Hrvatskoj. Već sam nekoliko puta upozorio na fenomen “čuvanja nacije”, na čemu je u prošlosti, poglavito u komunizmu u Hrvatskoj, ali i među Hrvatima u iseljeništvu u demokratskim zemljama Europe i Amerike, zdušno radila “Crkva u Hrvata”. I koji je rezultat? Nažalost isti kao i u gotovo svim kršćanskim zemljama – ubrzano IZUMIRANJE “kršćanskih” naroda! Dakle, vrhovni pastiri i odgovorni u svim mjestnim Crkvama svojim postupcima i svojom vjerskom (ili pak, ružno rečeno – ‘zvjerskom’!) orijentacijom odlučuju hoće li oni sami i njihove Crkve biti, latinski rečeno – **SePulCrum** populi sui (GROB odnosno GROBARI svojega naroda) ili pak **DOBRI PASTIRI** od Boga im povjerenog Kristova stada za koje su spremni položiti i svoj život! Potičem sve da se ozbiljno zamislimo nad tim problemom i fenomenom, kao i nad receptom koji sam davno predložio za opstanak naroda u budućnosti – **MOLI-RADI-RODI**.

Hoće li i kada bl. Alojzije Stepinac biti proglašen svetim?

– Hoće sigurno! Ali, uvjet za to jest još jedno čudo po njegovu zagovoru. A to je – kako je genijalno (i vjerski i diplomatski) sročio po Božjem nadahnuću i objavio naš nuncij Giorgio Lingua – najvažnija zadaća svakoga od nas: **iznova živjeti Stepinčev duh**. “Shvaćam da je zadatak svakog Hrvata da bude drugi Stepinac, ne samo biskupi, ili svećenici – oni nesumnjivo moraju gledati u nj – ali **svaki Hrvat** mora imati njegov mentalitet, njegovu otvorenost, njegovu ljubav.” Kada je nuncij Lingua došao u Hrvatsku bio je odmah upoznat s tzv. odgodom Stepinčeve kanonizacije pa je u prvu sljedeću nedjelju hodočastio u katedralu na Blaženikov grob. Tu je u molitvi zatražio odgovor na pitanje: “Što mogu učiniti da riješim ovaj problem?” Kaže: “I odmah sam čuo kao da mi je on odgovorio: ‘Ne brini ti za **moju svetost**, brini se ti za **svoju svetost!**’... Eto, to je važno: kad bi **svi Hrvati** bili DRUGI STEPINCI problem bi već bio riješen.” Eto, naizgled vrlo jednostavno. Ali ja se pitam koliko je Hrvata spremno biti kao Stepinac! Jedan je hrvatski gradonačelnik pitao svoga biskupa: “Preuzvišeni, jeste li vi biskupi spremni biti mučenici?!” To je pitanje za svakoga od nas. ‘Prevedeno’ na ‘formulu’ ukupnoga Stepinčeva života ono može glasiti i ovako: Mogu li ja shvatiti i prihvatiti da je u sadašnjem dramatičnom trenutku povijesti hrvatskoga naroda BOGOLJUBLJE najviši izraz i čin veoma dragog nam domoljublja?!

Biste li Vi služili svetu misu za Antu Pavelića?

– Svaki svećenik dužan je slaviti svetu misu za svaku krštenu dušu, a može i za vječno spasenje bilo kojega čovjeka koji nije kršten, ako to s ispravnim motivom traži rodbina ili naručitelj. To se odnosi i na bilo kojega Antu Pavelića, ali pretpostavljam da mislite na Poglavnika NDH. Kad je o njemu riječ, javno je svojedobno o tome postavljeno pitanje pa je jedan katolički list objavio pozitivan odgovor, s preporukom da se ta misa ne oglašava. Naravno, to se odnosi na Zagreb ili neki drugi veliki grad – jer to odmah u dijelu naše ‘bolestne’ javnosti izaziva negativne konotacije, kako je netko već izjavio: “Crkva moli za zločince!” A Crkva je pozvana upravo to činiti, i što je netko veći grješnik to moramo za njega više moliti.

Je li Tito zločinac ili...?

– Nažalost, u njegovu slučaju – za povijest! – ne postoji “ili”! Nismo ga ni Vi ni ja postavili na listu deseterice najvećih zločinaca svijeta, nego kriteriji znanosti. Jasno, pojedinci i skupine svuda u svijetu se oko toga još uvijek spore, ali to čine kao da su ljudi i njihova djela hrana ili piće pa vrijedi pravilo da se “o ukusima ne raspravlja!” Ipak, budući da i među zločincima ima krštenih duša, tj. i katolika, i pravoslavaca, i protestanata, ja redovito od 28.12.2007. svake godine na taj dan – a to je blagdan Nevine dječice, malih mučenika koje je kralj Herod poklao želeći likvidirati tek rođenoga Isusa – prikazujem svetu misu za sve krštene zločince. Kad je o Titu riječ, bez obzira na povijestnu ocjenu njegova života, ne znači da je vjerski gledano izgubljen za vječnost. Naime, zna se da je prije smrti u ljubljanskoj bolnici primio svećenika. A taj svećenik je kratko nakon toga stradao u prometnoj nesreći “u čudnim i nerazjašnjenim okolnostima”, što je za jedne tzv. teorija zavjere, a za druge tipičan primjer prakse urote, jer – “mrtvi svjedoci ne govore”!

Imaju li svećenici problema s uvredama i klevetama odnosno je li i Vas možda netko za nešto tužio?

– Postoje i takvi slučajevi, ali su u demokratskim zemljama rijetkost. Jedan je protestantski pastor u Švedskoj, čini mi se 2007. godine, bio kažnjen s trideset dana zatvora zato što je javno rekao da je homoseksualnost nastranost i na sudu nije htio povući svoju izjavu. Ja sam radi gotovo doslovce iste tvrdnje i odprilike u isto vrijeme bio prijavljen od zagrebačke muške istospolne udruge “Iskorak” pa sam morao na Krim-policiji dati izjavu “što je pjesnik htio reći”. Dakle, bio sam na ispitivanju radi utvrđivanja eventualnog postojanja moje namjere da uvrijedim određenu kategoriju građana. Naime, kako sam tada – kao kancelar Vojne biskupije i policijski kapelan PUZ-a – bio i kolumnist ‘legendarnog’ tjednika Arena, u jednom sam tekstu komentirao famozno “vjenčanje” pjevača Eltona Johna i njegovog ‘zaručnice’ (ili njegove ‘zaručnika’?) Davida Furnisha, a naslov komentara bio je “Bolesna braća zagadila zdravo društvo”. Naravno, u tekstu je bilo riječi i o koncertu rock-sastava “Bolesna braća” i o tome tzv. homo-vjenčanju, što sam lukavo izmiješao kao “francusku salatu”, a to je članovima “Iskoraka” zvučalo jako uvrjedljivo. Naravno, na temelju policijskog zapisnika oslobođen sam svake krivnje. Ali, nakon što sam poslije pročitao vijest o

slučaju švedskog kolege, bilo mi je žao što nisam dobio barem “uvjetnu”. A poslije, tijekom mogega gostovanja u emisiji pokojnoga Željka Malnara, izravno se telefonom javio predsjednik spomenute homouдруge Dorino Manzin ter se ispričao za njihov postupak i priznao da je reakcija bila pretjerana.

Što sada radite, što pripremate?

– Aaaaa... “ima puno lipih stvari, ali ne smin kazat”! Šalim se, ali ipak je bolje da više ništa ne govorim, jer imam toliko posla da mi je svaki dan prekratak pa bi samo to pitanje moglo biti tema za cijeli novi razgovor... Dodat ću samo ispriku osjetljivim čitateljima, ako sam možda uporabio koji neprimjeren izraz ili “ubojitu prejaku riječ”, ali sve što sam rekao izišlo je iz mogega uma i srca odnosno želje i namjere da sav moj život bude Bogu na slavu, na korist Crkvi i za dobro našega Naroda. Možda sam još mnogo toga trebao reći (neki će sigurno reći da je i ovo previše!), ali sve što sam rekao morao sam reći, jer moje je svećeničko geslo: “Sionu za ljubav neću šutjeti!” (Iz 62,1). Hvala Vam za mogućnost da to kažem, a svim čitateljima srdačan pozdrav i blagoslov. Aleluja!

Razgovarao: MLADEN PAVKOVIĆ

<https://kamenjar.com/don-andelko-kacunko-samo-nas-vjera-i-znanje-mogu-spasiti-od-neprilika/>

VLADO GLAVAŠ, DRAGOVOLJAC.COM, 2022.

HRVATSKI RADIO SAT „SLOBODNA HRVATSKA“ CHICAGO

Opis Hrvatskog radio sata SLOBODNA HRVATSKA ne će biti uobičajen i sa nabacanim statističkim podacima o urednicima, suradnicima, godinama djelovanja, izdacima i problemima s kojima se Uredništvo sučeljavalo tijekom svoga djelovanja jer bi to bilo površno i puno toga nedorečenog.

Upravo iz navedenih razloga odlučio sam se na drugi način opisati cijeli tijek navedenog radija, uzrok pokretanja, način djelovanja i utjecaj na društveni život u hrvatskim zajednicama, kao i opis stanja u Domovini i u drugim hrvatskim zajednicama diljem svijeta. Kako ovaj radio nije bio samo glasnik preko krugovalnih valova nego jedna društveno politička INSTITUCIJA koja je djelovala na brojnim poljima, pa je i opis širi, te se tako dotiče tema u kojima je i sudjelovao, bilo kao Institucija ili samo pojedini njegovi članovi, a u ime radija SLOBODNA HRVATSKA. Sličnih tema i opisa bilo je puno u svijetu pa to prepuštam odgovornim osobama iz tih hrvatskih zajednica da čim prije napišu svoju povijest - radi hrvatske povijesti.

Slijedi navedeni OPIS.

Brojno hrvatsko iseljništvo diljem svijeta, posebno u 18. i 19. stoljeću, pa čak i početkom 20. stoljeća teško je dolazilo do pravih vijesti iz Domovine. Pisma upućivana svojoj ostavljenoj obitelji i rodbini bila su puna tuge, ispunjena bolnim osjećajima iz novih sredina i sa brojnim

pitanjima o stanju u obitelji, rodbini i prijateljima, a mnogi od njih nisu ni znali pisati pa su za njih to činili drugi Hrvati ili čak stranci koji su prije s njima naučili hrvatski nego oni jezik nove Domovine. Bol u tuđinskoj pustinji mnogi nisu mogli podnijeti a ni razumjeti, pa su u svojoj tuzi i boli tražili utjehu u piću i čak u neurednom životu, posebno ako su bili osamljeni. U onim sredinama gdje se nalazilo više Hrvata, oni nadobudniji, odlučivali su se na uvezivanje Hrvata i pokretanje društvenog života, od raznih športskih, kulturnih i inih aktivnosti, pa su na taj način lakše podnosili život u tuđini i brže dolazili do vijesti iz Domovine. Posebno olakšanje se događalo u onim sredinama gdje su iz Domovine pristizali svećenici koji su poboljšali društveni i duhovni život. To je za njih bila prava Božja okrepa.

Pored te i takve organiziranosti ipak je bio veliki nedostatak brzine vijesti iz već donekle organiziranih hrvatskih sredina, a posebno iz Domovine, pa se sa osnivanjem RADIJA rodila ideja da bi bilo idealno pokretanje hrvatskih radio satova. Prvo takvo ostvarenje učinili su Hrvati u gradu Milwaukee, u američkoj saveznoj državi Wisconsin, i to prije nego u Zagrebu. Ta vijest brzo se proširila po svim hrvatskim zajednicama diljem svijeta, te od tada - polako ali sigurno - hrvatski radio satovi otvarali su se skoro u svim većim hrvatskim zajednicama. Negdje je bilo po jedan, a negdje i više radio satova, ovisno o financijskoj mogućnosti i broju slušatelja jer za takve aktivnosti novci se nisu dobivali od države ili lokalnih zajednica nego su se financirali isključivo prema dobroj volji slušateljstva. Sadržaji tih satova bili su različiti; od želja slušatelja, reklama, raznih društvenih događaja u dotičnim sredinama, o nekim povijesnim i političkim temama do ponekih vijesti iz Domovine.

Kasnih pedesetih, šezdesetih i početkom sedamdesetih godina 20. stoljeća u Chicagu su postojala dva hrvatska radio sata, i to; HRVATSKO AMERIČKI RADIO SAT (ispred Udruge Hrvatskog američkog društva) i GLAS HRVATSKE u vlasništvu Hrvatskog Domobrana. Kako ni jedan od navedenih radio satova nije zadovoljavao cjelokupne potrebe hrvatskog slušateljstva, posebno u burnom političkom previranju kasnih 60-ih i početkom 70-ih, skupina hrvatskih domoljuba odlučila je pokrenuti novi hrvatski radio sat kojemu će glavno težište biti događaji u Domovini, a ne zanemarujući ni društveno-politički život Hrvata u Chicagu i općenito diljem svijeta. Tako je sredinom ožujka 1976. na

sastanku u prostorijama Hrvatske katoličke župe „Sveti Jeronim“ u Chicagu odlučeno da se pokrene novi hrvatski radio sat pod imenom „SLOBODNA HRVATSKA“ i da voditelji budu Vlado Glavaš i fra Leon Galić, a sve sa blagoslovom poznatog hrvatskog književnika i uzornog svećenika fra Hrvoslava Bana. Dogovoreno i ostvareno! Prva emisija novog hrvatskog radio sata „SLOBODNA HRVATSKA“ krenula je u večernjim satima 6. travnja 1976. i to je za Hrvate Chicaga i okolice bila „prava bomba“ koju su dugo čekali i konačno dočekali. Bogu hvala taj hrvatski radio i pod istim imenom sve do sredine 2019. godine prenosio je živu hrvatsku riječ u preko 100,000 hrvatskih domova i skoro isto toliko drugih domova koji su razumjeli hrvatski jezik i vjerno pratili te s nestrpljenjem čekali svaku emisiju.

KAKO I ZAŠTO JE POKRENUT RADIO „SLOBODNA HRVATSKA“

Kao što sam naveo, na početku sedamdesetih godina, u hrvatskom izbjeglištvu, započela su mnoga previranja. Sučeljavali su se takozvani ideološki pogledi, ali ne samo pisanjem nego provođenjem riječi u djelo. Naravno, na taj način, nadobudniji stariji a posebno mlađi Hrvati nisu mogli prihvaćati one stare ideje koje nisu donosile pozitivne rezultate već unosile podjele i međuhrvatsku svađalačku atmosferu. Tako je, i u čikaškoj hrvatskoj naseobini „pao grom iz vedra neba“ na početku 1976. godine, kada se na sjednici Međudruštvenog odbora društava Chicaga i okolice nisu mogla dogovoriti o zajedničkoj proslavi 10. TRAVNJA. Samo dva društva su držala da je Dan Hrvatske Državnosti njihova svojina, pa su tako dogovorili Hrvatski narodni otpor (HNO), Hrvatska republikanska stranka (HRS), Ujedinjeni Američki Hrvati (UAH), Hrvatski oslobodilački pokret – reorganizacija (HOP R), Hrvatski narodni odbor (HNO), Mjesni odbor Hrvatskog narodnog vijeća (MOHNV), Hrvatski nogometni klub Jadran (HNK J) i Hrvatsko kulturno umjetničko društvo (HKUD) Zrinski Frankopan i bili prisiljeni da prirede drugu proslavu 10. TRAVNJA i to istog dana i u hrvatskoj dvorani. Upravo radi tog razdvajanja, kod većine se javila zamisao pokretanja novog radio sata.

Na prvu sjednicu u polovici ožujka 1976. godine, došli su: Ivica Penavić u ime HRS, Ivan Karačić ispred MOHNV Zagreb, Mile Markić u ime HN Otpora, Vlado Glavaš ispred MOHNV Chicago, Božo Pervan u ime Ujedinjene Hrvatske Fronte (UHF), Marijan Mlikotić ispred HN Odbora i fra Leon Galić u ime Hrvatske katoličke župe Sveti Jeronim gdje se i održavala sjednica. Druga društva, koja nisu poslala svoje zastupnike suglasila su se s odlukama održane sjednice. Istu večer udareni su temelji budućem hrvatskom radio satu i određeni su fra Leon Galić i Vlado Glavaš, da traže radio postaju. Za svega nekoliko dana pronađena je radio postaja i dogovoren početak za 6. travnja. Par tjedana je bilo kratko vrijeme, ali za entuzijaste dovoljno, da se kao ljudi o svemu dogovorimo i pripremimo plan rada, odredimo naziv radio sata, te napravimo raspored za početak. Za urednike i govornike radija izabrani su fra Leon Galić i Vlado Glavaš, a prihvaćeno je ime radija „Slobodna Hrvatska“. U prvom prijenosu, kao gost pri otvaranju novog radio programa, nastupio je hrvatski književnik i uzorni svećenik fra Hrvoslav Ban.

Nakon 6 mjeseci, fra Leon Galić dobiva premještaj, pa s time njegovo izravno sudjelovanje prestaje ali je i nadalje sa svojom suradnjom i savjetima bio usko povezan. Od tada, pa nadalje glavni teret nosi Vlado Glavaš, mada su se izmjenjivali mnogi stalni ili povremeni suradnici, koji su svaki na svoj način pridonijeli da radio Slobodna Hrvatska postane sadržajno bogatiji i tematski prihvatljiv za sve uzraste. Kao stalna suradnica godinama je bila vrijedna gospođica Marijana Jelača, a na određeno vrijeme bili su: Vlado Mišetić, Ilija Pavljašević, Melkior Mašina, Juraj Baričević i Danica Glavaš. Sa svojim povremenim i izravnim javljanjima kao komentatori ili sa određenim temama iz političkog, društvenog, športskog i povijesnog života Hrvata bili su slijedeći Hrvati i Hrvatice: Tomislav Mesić, Nedjeljko Jukić, Stojan Maslač, Zvonimir Ranogajec, Zlatko Grbavac, Ivan Jurković, Ivica Penavić, Mate Milković, Olga Dizdar, Ljubica Šego, Josip Novak, Jere Šumera, Miško Primorac, Miro Mandac, Krešimir Mišetić i ...

U prvih deset godina, kao gosti nastupali su mnogi istaknuti hrvatski djelatnici koji su prolazili kroz Chicago, pa i neki stranci i to: gosp. Lopez, paragvajski veleposlanik u USA, fra Hrvoslav Ban, otac Ivo Plenković, fra Silvije Grubišić, fra Dionizije Lasić, otac Nikola Dugandžić, otac Ante Gabrić, Stanko Vujica, Franjo Nevistić, Kazimir

Katalinić, Ivo Korsky, Michael McAdams, Michael Palaich, Božidar Abjanić, Nikola Kirigin, Petar Radieljević, Vlado Novak, Mile Boban, Velimir Sulić, Ivo Jolić, Marin Sopta, Šime Letina, Alojzija Buconjić, Zdravka Logarušić, Mirko Vidović, Mladen Schwartz, Stipe Bilandžić, Franjo Mikulić, Damir Đureković, Miljenko Eljuga, Kristina Kolić, Ivan Cerovac, Hans Peter Rullman, Josip Remenar, fra Ljubo Krasić, djeca hrvatske škole „Kardinal Stepinac“, Zvonko Ranogajec, Zvonko Pavelić (glavni policijski tajni agent za kriminalna djela sa sjedištem u Los Angelesu), Luka Kraljević. Zlatko Markus, Marija Sopta, Nikolaj Tolstoj, fra Karlo Zovko, fra Bazilije Pandžić, Asaf Duraković, Ada Zubčević, Dinko Dedić, Ragib Avdić, Ruža Tomašić, otac Božidar Nađ (sa izravnim javljanjem sa radija Vatikan na hrvatskom jeziku čiji je bio i glavni urednik), otac Vjekoslav Lasić, Ivan Jelić, Miro Barešić, Jakša Kušan i brojni drugi. Pismena suradnja dolazila nam je od: Stjepana Đurekovića, Drage Sudara, Mirka Bušića, Josipa Remenara, Joze Kvesića, Mate Ćavar, NN Francuska, NN Švicarska, NN Švedska, NN Italija, NN Njemačka, NN Austrija, pet domovinskih suradnika Brune Bušića, V. Australija i... Na žalost učinjen je jedan veliki propust što smo prava imena radi sigurnosti prikrivali od udbaških progona a na to smo jednostavno bili prisiljeni u ono vrijeme - te plemenite Hrvate bilježili pod NN, a u našu arhivu nismo zapisali prava imena. Sada, nakon 20, 30 ili 40 godina poslije - jednostavno se teško prisjetiti i zato se ispričavamo za ovaj nenamjerni promašaj, a što je velika šteta za hrvatsku povijesnu istinu.

Izlaganja različitih pogleda i stavova puno su pridonijeli, da Hrvati Chicaga postanu jedni od najrazboritijih u cijelom svijetu i koji se nisu natjecali za pozicije nego što djelotvornije pomoći svojoj DOMOVINI HRVATSKOJ. Zato je neprijatelj i upućivao svoje otrovne strijele, upravo na Hrvate Chicaga, kako bi nas razbili i demoralizirali. Da ne nabrajam neprijateljske pokušaje i akcije, jer smo živi svjedoci tih nemilih događaja koji su potresali ne samo Hrvate Chicaga nego i cijeloga svijeta. Te su nam tužne slike još uvijek pred očima. Bilo bi najbolje sve zaboraviti, ali današnji hrvatski položaj govori NE, jer iz toga moramo učiti i proširivati znanje.

Hrvatski radio SLOBODNA HRVATSKA nije bio samo vjesnik događaja nego i INSTITUCIJA koja je djelovala uz informativni dio i na

društvenom, političkom, športskom i drugom medijskom polju, pa kao takva bila je priznata kod Hrvata i prepoznata u američkim krugovima. Praktički, bio je tamo gdje su ga vodili primarni hrvatski državotvorni interesi, pa su taj rad prepoznavali i američki mediji. Pisani i govorni prinos tome učinio je Vlado Glavaš tako što je često nastupao na dalekovidnicama koje su pokrivale lokalni i američki prostor, na radiju i u novinama, lokalnim i uglednim dnevnicima, kao Chicago Sun Time i Chicago Tribune. Često je imao i sastanke sa istaknutim političarima, od lokalnih do gradonačelnika grada Chicaga, pa čak i Guvernera države Illinois s kojima je vodio otvorene a ponekada i žučne razgovore, na pitanja davao ispravne odgovore i tražio od njih ljudsko i političko odgovorno ponašanje prema hrvatskoj zajednici Chicaga i hrvatskoj povijesnoj istini. Takav sadržaj i ugled radija SLOBODNA HRVATSKA najviše je smetao hrvatskom neprijatelju, pa su udbaške sluge svaku emisiju snimali i istog dana slali u udbaške centrale u Mostar i Sarajevo i uporno radili na rušenju.

DESETA OBLJETNICA RADIJA „SLOBODNA HRVATSKA“

Prigodom slavlja DESETE OBLJETNICE hrvatskog radio sata „Slobodna Hrvatska“ iz Chicaga, urednik, ravnatelj i govornik istog od prvog dana – gosp. Vlado Glavaš napisao je kratku povijest, koja je pročitana na radiju i objelodanjena u spomen-knjizi, pa ovom prigodom, da ne bi nešto ispustili donosimo najvažnije dijelove istog sadržaja. Bilo je to 6. travnja 1976. godine u 21:30, kada su se zaorili zvuci Frankopanove davorije „Na vojsku“, preko radio postaje WSBC na srednjevalnoj dužini 12.40. S tim zvucima počeo je prvi program radija „Slobodna Hrvatska“ u Chicagu. Na samom otvorenju, u uvodnom pozdravu, urednik novog krugovalnog rasporeda, Vlado Glavaš je rekao sljedeće:

„Dragi Hrvati i Hrvatice, izlazimo pred vas ispred radio program SLOBODNA HRVATSKA u Chicagu. Za mnoge će ovaj pothvat, sa svojim sadržajem, biti iznenađenje, jer naš je program jasan: Ne dodvoravati se nikome, to jest otvoreno govoriti o neprijateljskim smicalicama od strane jugo-terora, o gospodarstvenom i političkom stanju u Hrvatskoj, o hrvatskom izbjegličkom životu i o gibanjima u tuđini, te što je štetno i korisno u hrvatskom radu. Znamo, da će ovakav

sadržaj mnoge izazvati već na prvi pogled a zato jer ne želimo biti glasnik zimskih snova, nego hrvatskog htijenja. Želimo ići s narodom, nikako mimo naroda. Želja nam je osjetiti narodno bilo – vaše težnje, da se čuje hrvatska riječ i pod tuđim nebom. Na ovom radiju nećemo slušati previše glazbe i pjesme, jer nam je želja iskoristiti vrijeme u što korisnije svrhe po nas Hrvate i u ovom problematičnom vremenu za hrvatsku budućnost. Ovo što je najavljeno u početku bilo je održano tijekom daljnjeg rada uz velikodušnu pomoć mnogih slušatelja. Prema predviđenom bilo je i raznih reakcija. Uspavani, koji su „živjeli na lovorikama“ psovali su nam sve do desetog koljena i nazivali nas najpogrdnijim imenima. Većina je prihvatila program u cjelini s velikim odobravanjem. Poznato nam je, da je prijenos slušan i preko brzoglasa, jer krugovalna postaja, u to vrijeme, nije bila dovoljno jaka i domet je bio ograničen. Zato smo nakon nekoliko mjeseci prešli na drugu postaju, WEAW 13.30, malo jaču, ali ni izbliza da zadovolji naše želje kako bi glas dopro u svaki hrvatski dom. Na ovoj postaji zadržali smo se četiri godine, sve do 22. Lipnja 1980. Od tada smo prešli na drugu radio postaju i dobili bolje vrijeme, subotom 14-15 sati. To je bila postaja WCEV na srednjoj valnoj dužini 1450 koja pokriva Chicago i predgrađe. Na ovoj postaji smo se morali zadržati do daljnjega jer jače nisu davale vrijeme za etničke skupine ili ih je bilo nemoguće dobiti.

S promjenom postaje nije se mijenjala politika radija iako je bilo pritiska s više strana, napose s neprijateljske. Padali su česti prigovori, ucjene i prijetnje, kako bi nas preplašili i prisilili na povlačenje. Bilo je među Hrvatima onih koji su bili udbaške slugе, koji su otvoreno ili prikriveno sudjelovali u tim neprijateljskim akcijama.

Samo čvrsta vjera i neustrašivost uredništva i suradnika, a i mnogih rodoljubnih Hrvata, to jest potpornih suradnika koji su pomagali moralno i materijalno jer ništa nije lako održati u izbjeglištvu što iziskuje velika sredstva i vrijeme. Sama pomisao na to, koliko je vremena provedeno nad novinama, uz knjigu, uz radio, s narodom u razgovoru, u pisanju dopisa suradnicima i to sve besplatno, odaje znak dobre volje, da hrvatskom čovjeku i ženi, ovakav rad urednika i suradnika posluži kao izvor vijesti i pregled vremena u kojem živimo, ne zanemarujući hrvatsku prošlost i sve to za sretniju budućnost. Radi istine potrebno je dodati i to da su urednici i voditelji radio satova sami pokrivali novčane izdatke za

telefone, novine, knjige, prijevoz i ako se negdje putovalo iz hrvatskih obveza sami snosili svoje troškove koji nisu bili mali, a da ne govorimo koliko je obitelj gubila radi toliko odvojena vremena i novaca, a o strahu što je proživljavala radi tih aktivnosti da i ne govorim.

Ako navedemo da je za svaki program, i to u prosjeku, potrošeno oko 20 sati, a sigurno je bilo daleko više, onda brojka iznosi 10.920 sati utrošenog vremena, preračunato u dane iznosi 455 dana po 24 sata na dan neprekidnog rada u samo deset godina, a da ne spominjem da je sav taj rad bio isključivo na dobrotvornoj bazi i bez bilo kakvih naknada. Kada tu pridodamo brojne druge novčane izdatke - za prijevoz, razna putovanja, smještaje, novine, knjige, troškovi telefona i druge izdatke vezani uz društveno političke djelatnosti - znali su iznositi mjesečno i preko \$1,500.00 odvojenih iz obiteljskog budžeta. Gdje su bile druge društvene, osobne i obiteljske obaveze? A gdje borba za svakodnevni život?! Sami zamislite i pokušajte se staviti u taj položaj pa ćete lakše razumjeti i ovaj predani, s ljubavlju ustrajni rad i ne izmišljati kojekakve izgovore ili zločeste napade.

Je li se to isplatilo? Ako gledamo površno, jednosmjerno, uskogrudno i nepravedno kritički, onda sigurno ne. Kad lučimo potrebu i učinak od sanjarija i neznanja, tada svakako DA. Poznato je da Hrvati u tuđini malo čitaju, i za ovakve radio dolazi kao potreba, preko koje se širi hrvatska riječ, koju ljudi lakše i radije slušaju nego čitaju. Na temelju toga, mnogi će pokušati pronaći razlog, uzrok i potrebu. Kada se Hrvatu u tuđini ne bi pružilo ni to, on bi polako i nezaustavljivo propadao i postao za Hrvatsku izgubljen i zaboravljen. Kako pustiti čovjeka, da se izgubi iz svoje zajednice, dok imamo mogućnosti, bar donekle, sačuvati hrvatsko zajedništvo u tuđini? To bi bio grijeh i ravno izdajstvu.

Čuli smo brojne primjedbe u proteklom razdoblju, kao na primjer, što će nam radio kada se na njega troši, a ne donosi nam neke vidne rezultate. Bilo bi bolje da su se isti zapitali – kakva bi džungla bila da ga nije bilo i koliko bi Hrvata bilo na okupu i koliko bi nas se uopće osjećalo Hrvatima? Na isti način mogli bismo sebi postaviti pitanje – zašto živimo kada moramo puno trošiti, a sutra ćemo svejedno umrijeti. Čemu sve, kada bez toga možemo biti? Uzaludna su to pitanja i svakako na njih se normalan čovjek ne osvrće nego žao mu je i to malo vremena koje troši u slušanju.

U jesen 1983. godine ispitivano je slušateljstvo samo u Chicagu. Tada je utvrđeno da radio „Slobodna Hrvatska“ sluša u preko 70.000 domova i da se iz godine u godinu slušateljstvo povećava. Zar se to ne isplati za toliko mnoštvo iako svi od njih nisu Hrvati?

MUČNIH DESET GODINA

U ovom desetgodišnjem razdoblju puno se toga dobrog i lošeg događalo. Nakon pada HRVATSKOG PROLJEĆA u hrvatskim iseljeničkim krugovima naglo se počelo ozbiljnije razmišljati i raditi na sadržajnijim programima prema Domovini i lobiranju u međunarodnim krugovima. U hrvatskim zajednicama diljem svijeta i na svakom koraku osjetio se osvježavajući povjetarac i ljudi su sve ozbiljnije shvaćali da hrvatsku sudbinu Hrvati moraju preuzeti u svoje ruke a ne čekati na Washington i druge svjetske sile da nam omoguće bezbrižan dolazak na bijelom konju u SLOBODNU HRVATSKU. Osjetilo se to na brojnim prosvjedima, zabavama, skupovima pa i političkom osvješćivanju, djelovanju i traženju najboljeg načina kako političkim i društvenim, medijskim i kulturnim slijepcima svijeta probuditi savjest odgovornosti, neupućenosti i služenju zabludama, lažima i zloduhu te dokazati im istinu o zločinačkom Titovom režimu i o ispravnom nastojanju borbe Hrvata za SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU DRŽAVU gdje će vladati samo BOG I HRVATI. U tom otvorenom i hrabrom buđenju mnogi Hrvati su na različite načine tražili putove kako biti najdjelotvorniji u akcijama prema središtima političkih moći, neupućenim medijima i kako uzdignuti slobodarski duh u Domovini. Dok su jedni prikupljali materijalna sredstva koja su usmjeravali prema određenim ljudima i skupinama u Domovini (ta sredstva obično su išla preko svećenika koji su mogli putovati i preuzeti zadatak vjerno izvršavali), drugi su tiskali letke i skupa sa već objavljenim knjigama slali također na određene osobe, treći su radili na lobiranju prema centrima moći i medijima, a četvrti su ozbiljno radili na objedinjavanju različitih političkih gledišta i gradnje zajedničke strategije prema Domovini. Nije to bilo lako, jer su udbaške strukture bile dobro umrežene i pod zaštitom političkih centara moći, pa su tako kao zaštićene zvijeri nastojali izravno ili neizravno djelovati na rad hrvatskih političkih, kulturnih, sportskih, medijskih a nažalost i na crkvene krugove. Ta zločinačka banda imala je teškoće sa izravnim učlanjivanjem

u navedene hrvatske strukture jer su se članovi navedenih međusobno dobro poznavali, ali na žalost nisu dobro bili upućeni u udbaške strukture rada, pa su se tako dobro pripremljeni udbaši preko poznanstava učlanjivali u hrvatska društva te bili dosta glasni i zagovornici nelegalnih aktivnosti. Tamo gdje nisu uspjeli izravno sudjelovati koristili su hrvatsku naivnost i slijepce koji su na „lijepu riječi ili iz tz. raznorazne usluge“ znali više štete nanositi hrvatskim aktivnostima nego samo i izravno udbaško članstvo.

Tamo gdje nisu uspijevali ništa saznati ili predvoditi dobro osmišljene hrvatske akcije, odmah su se uključili i u svom stilu dali na njihov zločinački posao. Predvodnike tih akcija prozivali su slugama Washingtona, Moskve, Beograda, plaćenicima i..., blatili ih na svakom koraku, ucjenjivali raznoraznim načinima i smicalicama, zastrašivali djecu, pokušavali se miješati i rušiti obiteljski život, prijetiti a potom su slijedile i same likvidacije. Za sve ove i ovakve akcije dobro su bile upućene i tajne policijske strukture zemalja u kojima su djelovali udbaši, ali na žalost umjesto da ih tajne policijske strukture prokažu, zatvore ili protjeraju - oni su uz pomoć svojih političkih naredbodavaca – toj udbaškoj bandi skoro sve kroz prste gledali, u brojnim slučajevima surađivali, pa su čak slične smicalice i sami pravili. Zajedno ili odvojeno. Pisala su se ucjenjivačka pisma, zatvarali i sudili hrvatski domoljubi po udbaškom napatku i same likvidacije praktički po cijelom svijetu. U takvom stresnom stanju nije lako biti ni Hrvat a kamo li djelovati, javno ili tajno, na hrvatsku dobrobit. Hrvatska ljubav, srce i vjera i u ovakvom nesnošljivom stanju Hrvata pomogli su da su se dizali i neustrašivo ulazili u borbu, a često sa upitnim rezultatima, ali uvijek s nadom u konačnu hrvatsku pobjedu.

O svim ovakvim smicalicama i akcijama, hrvatski radio satovi diljem svijeta bili su obično prvi na udaru jer su u brojnim sredinama bili praktički i jedini prijenosnici javne riječi u sve hrvatske domove. Naravno ovdje ne isključujem Hrvatske katoličke misije i župe, hrvatske novine, revije i knjige koji su uspješno obavljali svete zadatke. I to svatko na svome polju. Ali hrvatski radio satovi imali su posebnu svetu i hrvatsku dužnost na vrijeme i bez straha upozoravati hrvatsku javnost, pozivati na opreznost, na snošljivost, uvezivanje, učenje, odgovornost, ustrajnost, nepokolebljivost, potporu plemenitim akcijama na svim

društvenim, političkim, kulturnim, športskim, medijskim i vjerskim aktivnostima, a sve na dobrobit Hrvatskog naroda.

U ovih deset godina dogodile su se brojne akcija koje su zatekle Beograd, Washington i druge centre moći svijeta. Godine 1976. Zvonko i Juliana Bušić, Slobodan Vlašić, Petar Matanić i Frane Pešut uzeli su američki zrakoplov TWA i u jednom danu cijeli svijet upoznali sa Titovim zločinačkim sustavom i pravednom hrvatskom borbom za slobodnu Hrvatsku državu. Sa sličnom akcijom, ali godinu dana poslije Marijan Buconjic, Vladimir Dizdar i Jozo Brekalo upali su u jugoslavensku misiju pri Ujedinjenim narodima u New York-u sa nakanom upoznavanja cijelog svijeta sa zločinačkom Titovom politikom. Akcija je uspješno završena, bez posljedica. U kolovozu 1978. Mile Kodžoman i Božo Kelava zauzeli su Njemački konzulat u Chicagu i uvjetno tražili puštanje deseterice zatočenih Hrvata na čelu sa Stipom Bilandžić u Njemačkoj koje je Beograd tražio za izručenje. Par sati nakon vijesti o upadu hrvatskog dvojca u Njemački konzulat ispred samog konzulata našlo se par tisuća Hrvata te gromoglasnim uzvicima i hrvatskim pjesmama davali su potporu Kodžomanu i Kelavi, a brojne medijske kamere snimale su svaki hrvatski pokret i zanimalo ih je mišljenje hrvatskih prosvjednika. Dok su prosvjedi trajali, a na poziv uglednog televizijskog voditelja i komentatora Bill Kurtisa (hrvatskih korijena) na gledanoj dalekovidnici BBC Vlado Glavaš imao je polusatni i izravni razgovor o uzrocima ove i sličnih akcija po svijetu, o stanju u Hrvatskoj, o hrvatskoj povijesnoj istini, zločinačkom Titovom i veliko-srpskom režimu, o progonu Hrvata, udbaškim zločinima nad Hrvatima po svijetu, kao i ustrajnoj i nepokolebljivoj borbi Hrvatskog naroda za svoju slobodu i neovisnost. Ovaj razgovor je uzburkao užarene udbaške, srpske, policijske i druge neprijateljske redove, pa čak i Washington, da su odmah uslijedili prosvjedi protiv gosp. Kurtisa i same dalekovidnice - tražeći od njih ispriku jer su ugostili jednog „ustašu“. Kurtis i samo uredništvo dalekovidnice stalo je u obranu moga nastupa i taj isti ili dijelove razgovora prenosili su više puta sve dok nije bio uspješno riješen slučaj zauzeća njemačkog konzulata. Bogu hvala i bez žrtava! Dok su Kodžoman i Kelava bili u konzulatu - Njemačka je popustila i obećala osloboditi zatočene Hrvate. Nakon ove akcije i straha da se nastave slične akcije po svijetu kako bi u potpunosti raskrinkali Titov zločinački režim,

u udbaškom dosluhu američka tajna policija FBI poslala je po svijetu ucjenjivačka pisma brojnim hrvatskim poslovnim, društveno-političkim i inim ljudima a i nekim sumnjivim osobama u hrvatskim zajednicama na Američkom kontinentu i tražili naznačene novčane iznose da se uplate na račune Mire Barešića u Paragvaju i Jakše Kušana u Londonu. Nakon ove smišljene akcije u hrvatskim zajednicama nastala su razna previranja, optuživanja i svađe, da bi u tom košmaru došlo i do likvidacija dvojice Hrvata, jednog u Los Angelesu i jednog u Vancouveru. U Torontu i Kaliforniji uhićeno je nekoliko Hrvata pod optužbom za pripremu atentata i podmetanja eksploziva. U listopadu 1978. u Parizu UDB-a ubija Brunu Bušića. Polako ali smišljeno i po policijskom receptu započinju među-hrvatske svađe i optuživanje za ova i slična nedjela.

U prosincu 1979. na poziv Titove oligarhije u Beograd stiže Odbor za vanjsku politiku američkog Kongresa gdje uz obostrano razmatrana buđenja i uvezivanje Hrvata po svijetu, posebno u Americi i Kanadi, dogovoreno je zajedničko djelovanja u rastakanju tog hrvatskog zajedništva. U pravom smislu, donesene mjere su bile katastrofalne za Hrvate, a koje su sadržavale telefonske prijetnje obiteljima, ucjene, potpuno rastakanje hrvatskog zajedništva, zatvaranje pod krivotvorenim dokazima i sa kupljenim svjedocima, pa kasnije i sa likvidacijama. Ubrzo se taj plan počeo i sprovoditi.

U prosincu 1980. zatvoreno je deset Hrvata iz Amerike i Kanade da bi šest mjeseci poslije bilo zatvoreno još deset Hrvata sa istog prostora. Na tužnom suđenju i uz vidljive laži, spletke i kupljene svjedoke, točno po političkoj odluci, deset Hrvata je osuđeno na dugogodišnju zatvorsku kaznu od 15 do 35 godina robije a druga deseterica puštena su na tz slobodu. Iza toga u planu je bilo zatvoriti još 37 Hrvata iz cijelog svijeta među kojima je bio i Vlado Glavaš. Srećom i tajnim kanalima, odvjetnik Mile Bobana došao je do tog strogo čuvanog dokumenta kojeg smo objelodanili u hrvatskom mjesečniku OTPOR i na Hrvatskom radiju SLOBODNA HRVATSKA, te upravo radi te javne objave razotkrivena je tajna spletku Beograda i Washingtona i spašeno je od zatvaranja tih 37 Hrvata, navedenih imenom i prezimenom, a radi čega je Vlado Glavaš, u Washingtonu i Beogradu, potajno osuđen na likvidaciju. Mjesec dana nakon objave navedenog tajnog dokumenta na mom automobilu izvršeno je dvadesetak smrtonosnih sabotaža iz kojih sam osobno (automobil je

posebna priča) ostao bez tjelesnih oštećenja zahvaljujući saznanju iz čitanja tajnih dokumenata bivših i razočaranih policijskih obavještajaca Amerike, Engleske, Izraela i Rusije iz kojih su vidljive njihove metode u likvidaciji određenih osoba. U tom zločinačkom pohodu samo me je dragi Bog spasio.

Nakon ovih zatvaranja i smišljene udbaške promidžbe u hrvatskim zajednicama diljem svijeta nastalo je takvo stanje i nepovjerenje da praktički brat sa bratom nije razgovarao. Zahvaljujući svijesti možda stotinjak nepokolebljivih i nepotkupljivih i hrabrih Hrvata diljem svijeta, a i uz potporu hrvatskog svećenstva koje je bilo na hrvatskoj liniji, HRVASTVO je ipak tinjalo i održalo se, ali uz mukotrpnu borbu. Taj kaos UDB-a je još žešće širila i u tom kaosu u Njemačkoj je 1983. ubila Franju Mikulić. Uz rušenje hrvatskog zajedništva glavni cilj ovih tajnih policijsko udbaških planova bilo je i rušenje hrvatskih radio satova, pogotovo onih kojima je bio primarni cilj hrvatska riječ i hrvatska istina, a ne neka zabava i zarada. Tu se svakako prvi na udaru našao Hrvatski radio sat SLOBODNA HRVATSKA i njezin glavni urednik Vlado Glavaš. Teško je to bilo proživljavati i gledati obitelj kako svakodnevno provodi vrijeme u nekom grču ali ne u strahu. Iz tjedna u tjedan sve je manje bilo poziva i novčanih potpora za uzdržavanje radija. Godine 1983., 84., 85. i 86. su bile prava novčana katastrofa za radio jer od pristiglog novca nismo uspjeli pokrivati ni 10% izdataka. Ovu tužnu sliku nismo davali u javnost a niti u širi krug suradnika radija - nego smo primijenili jednu smišljenu psihološko-političku varku koja je naprosto uzbunila udbaške i policijske redove. Ta odluka je bila uistinu hrabra a i koštala je velikog novčanog uloga vlastitih sredstava koja su odvajana od obiteljskog budžeta. Iz emisije u emisiju izmišljali smo imena darovatelja sa dosta velikim priložima i tako neprijatelje bacali u trans a uplašene Hrvate ohrabrivali i pomalo ih vraćali u hrvatske državotvorne redove i javne akcije. Uz druge društvene aktivnosti - hrvatskim neprijateljima je bila jedna od najvećih meta upravo moj neustrašivi rad na radiju i zato me je trebalo čim prije eliminirati sa društveno političke scene i javnog prostora. Milom ili silom!!! Ogorčenje je bilo veliko što me nisu uspjeli likvidirati sa sabotazama na automobilu pa su odlučili na fizičku likvidaciju. Navest ću samo četiri krvava slučaja.

Sredinom prosinca 1985. u putničkoj agenciji Perinović u Chicagu čiji je vlasnik bio Perinović, inače rodom od Požege i vodeći udbaša za Sjevernu Ameriku, u njegovom uredu i pod njegovim predsjedanjem a u nazočnosti trojice meni nepoznatih osoba pravio se dogovor o mojoj likvidaciji. Određena je nagrada od \$50,000.00 onome tko me likvidira. O ovom sastanku osobno me je obavijestio jedan Srbin od Dervente koji je bio na tom sastanku i to deset dana poslije zločinačkog čina te rekao mi je da je njemu nuđena nagrada ali je on odbio i osobno meni potvrdio da je spreman o svemu tome i svjedočiti na policiji ili sudu ako ikada do njega dođe. Tog Srbina površno sam poznavao jer je više puta dolazio u našu zgradu obavljajući vodoinstalaterske poslove, a uz to bio je sklon piću. Taj zločinački plan likvidacije izvršen je 9. siječnja 86. oko 10 sati ujutro, kada su djeca bili u školi i kada skoro svi susjedi rade. Trojica zločinaca (Kosovar, Sandžaklija i Grcić od Drniša) dovezli su se automobilom i duplo parkirali sa upaljenim žmigavcima na ulici ispred same zgrade gdje smo stanovali. Albanac je ostao u automobilu, Sandžaklija je stajao pred našim ulazom i čuvao stražu, a Grcić je na prevaru ušao u naš ulaz i uputio se prema našem stanu – točno po u naprijed nacrtanom planu. Da ne idem u detalje, on je zvonio na naše zvonce i kako ja nisam bio doma a vjerovali su da ću biti, izašla je moja supruga Danica i uz kraći razgovor na netočnom engleskom jeziku i uz pitanja o meni (da sada ne ulazim u detalje tijekom razgovora i pitanja) – Danica je u njemu prepoznala udbaša i osjetila je njegove namjere. Taj je bandit u razgovoru osjetio da ga je Danica prepoznala i u tom trenutku izvadio nož i započeo svoj krvavi pir kako bi se riješio svjedoka. Zahvaljujući poznavanju borilačkih vještina i glasnom vrištanju odjednom su se otvorila vrata stanara koji su živjeli iznad nas i zavikali što se to događa dolje, zločinac je osjetio da će biti otkriven na djelu te je odlučio brzim potezima Danicu likvidirati. Sa tri krvava poteza s nožem razrezao joj je jezik, usnu s lijeve strane, uništio slezenu, prerezao nekoliko crijeva i krvnih žila svega nekoliko milimetara ispod srca te pobjegao ostavivši Danicu na kućnom pragu u krvi sa uvjerenjem da je obavio svoj krvavi zadatak. Za sekundu stigao je susjed koji je po zanimanju liječnik i u trenutku davanja prve pomoći, njegova žena je zvala Hitnu pomoć koja je za samo par minuta stigla te pod žurno Danica je prevezena u bolnicu nedaleko od naše zgrade i postavljena na

operacijski stol. Iako je na kućnom pragu izgubila skoro 4 petine krvi ipak je zahvaljujući savjesnim liječnicima i Božjoj pomoći preživjela ovaj krvavi zločin. Par mjeseci poslije zločinac je otkriven, zamislite na hrvatskoj zabavi i u hrvatskoj dvorani, a potom i zatvoren, ali pod pritiskom centrale iz Washingtona on je pušten na slobodu. O svim navedenim slučajevima na vrijeme sam obavijestio policiju sa dokazima, ali na žalost bez rezultata. Nakon puštanja krvnika na slobodu a preko poznanstava došao sam kod šefa čikaške policije koji mi je u jednom uljudnom i otvorenom razgovoru i nakon pregledanih svih dokumenata i policijskih izvješća zaključio sam da se radi o dobro isplaniranom zločinu, a zatim je tužnim riječima rekao da je osobno iz Washingtona dobio naredbu da svu dokumentaciju proslijedi njima, te da je s tim cijeli slučaj zatvoren i postao tajna.

Mjesec dana nakon zločinačkog čina nad Danicom UDB-a je nastavila i dalje prolijevati nevinu hrvatsku krv u Chicagu te je u stanu gdje je živio, gosp. Franjo Mašić, voditelj drugog hrvatskog radio sata GLAS HRVATSKE, naprosto bio nožem sasječen i ostavljen u krvi u kadi u njegovom stanu. Tako su se ti udbaški zločinci rješavali nepodobnih Hrvata, bez obzira gdje su se nalazili.

Drugi se slučaj dogodio u studenom 1987. u stanu kada sam od dvojice krvnika bio vezan žicom na podu sa samokresom na glavi. U tom trenutku osjetio sam Božji poziv na smirenost i da će sve proći bez krvi. Uz mojih nekoliko riječi, kao da su od Boga došle, uputio sam ih atentatorima. Čuvši te moje riječi oni su se odjednom - bez riječi i u tišini povukli i ostavili me svezana na podu.

Treći slučaj dogodio se u ožujku 1988. svega pedesetak metara od kuće stanovanja i oko jedan sat poslije pola noći, kada sam se vraćao sa sastanka Međudruštvenog odbora Hrvata Chicaga. U mirnom hodu zamijetio sam da se žešćim koracima meni približavaju neki ljudi. U dubljem razmišljanju o tijeku održanog sastanka, za nekoliko sekundi na mojim leđima našla su se dva samokresa od dvojice nepoznatih osoba i uz riječi: „Sada si naš majku ti ustašku i znaj da ti je ovo zadnji trenutak tvog života“. Bio sam potpuno miran i u toj mirnoći zazvao sam Božju pomoć, te u tren sekunde osjetio sam Božju poruku za smirenost i da ću pobijediti. Naglo sam se kao ris okrenuo i vještim borilačkim potezima izbio im samokrese iz ruku i za tren obojica su se našla na pločniku, a ja

sam pobjegao i za par minuta se našao u obiteljskom domu. Nas dvoje i Danica i ja smo trenirali borilačke vještine za samoobranu...

Četvrti slučaj odigrao se u srpnju 1988. u prijedpodnevnim satima i to pred ulazom u zgradu gdje smo živjeli gdje me je jedan gorostas u stojećem stavu sa rukama u džepovima i bez ikakva povoda sa moje strane namjerno počeo vrijeđati i pogrdno napadati pa čak i prijetiti likvidacijom. U istom trenu kroz glavu mi je prostrujala misao i ukazala slika pred očima da se radi o klasičnom ubojici. Razmišljao sam o bijegu a kada sam zaključio da nema sigurnog izlaza i u sekundi sam odlučio krenuti u boj pa što dragi Bog da. Sa golim sam rukama i kao ris skočio na njega ne dopuštajući mu da bilo što izvuče iz džepa, pa je tako nastao krvavi dvoboj, čak i na ulici radi čega je bio zaustavljen cijeli promet. Dvoboj je prestao kada se taj razbojnik našao na cesti sa prelomljenom rukom, oštećenim nogama, rebrima i natečenim licem, a ja sam i u ovom slučaju zahvaljujući znanju borilačkih vještina i zahvaljujući ANĐELU ČUVARU ostao bez tjelesnih oštećenja. Cijeli ovaj krvavi dvoboj promatrala je kroz prozor našeg stana moja žena Danica i mogu si samo zamisliti kako se ona osjećala. Ovaj slučaj je završio i na sudu gdje sam oslobođen za nanesene tjelesne ozljede a krvniku je dosuđeno pokrivanje sudskih troškova, ali bez daljnjih progona.

O svim navedenim slučajevima gradska policija kao i FBI imaju cijelu evidenciju i čak potencijalne svjedoke, ali, kao što sam već naveo i po naputku Washingtona svi ovi slučajevi su ostali bez suđenja. Drugim riječima, i po političkoj odluci zaštićeni su zločinci, a što je sramota i pravo izdajstvo tako zvane zapadne demokracije. Da je to tako potvrđuje dokument kojeg sam preko odvjetnika zatražio iz službene centrale FBI u Washingtonu koji vodi evidenciju o mom i ženinom radu od prvog dana dolaska u USA. Tužno je bilo pogledati to izvješće u kojem je potpuno zacrnjeno preko 50 % cijelog tog tz. dokumenta i u kojem nije bio vidljiv niti jedan od navedenih slučajeva, a i prijetnje koje sam uredno prijavljivao.

PETNAESTA OBLJETNICU RADIIA „SLOBODNA HRVATSKA“

Završetak Desete obljetnice i sa ulaskom u novu, na žalost UDB-a nije prestala sa prolijevanjem hrvatske krvi po svijetu. Da ne navodim sve

slučajeve, ipak ću navesti atentat na Predsjednika Hrvatskog državotvornog pokreta na gospodina Nikolu Štedula, izvršen u Škotskoj 1988. gdje je na kućnom pragu prolio svoju krv, ali na sreću i uz teške životne posljedice ipak ostao na životu.

U slijedećih pet godina puno toga se dogodilo u hrvatskom društvu i na radiju SLOBODNA HRVATSKA, više dobra nego lošeg. Bog čini dobra, posebno svima koji u njega vjeruju. Ovdje svakako treba pridodati većinu Hrvata bez obzira gdje žive. Na svakom koraku osjetila se svježina hrvatskog duha i oslobađanje proživljenog stresnog stanja te su iskazivali ljubav i spremnost pri pomaganju u svim vidovima pomoći kako bi Hrvati konačno došli do ponovne SLOBODNE I NEZAVISNE HRVATSKE DRŽAVE.

Daljnji rad Hrvatskog radio sata SLOBODNA HRVATSKA obrađen je u posebnom prikazu a za ovu časnu obljetnicu i sa svojim kratkim osvrtom najbolje je opisao hrvatski književnik i ugledni svećenik fra Hrvoslav Ban. Evo tih njegovih riječi...

„Časna služba Hrvatima u tuđini“

Izdržati punih petnaest godina u izbjegličkom uredništvu, bilo to jednog časopisa ili radio – sata, težak je i naporan posao. Može to razumjeti samo netko, kome je taj teret namijenjen.

U tuđini, bez redovitih izvora obavijesti – napose u prijašnje vrijeme – bez veće hrvatske knjižnice, bez pomoćnih priručnika i bez potrebnih materijalnih sredstava, bez sigurne suradnje jer je to obveza koja se vrlo teško preuzima bez dostatnog slobodnog vremena od svagdašnjeg rada, trebalo je imati ne samo veliku volju, nego još veću ljubav za ovakvo djelo.

Samo i jedino ljubav prema svojem raseljenom narodu može dati snagu čovjeku, koji pristaje na odricanje, na zabacivanje potrebnog odmora, na noćni rad nad papirima i uređivanju rasporeda, na preuzimanju noćnog traženja odgovarajuće glazbe, podučavanje prolaznih suradnika, obrađivanje tekstova, snimanje i presnimavanje govornih i glazbenih vrpca, a sve to iz tjedna u tjedan, u žurbi i napetosti, bez odlaganja i bez predaha.

A što je nagrada onom Hrvatu, koji obavlja uredničku dužnost u tuđini' - vrlo često nerazumijevanja ograničene čeljadi, zlobni napadaji onih koji rade spletke i klevete i koji moraju ispuniti svoju duhovnu prazninu jalom

i mržnjom. Svaki je urednik u izbjeglištvu, bez iznimke, nosio taj križ i teškom mukom to proživljavao pa su samo rijetki mogli izdržati do kraja. Time je veća zasluga i čast onima, a takvi su, na sreću u većini, koji su nastojali razumjeti njima nepoznati urednički posao, koji su spoznali težinu rada jednog hrvatskog izbjegličkog uredništva, pa pripomogli taj rad moralno i materijalno, a ljude, koji se nesebično zalažu, ohrabрили iskrenom pohvalom i plemenitom riječi.

Takvima pripada hvala i u ovom slučaju, kada radio sat „SLOBODNA HRVATSKA“ u Chicagu proslavlja svoju petnaestu obljetnicu rada za „HRVATE“ u ovom Američkom velegradu i njegovoj okolici.

Čestitam glavnom uredniku, gospodinu Vladi Glavaš i svim njegovim vrijednim suradnicima, od onih prvih, do ovih današnjih. I želim izreći svoje veliko zadovoljstvo, da sam, ne često sudjelovao u prijenosima „SLOBODNA HRVATSKA“, nego sam bio i prvi gost, prigodom otvaranja, prvoga prijenosa ovoga zaslužnog radio sata.

Uvjeren sam, da će SLOBODNA HRVATSKA nastaviti i nadalje obavljati svoju časnu službu svojem hrvatskom puku, da ostanu vjerni svojoj braći po rodu i krvi i svojoj stare slave Djedovini, lijepoj i vječnoj zemlji HRVATA.

Čikaški radio sat SLOBODNA HRVATSKA, zadužio je hrvatsko slušateljstvo ovog velegrada i njegove okolice izvanredno mnogo. Svake subote, bez iznimke, bio je taj radio povezan sa slušateljima po svojim izabranim, pomno aktualnim vijestima, s nastupima brojnih istaknutih ljudi, s obiteljskim čestitkama, društvenim obavijestima, osvrtima na povijesne obljetnice, hrvatskom pjesmom i glazbom.

Otud Uredništvu SLOBODNA HRVATSKA i njezinu Glavnom Uredniku, gospodinu Glavašu, odaju priznanje hrvatska društva, obitelji i pojedinci, što se je i prije očitivalo, a napose prigodom ove dične petnaeste obljetnice. Čujemo u crkvi Kristovu riječ: „Što ste učinili mojoj ljudskoj braći – meni ste učinili“. Uredništvo zaslužnog radija „Slobodna Hrvatska“ s vrijednim urednikom na čelu, krijepili su nas nadom u preporod utamničene Hrvatske, u sigurnost njezine pobjede, nakon mučilišta na koje su je razapeli neprijatelji, bodrili su nas glasovi s ovog radio – sata, jačali su naš duh i naš hrvatski ponos u tuđini. Slijedit ćemo one Kristove riječi i kazati: „Što god ova nesebična, hrvatska ustanova

učinila i za jednog Hrvata, učinila je za cijeli Hrvatski narod, za domovinu Hrvatsku“.

PUTANJA RADIJA SLOBODNA HRVATSKA

Od utemeljenja ovaj radio program službeno je bio pod pokroviteljstvom ogranaka HNV iz Chicaga. Drugim riječima, iza radija su bile sve političke organizacije, kulturne ustanove i športska društva koja su priznavala HNV. Tako je to trajalo do konca 1979. godine sve do sukoba u redovima, a napose u vodstvu HNV, u što radio nije htio ulaziti i pomalo se počeo udaljavati dok i službeno nije brisao pokroviteljstvo HNV – početkom 1980. Od tada pa do početka 1982. Radio Slobodna Hrvatska djeluje kao neovisna ustanova, potpomagana od više hrvatskih rodoljubnih društava i pojedinaca. Većina stalnih suradnika i potpornih članova odlučuju da radio djeluje pod pokroviteljstvom Hrvatskog Državotvornog Pokreta Ne za dugo - svega nekoliko godina. U početku novog pokroviteljstva radilo se dobro dok zanos nije opao nakon progona, zatvaranja i osuda deseterice Hrvata iz USA i Kanade, te udbaških spletki, ucjena i ogovaranja što je utjecalo na udaljavanje brojnih Hrvata iz javnog djelovanja. Od 1980. – 87. bilo je najkritičnije i najteže razdoblje, a zasigurno možemo reći najodgovornije i najvažnije. U svim hrvatskim naseobinama svijeta, na hrvatskim predvodnicima osjećao se umor od dugogodišnjeg ustrajnog rada, a kod šireg kruga rodoljubnih Hrvata nazirala se malaksalost, gubi se onaj zanos a s time i vjera u hrvatski uspjeh. Tome je pridonijela taktika Beograda: ZAVADI PA VLADAJ, dođite svi u posjetu „starom kraju“, donesite novac, potrošite, uživajte i govorite iznad dopuštenog, jer je važna strana valuta... Upravo ta taktika je bila dvosjekli mač za jugo-gulag i za Hrvatsku. Devize su išle za Beograd, a Hrvati iz tuđine uživali su i pored straha prenosili su rodbini i prijateljima svoja životna iskustva i potrebu za ostvarenje Slobodne Hrvatske. Ali ne sa žarom da bi potaknuli Hrvate iz Hrvatske na rad, nego zato jer se u tuđini nisu naučili šutjeti ali na žalost nisu ni tugovali radi svoje neaktivnosti.

Iako domovinski Hrvati nisu reagirali na takve stavove Hrvata iz tuđine, ipak su, u podsvijesti, upijali svaku riječ, što je dobro došlo u novom hrvatskom preporodu kojeg su zrake počele obasjavati Hrvatsku u veljači 1989. kada su dr. Tuđman i njegovi suradnici utemeljili HDZ a potom i

druge hrvatske političke stranke. U Hrvatskom iseljeništvu slobodarske zrake počele su se vidljivije nazirati 1987. kada je dr. Tuđman započeo svoj javni nastup u Kanadi i u Americi i pomalo razbijao svoju lošu sliku koju su Hrvati u tuđini imali prema njegovoj prošlosti. Dr. Tuđman je i prije dolazio u Švedsku, Njemačku, Ameriku i... ali bez javnih nastupa i pred hrvatskim pukom. Tuđmanovo predavanje na York sveučilištu u Torontu 1987. sa zanimljivom temom o životu i političkom djelovanju braće Radić te njegov nastup na velikom Slavenskom simpoziju u Chicagu, kao i sa predavanjima na nekoliko sveučilišta u Chicagu i... (jedan od glavnih organizatora Tuđmanova nastupa u Kanadi bio je gosp. Marin Sopta a u Americi Vlado Glavaš). Bile su to zrake nade u hrvatsko bolje sutra. Glavne teme njegovih predavanja i javnih nastupa ticale su se hrvatske zbilje iz hrvatske prošlosti i sa nekim naznakama za sretniju hrvatsku sutrašnjicu. Sa objavom cijelog predavanja sa York sveučilišta i uvodnika glavnog urednika hrvatskog mjesečnika za hrvatska društvena i politička pitanja OTPOR gdje ga je Vlado Glavaš najavio kao budućeg Predsjednika Hrvatske države, te iste sadržaje objavio na hrvatskom radiju SLOBODNA HRVATSKA. U hrvatskim redovima nastala su komešanja, previranja pa i sučeljavanja sa glavnim naglaskom KAKO TO DA JEDAN PARTIZANSKI GENERAL MOŽE BITI PREDSJEDNIK HRVATSKE. Ustaljeni komentari na radiju SLOBODNA HRVATSKA a i na nekim drugim hrvatskim radijima diljem svijeta i u rijetkim hrvatskim glasilima pomalo se počela razbijati ta antipatija prema dr. Tuđmanu, a time i započeo novi vjetar u hrvatskim glavama i razbijati stara razmišljanja. Hrvati u iseljeništvu počeli su ozbiljno prihvaćati onaj poznati i za Hrvatsku presudan javni poziv hrvatskog generala Maksa Luburića iz 1968. u Torontu - da bez hrvatske pomirbe nema ni Hrvatske i da se sinovi ustaša i partizana rame uz rame moraju boriti za SLOBODNU I NEZAVISNU HRVATSKU DRŽAVU. Ovu povijesnu i odlučujuću poruku Hrvatskom narodu najprije je prihvatio Bruno Bušić a potom i sami Dr. Franjo Tuđman, a polako i većina Hrvata u tuđini. Posebno se to osjetilo sa novim dolaskom Dr. Tuđmana u Kanadu i Ameriku 1989. i njegovim javnim nastupima u hrvatskim dvoranama i u ime Predsjednika HDZ. Dvorane su bile punjene do zadnjeg mjesta a atmosfera užarena. Pitanja su frcala sa svih strana. Optužbe radi prošlosti, prozivanja radi nejasnih odgovora a i brojni i jasni glasovi potpore Dr. Tuđmanu sa

pozivom za pomirenjem jer dolazi vrijeme za Hrvatsku BITI ILI NE BITI. Ovakvi glasovi nazočnih bili su ujedno i političko krštenje dr. Tuđmana - ako želi biti vođa Hrvatskog naroda da mora jednostavno mijenjati sebe i svoju prijašnju politiku. Uvjeran sam, da je Dr. Tuđmanu, koliko je god bio svjestan što ga čeka u budućnosti, da su mu ovi javni skupovi sa Hrvatima i te kako dobro došli da se dogradi u jednog čvrstog i odlučnog predvodnika Hrvatskog naroda, a što je svojim daljnjim radom to i dokazao. U Chicagu i uz nazočnosti oko 500 Hrvata istu večer se učlanilo u HDZ oko 250 osoba i prikupljeno blizu \$50,000 za rad HDZ-a. Upravo iz navedenih opisa Hrvata u tuđini a posebno Hrvati u Hrvatskoj - promjene su dočekali kao svjestan politički narod.

Vratimo se samo nekoliko godina unazad i u krizne trenutke Hrvata izvan Hrvatske kada praktički brat sa bratom nije pričao i sa padom zanosa, razočaranja pojedinaca u osobne sposobnosti ili u društvenu neodgovornost i radio upada u svoju najveću krizu. Suočen s mnogim problemima, odluka pada u ožujku 1984. godine, da radio „Slobodna Hrvatska“ postane ponovo neovisna ustanova. S velikim naporom uredništvo i uprava su sa svojim radom svladali krizu i radio ponovo postaje glasnik rodoljubnih Hrvata, kojima je bilo do rada, suradnje i iskrenog potpomaganja. S istim zanosom ulazi u jedanaestu godinu i dočekuje proslavu DESETE OBLJETNICE, 27. rujna 1986. godine, u dvorani Hrvatske katoličke župe „Svetog Jeronima“ koja se odvijala u pravoj prijateljskoj i domoljubnoj atmosferi i uz nazočnost velikog broja Hrvata koji su došli odati priznanje uredništvu, upravi i drugim dragim Hrvatima koji su velikodušno radili da ovaj radio uspije savladati sve oluje koje su se nad njim urušavale tijekom prošlog vremena, ali ga nisu uspjele dotući. Naprotiv, ta oluja izazvala je još veći hrvatski prkos i sadržaj radija bio je još bogatiji i naprosto osvajao srca Hrvata, pa i brojnih slušatelja drugih nacionalnosti i političkog uvjerenja. Koncem 80. radio emisije je slušalo čak oko 200.000 kućanstava u četiri američke savezne države.

Sve padove, buđenje i preporod Hrvata, hrvatski radio sat „Slobodna Hrvatska“ iz Chicaga, pratio je, vodio analize i ohrabrivao Hrvate, kada je bilo najpotrebnije, smirivao uzrujane duhove i pozivao sve Hrvate na snošljivost, razum, čitanje, razmišljanje i rad za domovinu Hrvatsku. U toj misiji imao je vidne uspjehe, što dokazuje, da su baš Hrvati Chicaga

jedan od političkih najjačih naseobina izvan Domovine. Sa spomenutim se ne želi posebno isticati hrvatski radio sat „Slobodna Hrvatska“, jer da nije bilo ozbiljnog rada i suradnje svih hrvatskih političkih organizacija, drugih dvaju hrvatskih radio satova, hrvatskih katoličkih župa, kulturnih ustanova, dobrotvornih i humanitarnih društava, kao i športskih klubova – sigurno ne bi bilo uspjeha kojeg su Hrvati Chicaga postizali tijekom proteklih godina. No, s puno prava i s ponosom možemo reći, da je upravo radio „Slobodna Hrvatska“ bio luč hrvatske zbilje Chicaga.

KIP SLOBODE

Godina 1988. bila je u istinu burna i koja je najavljivala pravu prekretnicu u hrvatskom društvenom i političkom životu Hrvata, ne samo Hrvata u Chicagu, nego i u cijelom svijetu. Sve ove akcije i djelovanja hrvatskih zajednica, a posebno njihovih predvodnika dobro su pratili domaća sredstva priopćavanja kao i političari. Na ugodno iznenađenje, Guverner američke savezne države Illinois proglasio je gosp. Vladu Glavaš ČOVJEKOM GODINE U DRŽAVI ILLINOIS za njegovu ustrajno i odlučno zastupanje, čuvanje i održavanje ETNIČKOG ŽIVOTA U DRŽAVI ILLINOIS I ŠIRE, te mu je za tu odluku, 26. lipnja 1988. uručena posebna nagrada i KIP SLOBODE sa naznačenim priznanjem.

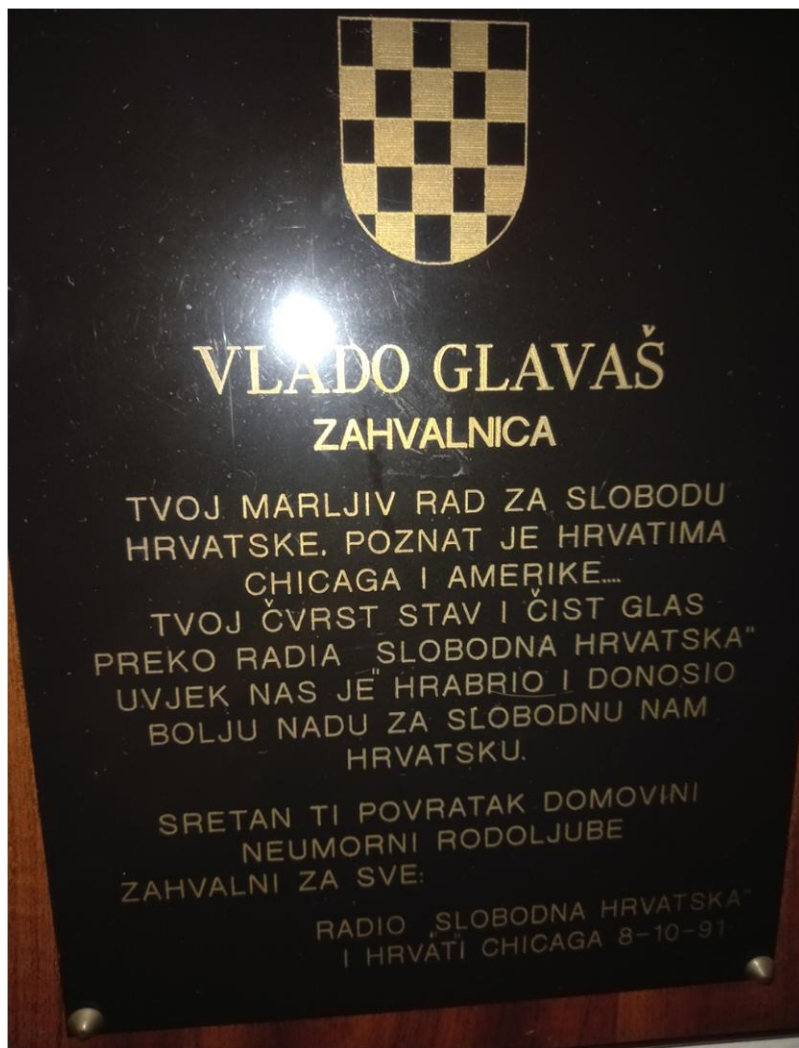
S pojavom dr. Tuđmana na hrvatskoj političkoj pozornici još godine 1987. Uredništvo radio sata „Slobodna Hrvatska“ vidjelo je u njemu budućeg hrvatskog vođu i zato je redovito pratilo Tuđmanov razvoj i politički rad, zbog čega je često nailazilo i na kritiku s riječima, da dajemo publicitet bivšem partizanu. Odgovor na kritiku nije dolazio s obranom naših riječi, nego upravo s ozbiljnim radom dr. Tuđmana i suradnika.

PRVI SABOR HRVATSKE DEMOKRATSKE ZAJEDNICE ZA SJEVERNУ AMERIKU ODRŽAN U CLEVELANDU 20. i 21. 1990. Početkom godine 1990. Uprava ovog radio sata uvela je još veću ozbiljnost rada i skoro cijelo vrijeme posvećivano je političkom, duhovnom i kulturnom preporodu u Hrvatskoj i BiH, a ujedno nisu bili potisnuti događaji i u drugim republikama jugo tamnice – posebno u Sloveniji i na Kosovi. Glazbeni dio bio je smanjen na najmanje moguće mjere, što je nekim slušateljima nedostajalo. Uredništvo je uspostavilo izravnu suradnju s Domovinom, a najganutljiviji događaj za slušatelje je bio svakako izravni prijenos s prvog sabora HDZ, u veljači 1990., iz dvorane Lisinski u Zagrebu, kojeg je upriličio član Uredništva gospodin Ilija Pavljašević. Uredništvo je nastojalo svojim nesebičnim radom približiti Hrvatsku svakom Hrvatu Chicaga i okolice sa izravnim

izvještajima iz Domovine ili razgovorima s ključnim osobama novog preporoda u Hrvatskoj. Usporedo sa stvaranjem političkih stranaka u Hrvatskoj i ovaj radio je nastojao, sa izravnim razgovorima čelnih ljudi, ili s posebnim izvještajima razraditi misao, da nas jedino višestranačje može spasiti. U ovim izvještajima nastojali smo biti neutralni, posebno u predizbornoj kampanji, a nakon izbora i pobjede HDZ i dr. Tuđmana, poput sredstava priopćivanja u slobodnom svijetu, stavili smo se u službu nove hrvatske vlasti, s dopuštanjem za pozitivne kritike i s pravom na riječ oporbenih stranaka. Tijekom dvogodišnjeg hrvatskog preporoda važno je istaknuti da je naš dugogodišnji suradnik velečasni Ivan Miklenić, urednik Glasa koncila, svakodnevno slao najnovije vijesti o događajima u Domovini. Uz redovite prijenose na radiju SLOBODNA HRVATSKA ovaj isti radio imao je i svoje dnevne telefonske vijesti od 5-10 minuta koje su se davale točno u pola noći i svakodnevno ih je slušalo čak preko 2000 osoba. Nadalje, na ovom radio satu imali su osobni i posredni nastup, putem razgovora, slobodnih izvještaja ili govorom s javnih skupova gotovo sve najpoznatije osobe političkog, društvenog i vjerskog života Hrvatske i to: Kardinal Franjo Kuharić, papa Ivan Pavao II, majka Terezija, dr. Franjo Tuđman, dr. Žarko Domljan, Josip Manulić s kojim sam imao izravni polusatni i žučni razgovor o njegovoj udbaškoj prošlosti i sadašnjosti, dr. Vlatko Pavletić, dr. Dalibor Brozović, Gojko Šušak, Ante Beljo, dr. Miljenko Žagar, Boris Maruna, Milan Kovač, dr. Šime Đodan, Vladimir Šeks, velečasni Ante Baković, Vjekoslav Krsnik, Josip Jović, velečasni Živko Kustić, Predrag Lucić (novinar), Robert Čagalj (student), dr. Marko Veselica, dr. Anto Kovačević, Ivan Gabelica, dr. Hrvoje Šošić, Fikret Avdić, dr. Fuad Muhić, Alija Izetbegović, Dobroslav Paraga, Ante Paradžik, Krešimir Pavelić, Damir Milić, Duško Lokin, Velimir Zajec, Josip Kuže, Dražen Ladić, Tonko Vukušić, velečasni dr. Vjekoslav Šaravonja, Anica Penić, prof. Zdenka Graf, Jakov Sedlar, Vinko Zorić, Vjenceslav Čížek, Clark Weber, Marko Dizdar, Davor Perinović, Mate Talijančić i brojni drugi znani i hrvatskoj javnosti nepoznati a za Hrvatsku jako bitni..

Za uređivanje i ravnanje radio sata „Slobodna Hrvatska“ posebnu zahvalnost zaslužuje urednik gosp. Vlado Glavaš, koji je nosio najveći teret od prvog dana do svibnja 1991, a s tim je i njegova obitelj bivala uvijek razumna zbog njegovog istaknutog hrvatskog društvenog rada. U

ožujku 1991. Uredništvu se pridružuje mladi i marljivi gosp. Nidiljko Babić koji je uzorno i s veseljem obavljao svoj dio posla. U svibnju 1991. dužnost glavnog urednika preuzeo je gospodin Ilija Pavljašević koji je skupa sa gospodinom Ivicom Metzger (Ivica je prije odlaska u tuđinu i dolaska u Chicago radio kao ton majstor na HRT u Zagrebu) i uz pomoć gospođe Tine Krstelj zajedno vodili i uređivali radio SLOBODNA HRVATSKA do smrti Ilije Pavljašević 2013. kada Uredništvo preuzimaju Nick Markulin (umro 25.10.2020.) i Ante Lončar kojeg uspješno vode do teške bolesti gosp. Markulina 2019.

NA OPROŠTAJNOJ VEČERI GOSP. ILIJA PAVLJAŠEVIĆ NOVI
UREDNIK RADIJA I GOSP. STANKO ŠUŠNJARA PREDSEDNIK
ODBORA RADIJA SLOBODNA HRVATSKA uručuju darove VLADI
GLAVAŠ

Urednički krug, sa svojom stalnom rubrikom „Športski pregled“ pristupio je godine 1988. i postao redoviti suradnik poznati nogometaš gosp. Ilija Pavljašević, koji je postupno preuzimao tehnički a kasnije i urednički dio.

Uspjeh radio sata „Slobodna Hrvatska“ preko valnih zraka, ne bi ni blizu postizao onakav uspjeh, da nije bilo vrlih hrvatskih rodoljuba iz Uprave, koji su nosili glavni teret rada oko novčanog izdržavanja ove ustanove, a to su Mladenko Marjan, Petar Varvodić, Mijo Barun, Stanko Šušnjara, Veselko Leko i...

DEVEDESETE GODINE

Sa osamostaljenjem HRVATSKE DRŽAVE Hrvatski radio SLOBODNA HRVATSKA nije izgubio na svojoj važnosti, bar nekoliko godina, iako se mijenjala i njegova politika. Umjesto prijašnjih tema u navedenom duhu i poslanju, radio je tada dobio drugu duhovnu i državotvornu ulogu, a to je; pozivati Hrvate na svesrdno pomaganje Hrvatskom narodu u Domovini u svim vidovima pomoći, kao i u uspješnom lobiranju prema svim centrima moći po svijetu. Na sreću to hrvatsko srce, vjera i duša nisu iznevjerili očekivanja, nego su zadivili ne samo Hrvate u Domovini nego i cijeli svijet koji do jučer nije baš bio sklon Hrvatima i Hrvatskoj. Hrvatski radio SLOBODNA HRVATSKA bio je inicijator i suorganizator brojnih plemenitih hrvatskih aktivnosti u Chicagu koje su se znale prelijevati i u druge hrvatske zajednice u svijetu.

Tako je urednik radija SLOBODNA HRVATSKA Vlado Glavaš bio jedan od suorganizatora pokretanja i utemeljenja Hrvatske lobističke skupine CROATIAN AMERICAN ASSOCIATION (CAA) održane u Chicagu u siječnju 1991. a glavni je pokretač i financijer bio poznati, priznati i cijenjeni veliki hrvatski industrijalac iz Detroita gospodin Ilija Letica sa svojom kćerkom Marom, inače vrhunskom pravnicom. Gospodin Letica bio je prijatelj sa brojnim američkim senatorima i kongresmenima, posebno sa vodećim američkim senatorima – demokratom Al Gore i republikancem Bob Dole, a i dobar prijatelj sa poznatom ČELIČNOM LADY, Margaret Thatcher, Engleskom Premijerkom. Ubrzo je ta CAA razgranala svoju mrežu po Americi, a glavna baza je bila u Washingtonu i u New Yorku gdje je svoj rad usmjerila na razbijanje političkog slijepila u američkoj i svjetskoj politici. Za nekoliko mjeseci CAA uspjela je

dogovoriti se sa uglednim senatorom Bob Dole (čovjek albanskog podrijetla, a čija je glavna tajnica bila preko 20 godina gospođa Mira, kćerka uglednog Hrvata iz Kalifornije Petra Radielovića), da preuzme ključnu ulogu i bude glavni lobista u Washingtonu. I zaista, Bob Dole je učinio pravo političko čudo i za manje od godinu dana u američkom Senatu i Kongresu koji su bili skoro 90% za Jugoslaviju a protiv Hrvatske uspio napraviti zadivljujući preporod i za SLOBODNU HRVATSKU pridobio apsolutnu većinu Senatora i Kongresmena. Nakon ove dobivene bitke u Senatu i Kongresu nastala je druga i još mučnija bitka za promjenu političke zaslijepljenosti u State Department – Ministarstvu vanjskih poslova. U višemjesečnoj borbi i ta je bitka dobivena, bitka koja je bila prava prekretnica američke politike u odnosu prema Hrvatskoj, jer da Amerika nije stala iza Hrvatske, Bog sam zna, bili Hrvatska i opstala, iako su je brojne države svijeta priznale. Možda bi Hrvatska doživjela drugi i još krvaviji Bleiburg? Na hrvatsku žalost i tugu ovaj uspjeh Hrvata Amerike potpuno se prešućuje u Hrvatskoj, umjesto da se o tome hrvatska javnost svakodnevno - naprosto bombardira - i da ova zbilja u svako hrvatsko uho uđe i sa srca i duše nikada ne izađe, te da se posebna pozornost posveti i u školskom programu jer ako mladi naraštaj ne zna istinu o hrvatskoj povijesti hrvatska budućnost je upitna. Neka nam bude vodilja borba Izraela za židovsko pitanje i zaštita izraelskih nacionalnih i državnih interesa, a ne da se sramimo svoje prošlosti i klanjamo lažima koje su nametnuli hrvatski neprijatelji i tuđe sluge.

Kako je vrijeme odmicalo, a posebno nakon Oluje i Tuđmanove i Šuškovce bolesti od posljedica trovanja u Daytonu, naglo se počela mijenjati politika prema Hrvatima izvan RH. Preko noći su zaboravljeni, posebno nakon 2000. godine, kao da nikada nisu postojali. Zaboravlja se da tih Hrvata i njihove velikodušne materijalne, ljudske, psihološke i ine... pomoći, Hrvati u Domovini, pored velike želje, ljubavi, spremnosti i žrtve - siguran sam ne bi uspjeli ni godinu dana izdržati zločinački pohod Srba i uz pomoć masonske oligarhije iz svijeta. Hrvatska politička, društvena i medijska tz. elita, iz svojih osobnih i nedokučivih a ne iskrenih hrvatskih interesa, sjete se Hrvata u tuđini samo kada njima treba promocija, glas ili posebna pomoć nakon neke prirodne katastrofe, poput trešnje, poplava i... Tužno je i žalosno da se namjerno prešućuju činjenice koje vjerodostojno govore da bi Hrvatska davno bankrotirala da

od Hrvata iz tuđine u Hrvatsku godišnje ne pristiže preko računa, u gotovini svojim obiteljima, pri dolasku u posjete svojim obiteljima i na ljetovanje - preko 4 milijarde eura gotova novca. Prešućuje se i činjenica da je na hrvatske prostore u RH i BiH od 1990. do konca 1997. pristiglo preko 50 milijardi dolara vrijednosti kroz razne vidove pomoći, od novca, vojne opreme, humanitarne i do ljudske pomoći sa dragovoljcima na raznim ratištima po hrvatskim prostorima. Zar to nije ravno izdajstvu?

Da ta tz. društveno politička elita ima imalo pravog ljudskog osjećaja, hrvatsko srce i dušu i da im je hrvatski državni i nacionalni interes primarni cilj, uvezali bi se sa Hrvatima u tuđini, koji bi sa svojim znanjem, iskustvom, sredstvima, odgovornošću i ljubavi - Hrvatsku za nekoliko godina mogli preporoditi i stvoriti uređenu državu i bogatiju od Švicarske, ali oni to ne žele. Njima je važnija ulizivačka politika masonskim centrima moći u Bruxelles-u, četničkim-partizanskim-jugoslavenskim zločincima, gospodarskim kriminalcima i... nego istinski hrvatski domoljubi koji su svoju krv prolijevali za ovu Hrvatsku i sa onima koji su spremni i sutra isto tako činiti, a sve na dobrobit Hrvatske države i hrvatskog naroda.

Ovakve i slične teme često su se obrađivale na radiju SLOBODNA HRVATSKA nakon 1990. ali nakon ovakvog odnosa hrvatske politike prema Hrvatima u tuđini ti Hrvati osjećaju se odbačenima, izdanima, pa se hrvatski društveni, politički i športski život brzo hladi i pomalo postaje zabrinjavajući. Sve je manje onih javnih hrvatskih okupljanja, hrvatske dvorane čeznu za hrvatskim događajima, koja su na žalost sve rjeđa i daleko u manjem broju, pa su uprave i vlasnici tih dvorana i hrvatskih klubova radi pokrivanja izdataka prisiljeni iznajmljivati drugima koji nemaju veze sa Hrvatstvom. Da nema Hrvatskih katoličkih župa i misija hrvatske zajednice bi bile neprepoznatljive. Hvala Bogu da ih ima, mada bi bilo daleko bolje da su svi ti Hrvati u Hrvatskoj a ne razasuti po svim dijelovima svijeta.

Uz ovu problematiku i dolaskom napredne tehnologije postalo je sve teže održavati sadržajne programe na hrvatskim radijima. Urednici su se trudili da svaki sat bude ispunjen domoljubnim sadržajima, od razgovora sa brojnim istaknutim društveno-političkim, športskim i medijskim ljudima iz Domovine i svijeta do obrađivanja tema o životu i radu Hrvata u tuđini, kao i uvezivanju hrvatskih zajednica u cjeline koje će biti

korisnije za Hrvate u tim sredinama a time i samoj Hrvatskoj. Što je vrijeme više odmicalo UREDNICI, VODITELJI, UPRAVA I POKROVITELJI radija počeli su se ozbiljno pitati – kako i s čim naprijed, kojim sadržajem i kojom porukom, te ima li koristi i tko nas više treba?

Tijekom svoje burne povijesti HRVATSKI RADIO „SLOBODNA HRVATSKA“, sa promjenom i ponovnim osamostaljenjem Hrvatske države radio je mijenjao pokrovitelje, da bi na koncu bio pod HRVATSKIM KULTURNIM CENTROM sve do gašenja 5.5.2019. Tako je završila SLAVNA EPOPEJA HRVATSKOG RADIJA „SLOBODNA HRVATSKA“ iz Chicaga.

Vlado Glavaš

HRVATSKI 'LUĐAK' I SRPSKI ZNANSTVENICI, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

**Nova knjiga Ive Goldsteina o 'revizionizmu i
neoustaštvu' gotovo ista kao i Pupovčevi bilteni**

SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS

IGOR VUKIĆ

*Druže sekretaru, jel' se i vama čini da su na onom zidu tamo nacrtana
dva slova U?*

*Ali Stjepane, zar ne vidiš da je to neko dijete nacrtalo auto. Pa to su
njegovi kotači dolje.*

Ma vidim ja da je to auto, ali dajte da ja ipak to malo ispitam...

Autentični dijalog između sekretara SUP-a u Kutini i njegovog službenika za Državnu sigurnost odvijao se potkraj osamdesetih godina, a autoru ovoga teksta sekretar ga je osobno prepričao. Takav svjetonazor otrcanog udbaša iz doba kasnog socijalizma lijepo se odražava i u novoj knjizi Ive Goldsteina „Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989-2022“, koja je nedavno izašla u izdanju Frakture. Udbaški pogled na svijet plus oštro oko Vlatke Pokos.

Uglavnom, svi koji imaju drukčije stavove od njega o novijoj hrvatskoj povijesti, osobito o vremenu Drugog svjetskog rata i neposrednog poraća

proglašeni su revizionistima. A to su oni koji prema njegovim kriterijima „krše osnovna pravila historijske metodologije“. Goldstein objašnjava da „historičar kad se bavi određenom temom, ima gomilu podataka. Nijedan podatak ne prešućuje nego ih konfrontira i tako stvara cjelovitu sliku“. Nasuprot tome, kaže, revizionisti rade upravo suprotno: oni rade po metodi odvjetnika koji iz gomile podataka o nekom predmetu uzimaju ono što štíćeniku ide u prilog, a ono što ne ide odbacuju i minimiziraju. I kao što često biva, ono što predbacuje drugima Goldstein sam upražnjava: izvlači dijelove iz konteksta, neprecizno citira i navodi bilješke, a tekstove ne procjenjuje po činjenicama koje donose, nego prema tome uklapaju li se u njegov, pomalo djetinjasti model „prave i krive strane povijesti“.

Najgore će u knjizi proći kritičari tog njegova pristupa, koji ga obilježava od početka do kraja njegove znanstvene karijere, o čemu su već pisali i njegovi profesori. Ako su se kritičari drznuli napisati, poput povjesničara Vladimira Geigera s Hrvatskog instituta za povijest, da Ivo Goldstein u ranijoj knjizi o logoru u Jasenovcu nije „pokazao ni 'dobre volje' ni 'zdrave pameti', naprotiv nas i dalje lobotomizira iskazujući sve osim spremnosti i sposobnosti znanstvenog pristupa“, e, sad će dobiti svoje. Goldstein mu ovdje uzvraća ocjenom da se Vladimir Geiger svojim radovima „u dobroj mjeri prometnuo u jednog od predvodnika hrvatskog povijesnog revizionizma“. I pri tome mu među ostalim smeta što je Geiger bio suurednikom četiriju knjiga dokumenata pod naslovom Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944-1946. Naravno, Goldstein zna da su urednici odabrali dokumente (koji sami sasvim jasno govore o tom tragičnom razdoblju) na – jednostran i tendenciozan način.

Uz Vladimira Geigera, Ivi Goldsteinu je na piku i cijeli Hrvatski institut za povijest. Naziva ga „centrom hrvatskog povijesnog revizionizma“. Ne valjaju mu ni ravnatelji ni urednici HIP-ovog Časopisa za suvremenu povijest, kao što je to u devedesetim godinama bio Jure Krišto. Njega pak naziva „jednim od perjanica među povjesničarima-revizionistima“.

Naravno, nije Krišti oprostio negativne kritike njegovih radova, ali ne pušta na miru ni Krištine knjige o suvremenoj povijesti Katoličke crkve na hrvatskom području, napose u Dugom svjetskom ratu i poratnom razdoblju. U Hrvatskom institutu za povijest dakle svi su revizionisti – i Mario Jareb (da o njegovu rođaku povjesničaru Jeri Jarebu ni ne govorimo) i Nikica Barić i Stipe Kljajić, Davor Marijan...

Golsteinu se ne sviđa ni kako o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj piše Tomislav Jonjić iako priznaje da su mu „teze argumentiranije“ od nekih drugih. Ma, ne sviđa mu se ništa što na bilo koji način odstupa od sheme nastale još prije 1990. godine. Najutjecajnijom revizionističkom knjigom 2000-ih Goldstein je proglasio „Bleiburg – jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima“ Josipa Jurčevića. A kad je o Jasenovcu riječ, revizionisti su svi od reda autori-članovi Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Ipak, u svakoj knjizi ima nešto dobro. Kao i nekad za „Bijelu knjigu“ Stipe Šuvara, tako se i za ovu bijelu knjigu Ive Goldsteina može reći da je u stvari dobar vodič za knjige i članke koje vrijedi pročitati.

A da bi nekako postigao volumen knjige i dao joj makar tako na nekom značaju – tekst se protegnuo na 572 stranice – Goldstein je popapirčio sa svih strana, uvrštavajući i razne rubne i efemerne pojave i likove poput astrologa Thea M. Ljubića, Mladena Schwartza, Mladena Šekulina iz zaboravljenog vinkovačkog lokalnog lista, sportskog novinara Zvonka Magdića i sličnih, prizivajući ponovo ocjene da se radi o „trivijalnoj historiografiji“.

Na političkom planu najveći krivac za „revizionizam i neoustaštvo“ za Goldsteina je nesumnjivo dr. Franjo Tuđman. Spominje ga na najviše mjesta u knjizi i gotovo da nema elementa Tuđmanova političko djelovanja koji Goldstein nije stavio u „revizionistički“ kontekst. Tek nešto rjeđe u knjizi spominje poglavnik Antu Pavelića. Slijedi Katolička crkva s njezinim predstavnicima, od Alojzija Stepinca do Josipa Bozanića. Packe dobivaju i bivši predsjednici Stjepan Mesić i Ivo

Josipović. Mesić zbog proustaških izjava u Australiji i drugdje početkom devedesetih – iako Goldstein prihvaća drugarsku Mesićeveu ispriku zbog tih zastranjenja. Josipović je generalno pozitivan, ali je suspektan njegov odlazak 2010. na Bleiburg.

Kad o tome piše, Goldstein kao kontrapunkt Josipoviću citira predstavnicu SAB-a „da tamo nemaju što tražiti jer tamo nema žrtava, pogotovo nevinih žrtava“. Ili Milorada Pupovca da je Bleiburg „mjesto obnavljanja ideologije i političkih vrijednosti koje ne mogu prihvatiti“. Kad smo već spomenuli Pupovca, može se dodati da Goldsteinova knjiga donekle sliči godišnjim izvještajima Srpskog narodnog vijeća gdje se pedantno bilježi svaki U na tarabi, a možda i na kotačima auta nacrtanog na zidu. Slič i izvještajima nekadašnje pučke pravobraniteljice Lore Vidović koja se pored važnijeg posla također bavila „neoustaškim trivijalnostima“.

Sve u svemu, suvremeni Ilija Čvorović u svojoj knjizi-pamfletu lijepi etiketu „revizionizma“ i „neoustaštva“ svima koji, kako kaže „žele ispričati alternativnu povijest Drugog svjetskog rata“, ali tu je on, eto, budan i spreman (ako se smije upotrijebiti ta riječ) da zdravim snagama ukaže na opasne pojave. Da „zdrave snage“ nisu prejaka sintagma vidi se i iz Goldsteinova zaključka knjige gdje stoji da će „ozdravljenje jednog dana doći“, a on se nada da će „ova knjiga pomoći da se proces tog ozdravljenja ubrza“. Doktore, pomozite!

Ne valja mu ni Esther Gitman

Među „revizioniste“ je Ivo Goldstein uvrstio čak i Esther Gitman, povjesničarku židovskog podrijetla iz Sarajeva, Izraela i SAD-a, zato što je pozitivno pisala o nadbiskupu Alojziju Stepincu. „Posve nekritički je prezentirala ulogu nadbiskupa Stepinca i Crkve u spašavanju Židova i u odnosu prema vlastima NDH“, piše Goldstein. Pri tome taj vitez Legije

časti i akademik Akademije nauka i umjestnosti Bosne i Hercegovine Esther Gitman posprdno naziva „hofjude“ ili „dvorskom Židovkom“.

Posve neprikladno, samo zbog njezina podrijetla, uspoređuje je s Gideonom Greifom, izraelskim povjesničarom kojeg je Srbija unajmila da zastupa sliku Jasenovca kakva je nekoć utvrdila jugoslavenska historiografija, sa 700 000 i više ubijenih u Jasenovcu i pripadajućim arsenalom horora. Ali, ako je ta ozbiljna historiografija prije 1990. – a Ivo Goldstein je u knjizi uglavnom takvom i smatra – utvrdila da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, nisu li onda i Ivo Goldstein i slični koji tvrde da je bilo od 80 do 100 tisuća žrtava također – revizionisti.

Hrvatski tjednik, 17. 8. 2023.

**BEZOČNA LAŽ IVE DROBILICE / PROFESORI
MITRINOVIĆ, TOŠIĆ I AKADEMIK
MILOVANOVIĆ, DRAGOVOLJAC.COM., 2026.**

**IVO DROBILICA SE LAŽNO PREDSTAVLJA
KAO AKADEMIK: MOJ TATA JE ŠKOLOVAN,
VI STE AMATERI A NE ON!**

Zanimljivo je pitanje kada je Ivo Drobilica shvatio da je akademik. Naime drugoj tužbi pišući o sebi napisao je da je „*član Akademije nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine*“, što je smiješno samo po sebi jer recimo u HAZU postoji tri vrste članova, a u ANUBIH četiri.

Sada kad znamo da se na Z1 TV u sučeljavanju s Igorom Vukićem lažno predstavio kao akademik – već samim tim ismijao je sutkinje iz osuđujućih presuda u prvom postupku jer su meni oduzeli pravo da izaberem mišljenje povjesničara koji je napisao negativan feljton o knjizi Ive Drobilica, iako je DROBILICA neistinito tvrdio da su tvrdnje iz tog feljtona moje. Za njih su tvrdnje Ive Drobilice činjenično stanje! I onda se DROBILICA slavodobitno PROGLASI AKADEMIKOM. Valjda kada mu tolike sutkinje povjeruju iako su znale da govori neistine – onda je doista (za njih) akademik.

Sada me Ivo Drobilica, koji se lažno predstavlja za akademika, tuži:

*4. Tuženik vrijeđa tužitelja nazivajući ga ruglom profesije, amaterom, kvalificirajući ga redikulom posprdno ga naziva Ivom Drobilicom, tužiteljeva **pok.** oca neškolovanim amaterom, podmećući mu da kao povjesničar iznosi laži u cilju održavanja mita o velikoj Srbiji na nekoj četničkoj platformi, te kao zastupnika teze o genocidnosti hrvatskog naroda Akademska karijera tužitelja verificirana u znanstvenim krugovima pobija navode tuženika.*

tuženikov pok. otac nije bio neškolorana osoba nego je autor više knjiga povijesne tematike. a tužitelj ne održava niti je ikada održavao mit o velikoj Srbiji niti je išta lagao a kamoli da bi zastupao tezu o genocidnosti hrvatskog naroda

Na Wikipediji za Slavka Goldsteina piše:

Slavko Goldstein (Sarajevo, 22. kolovoza 1928. – Zagreb, 13. rujna 2017.), bio je hrvatski političar, scenarist, knjižar, leksikograf i povjesničar amater židovske nacionalnosti.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Slavko_Goldstein

Zapravo o amaterizmu Ivo Drobilica govori u svojoj knjizi „Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989-2022“, Zaprešić : Fraktura, 2023., ali tada spominje i prvostupanjsku presudu na str. 221. knjige:

... Pečarićev u knjizi Brani li Goldstein NDH, čime je stavila u istu ravan profesionalnu historiografiju i ispolitizirani (revizionističko-neoustaški) amaterizam (garniran uvreda i klevetama, što je 2022. dobilo i sudski pravorijek). Zaključila je i kako "profesionalni povjesničari moraju povući granicu do koje mjere holokaust nudi objektivan pogled na povijest NDH". I uistinu, jesu li ubijanje 30.000 Židova, nešto manje Roma, mnogostruke više Srba i velikog broja Hrvata tek marginalna pojava u povijesti NDH ili bitan element koji određuje njezin zločinački karakter?

Vidite li sličnost ili zapravo istovjetnost tog naslova moje knjige i naslova za koju su me osudili:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

Ali ipak treba vjerovati onome tko se lažno predstavlja akademikom a ne akademiku, zar ne?

Sjećate li se ili ste možda i gledali snimak:

PROSTAČKI ISPADI NA TRIBINI NAJAVLJENOJ UZ
PETOKRAKU: BENČIĆ OTIŠLA, GOLDSTEIN PSOVAO...
17. lipnja 2021.

(...)

Do kaosa u Novinarskom domu u Zagrebu, gdje se tribina održala, došlo je nakon što se za riječ javio saborski zastupnik Domovinskog pokreta i general HOS-a **Ante Prkačin**. Ivo Goldstein ga je u jednom trenutku, nezadovoljan generalovim izlaganjem, prekinuo i počeo vikati, a Sandra Benčić je izašla iz dvorane... Goldstein se nastavio sukobljavati s gostima tribine koji imaju drukčije mišljenje, pa je pred vratima dvorane, doslovce nasrnuo na jednog starijeg Zagrepčanina. Psovao je, urlao i vrijeđao, unosio se starcu u lice. Sve to snimila je i emitirala Bujica na Z1 televiziji, a u studiju prokomentirala mlada povjesničarka s Fakulteta hrvatskih studija – **dr. sc. Vlatka Vukelić**.

Neakademska razina i gubitak kontrole Ive Goldsteina...

“To nikako nije akademska razina i mislim da si ni jedan član akademske zajednice, što profesor Goldstein je, ne bi smio dopustiti ovakav gubitak kontrole”, izjavila je doc. dr. sc. Vlatka Vukelić.

“To je čin agresije bez opravdanja, na starijeg čovjeka, koji se teško kreće! Tako se ne ponaša jedan sveučilišni profesor...”, dodala je.

“Jednoj povlaštenoj društvenoj skupini, koja ima dobar medijski prolaz, sve je dopušteno – pa i izjave u kojima se prema saborskom zastupniku nastupa s visoka i naziva ga se “amaterom”, no, gospodin Prkačin ima pravo na istinu, ima pravo postavljati pitanja i iznositi svoja mišljenja. Ivo Goldstein, kao sveučilišni profesor, trebao bi znati na koji način približiti temu i argumentirano je objasniti, što mu očito, svih ovih godina ne uspijeva,” komentirala je incident u Novinarskom domu Vlatka Vukelić: “Cijenim Goldsteinov obiteljski trud oko popularizacije određenih tema, međutim, suvremene tendencije u hrvatskoj historiografiji su takve da istina polako istiskuje dogme koje su nam desetljećima nametane.”

(...)

“GOLDSTEIN JE OBJAVIO DVIJE MONOGRAFIJE O NOB-U, MEĐUTIM, ONE SU PUBLICISTIČKOG KARAKTERA... NISU SVE KNJIGE KOJE POVJESNIČARI OBJAVE UJEDNO I ZNANSTVENE, POGOTOVO, UKOLIKO SU U NEKAKVOM SUAUTORSTVU, GDJE SE PROFESOR NAROČITO ISTAKNUO SURADNJOM S POKOJNIM OCEM, KOJI ČAK NIJE NI IMAO DIPLOMU IZ POVIJESTI,”

(istakao JP)...

<https://narod.hr/hrvatska/prostacki-ispadi-na-tribini-najavljenaj-uz-petokraku-bencic-otisla-goldstein-psovao>

Da, u spomenutoj knjizi Ivo Drobilica posvećuje dva poglavlja amaterima u povijesti (*Amateri u kolu povijesnog revizionizma i neoustaštva* i *Amateri nastavljaju djelovati (i u tome imaju jaku podršku s raznih strana)*), ali uopće ne spominje Slavka Goldsteina – tatu Slavka. To i ne čudi jer za Slavka Goldsteina mnogi misle da je suprotnost svom sinu: inteligentan je ali neškoloivan. Zato Drobilica i ne razumije zašto mu se svi rugaju kada on govori o amaterima u povijesti, a glavni suradnik mu je bio tata Slavko, koji najvjerojatnije nije imao nikakvu fakultetsku diplomu.

Vidjeli smo što pravi povjesničari Jurčević i Geiger govore o Ivu Goldsteinu kao povjesničaru. U mojoj knjizi koju sam već spomenuo (*Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012.) dao sam niz tekstova povjesničara koji dokazuju da je Goldstein s pravom dobio podrugljivo ime Drobilica tj. da nije uopće znanstvenik kojemu se može vjerovati. Zato je smiješno kada on u poglavlju *Amateri u kolu povijesnog revizionizma i neoustaštva* na **str. 234.** kaže:

Josip Pečarić, Milan Vrkljan, Matko Marušić i Mihovil Biočić i ali su i imaju, navodno, respektabilnu karijeru u užoj struci. Valja pre postaviti da su svjesni koliko su energije morali uložiti da bi to postigli. Teško je povjerovati da nisu shvaćali kako je i za bavljenje znanošću o povijesti potrebno mnogo učiti i naučiti. Kako su mogli i pomisliti da mogu bolje poznavati povijest od profesionalnih historičara? No zaslijepljenost koju sa sobom nosi radikalizam (u ovom slučaju nacionalistički) i inače racionalne osobe gura u iracionalizam. Neki od njih (primjerice, Krtalić, Pečarić) bili su integrirani u politički i društveni život, u znanstvenu zajednicu, Ivezić, Schwartz i neki drugi postojali su ili postoje na rubovima političkog života i s onu stranu političke pristojnosti.

(J. Pečarić, *Mr. sc. Mladen Ivezić*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021.):

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf> - ovo mr. sc. značilo je MAGISTAR ZNANOSTI), ali vidimo koliko se Drobilica razumije u to pa se proglašava lažno akademikom.

Da njemu, a vidjet ćemo je li i sudovima u RH, pristojno je lažno se predstavljati akademikom, i imati 'znanstvenu' karijeru kroz koju ga prati jedna mala riječ od tri slova: LAŽ.

Da Drobilica nije to što jest on bi shvatio da ja samo čitam njegove knjige i pokazujem koje sve gluposti se mogu naći u njima. Pokazujem koliko on nije povjesničar u pravom smislu te riječi. Recimo na predavljanju moje knjige „Brani li Goldstein NDH“ o kojoj je već bilo riječi akademik Dubravko Jelčić je govorio o tome:

PEČARIĆEVA POUKA O LOGICI

Izlaganje na predavljanju knjige *Brani li Goldstein NDH?* u hotelu “Panorama”, Zagreb, 2.listopada 2002.

Što će matematičar u povijesti, u povijesnoj znanosti, odnosno u znanosti o povijesti? Pitanje, koje se kolegi Pečariću već nekoliko puta postavljalo u javnosti, bez sumnje je intrigantno pitanje, ali i sasvim neumjesno i promašeno; jer ono, to pitanje, podrazumijeva tvrdnju, da je povijest kao znanstvena disciplina rezervirana samo za školovane povjesničare, povjesničare ex offo, a to je doista daleko od pameti.

(...)

S obzirom na opseg Goldsteinove knjige, a i opseg ove Pečarićeve, pomislili bismo da se kolega Pečarić dobrano uznojio dok je skupio toliko primjera nelogičnog razmišljanja i zaključivanja u Goldsteinovoj knjizi; ali mi se čini, da je taj posao za nj bio puno lakši nego što mislimo. Nelogičnosti se u Goldsteinovoj knjizi naprosto nude i nameću same od sebe, njih nije ni potrebno posebno tražiti. To je knjiga gotovo udžbenik logike, s kojom sveučilišni profesor Goldstein očito nije u velikom prijateljstvu.

Slično je govorio npr. hrvatski povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević na predavljanju jedne moje knjige.

Mali primjer iz spomenute knjige o 'istoričaru' Drobilici i istini:

Bilo bi smiješno kada bi jedan povjesničar pisao naprimjer kao on na str.

238-239:

Matematičar Josip Pečarić (1948.) je član HAZU. U brojnim istupima koji nemaju nikakve veze s njegovom osnovnom strukom redovito ističe

da je "akademik". Rođeni Bokelj, diplomirao je i doktorirao u Beogradu, u tom je gradu postao univerzitetski profesor (vidjeli smo da Drobilica ne zna što je u akademiji u kojoj je izabran, pa u drugoj tužbi spominje da je nešto što u toj akademiji ne postoji, a u sučeljavanju s Vukićem se još i lažno predstavlja za akademika, ali da ne zna da asistent nije isto što i profesor na sveučilištima, doista je za ne vjerovati – pa se ne rugati njegovim knjigama, JP). *S obitelji 1987 preseljava se u Zagreb. Ostao je u kontaktu s Beogradom* (budalaština jer sam ostao u kontaktu s nekim kolegama i s rodbinom, a doista ne znam kako on to razgovara s nekim gradom, J.P) *te 1991. godine, u danima kad s beogradskih ulica kreću tenkovi na Vukovar u tom istom gradu objavljuje knjigu o "jednačinama" - u hrvatskom prijevodu "jedadžbe" - (Cikličke nejednakosti i ciklične funkcionalne jednačine, Naucna knjiga, Beograd, 1991., suautor D. S. Mitrinović). Od početka devedesetih počeo je iskazivati politička stajališta i nekoć samozatajni profesor prometnuo se u ultradesničara. Počeo se i amaterski baviti poviješću, pri čemu su mu postulat i historiografske metode bili više smetnja negoli sredstvo.*

Koji je to kompleks što mu je tata bio glavni suradnik, a nije imao završen nikakav fakultet pa su ga proglašavali (ili je to on sam ili sam Drobilica) doktorom znanosti, a sada se i Drobilica sam sebe proglasio akademikom. Inače da je Drobilica zaista znanstvenik, kada piše o nečemu pročitao bi literaturu o tome, pa ne bi u knjigama pisao ovakve gluposti. Na internetu je lako mogao članak o mom životu u Beogradu:

EKSKLUZIVNO: Akademik Pečarić – moj život u Beogradu
09/09/2015

Akademik Pečarić - ilustracija Kamenjar.com

KAKO JE BILO BITI HRVAT-MATEMATIČAR U BEOGRADU

<https://kamenjar.com/ekskluzivno-akademik-pecaric-moj-zivot-u-beogradu/>

Mogao je pronaći npr. što o tom tekstu kaže moj mentor za magistarski rad:

KAD VAS IGNORIRA VLAST IGNORIRA VAS I HRT

30. lipnja, 2019.

Razgovarao: Mladen Pavković

Zbog Vaših stavova neki bi Vas rado vidjeli i u Remetincu. No, akademike kod nas „ne zatvaraju“...

–Zapravo je zgodno da im moj 86.-godišnji mentor za moj magistarski rad prof. dr. sc. Dobrilo Tošić iz Beograda da preporuku za to. Naime, javio mi se 11.7.2018.:

Dragi Pečariću,

Živ sam. Trenutno sam najstariji živi član Katedre za Matematiku ETF-a.

Pratim sve tvoje uspehe u nauci i njima se radujem.

Nadam se da ćeš mi kratko odgovoriti. Pročitao sam tvoju priču o školovanju, dolasku u Beograd, studiranju Elektrotehnike, zaposlenju, doktoratu, itd.

Sve sto si tu napisao je potpuno tačno!!!

(...)

uvek tvoj prof. Dobrilo Tosic

<https://www.tjedno.hr/kad-te-ignorira-vlast-ignorira-vas-i-hrt/>

I dok se Drobilica mora lažno predstavljati kao akademik, meni npr. moji doktori iz Pakistana od kojih su trojica bili na listama 2% najutjecajnijih znanstvenika Sveučilišta u Stanfordu (SAD):

J. Pečarić, Moji doktori među najutjecajnijim znanstvenicima, Zagreb, 2024. str. 236.

I još pokreću znanstveni časopis

„The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“

<https://pisrt.org/psr-press/journals/pjmi/>

I gle čuda u Advisory Boardu je uz kolege iz Australije, Norveške, i Canade i pravi, a ne lažni akademik:

Gradimir V. Milovanovic

Full member of the Serbian Academy of Sciences and Arts Mathematical Institute of SASA 11000 Belgrade, Kneza Mihaila 35, Serbia

Goldstein svoju tezu tiska u Zagrebu kao svoju prvu knjigu, ali ju je odmah osporio naš poznati arheolog, povjesničar umjetnosti i etnolog dr. sc. Anton Zakarija u članku *Crkva i politika*, Marulić, br. 4, Zagreb, 2001., s. 708. – 710.

A za moju prvu knjigu s povijesnom tematikom Drobilica teško može shvatiti značenje činjenice da je matematičara i fizičara, s priložima i u elektrotehnici, građevinarstvu, geoznanostima, tekstilnim znanostima itd. pozvao ravnatelj HIP-Zagreb da baš ja napišem odgovor na knjigu osnivača i prvog ravnatelja dr. Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“. Jer on misli da je najvažnije da imaš završen fakultet OSIM KADA SE GOVORI O TATI SLAVKU za koga smo vidjeli da je doktor znanosti, kao što je i Ivo Drobilica AKADEMIK.

Da u novoj tužbi stoji:

tuženikov pok. otac nije bio neškolovana osoba nego je autor više knjiga povijesne tematike. a tužitelj ne održava niti je ikada održavao mit o velikoj Srbiji niti je išta lagao a kamoli da bi zastupao tezu o genocidnosti hrvatskog naroda

Tata mu pisao knjige i tuži me jer tvrdim da je neškolovan i amater, a moja prva knjiga je napisana na poziv tadašnjeg ravnatelja HIP-a dr., sc. Mirka Valentića i tiskao je HIP.

Ponavljam i što mi je napisao dr. Valentić kada sam zaustavio znanstvenika Iva Drobilicu u izboru u HAZU:

O Akademiji redikula

Evo pisma o Akademiji redikula iz 2012. godine (iako me Goldstein optužuje za to, on citira danas pokojnog dr. sc. Mirka Valentića kojemu tada ime nije spominjao upravo zbog ovakvih maltretiranja od strane I. Goldsteina kome je otac tada bio Posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH):

Jedan hrvatski povjesničar, poslije tog neizbora Ive Goldsteina, mi je napisao:

"Prijatelju, jest da je tužno i ružno ali priznajem nisam se već danima tako zdušno nasmijao. Izvrstan i drag jesi, no ti si vraški duhovit. Braniti prvu crtu znanosti u nas – HAZU iskričavom duhovitošću to može samo akademik J. Pečarić i još k tome čovjek je iz havlije matematike. Poznat mi je "znanstveni" opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim "istraživanjima" napisali. Međutim, godinama u našim staleškim krugovima govori se: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, bar jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein. Najprije u tom kontekstu mogu shvatiti njegovu želju da uđe pod krov naše nacionalne palače znanosti i umjetnosti. Njegovi zagovornici i rijetki defenzori pripadaju odreda skupini naših redikula. Od vremena do vremena oni postaju glasniji. Na pomolu je, čini se, nova koalicija – Akademija redikula".

Imam i radove objavljenje u povijesnim časopisima, na konferencijama:

HISTORICAL ARTICLES

J. Pečarić, Hrvatska i Zaljev hrvatskih svetaca, Vjesnik HAZU, 1-3/1995, 75-87.

J. Pečarić, Boka i Hrvati, "Dubrovnik", Časopis za književnost i znanost 4/1995, 255-262.

J. Pečarić, Hrvati Boke Kotorske od 1918.godine do danas, Zbornik radova s Međunarodnog simpozija "Jugoistočna Europa 1918.-1995".

Zadar 28.-30.rujna 1995. "Mostarensija", Časopis za humanističke znanosti Sveučilišta u Mostaru, 4, 1996, 33-43. Iseljenički zbornik 1995-1996, str. 290-300.

A. Pečarić and J. Pečarić, Biskup Strossmayer i knjaz Nikola, "Zadarska smotra", Časopis za književnost, znanost i umjetnost, 1-2, 1995, 151-166. J. Pečarić, Načelo reciprociteta - zahtjev Hrvata Vojvodine i Boke kotorske, Zov Srijema, br. 2., 1. svibnja 1995.

D. Raffaelli and J. Pečarić, Tekstil u povijesti Hrvata Boke kotorske, Tekstil, 5 (45) (1996), 249-254.

A. Pečarić, J. Pečarić, Kneževina Crna Gora i pitanje imena zavoda Sv. Jeronima u Rimu, Časopis za suvremenu povijest, 28, 1-2(1996), 217-225.

J. Pečarić, Smrt Jugoslavije, Mostariensija, Časopis za humanističke znanosti Sveučilišta u Mostaru, 5 (1996), 161-169.

J. Pečarić, Boka i Hrvatska, Vjesnik HAZU, 1-3/1996, 63-66.

A. Pečarić i J. Pečarić, Hrvati u Crnoj Gori, Zadarska smotra, Časopis za kulturu, znanost i umjetnost, god XLV, br. 1-3, 1996, 65-86.

A. Pečarić i J. Pečarić, Kako je Boka kotorska postala dio Crne Gore: Slučaj Oslava Smodlake, Časopis za suvremenu povijest, 30, 2(1998) 377-385.

A. Pečarić i J. Pečarić, Očuvanje hrvatskog identiteta kroz stoljeća, Glas Ravnice, glasilo Demokratskog saveza Hrvata u Vojvodini, br. 87-89., veljača-travanj 1998.

J. Pečarić, Konc-logori u Beogradu i Jasenovcu, Zadarska Smotra 1-3, 1998.

A. Pečarić i J. Pečarić, O borbi za Boku kotorsku, Hrvatica, br. 2, 2001.

J. Pečarić, U Boku kotorskoj svakikamengovori – hrvatski, Republika Hrvatska, br. 209. 2001.

J. Pečarić, Goldstein: revizionist, dogmatik ili Jugoslaven?, Republika Hrvatska, br. 212., 2002.

J. Pečarić, Neodržano predavanje, *Zadarska smotra*, časopis za kulturu, znanost i umjetnost, godina LII, broj 1-3 godina, 2003., str. 361-373.

J. Pečarić, *O hrvatstvu Bokeljske mornarice*. Odjeljak: *Različiti članci*. U: *Marulić*, 47./2014., br. 3-4 (260), svibanj-kolovoz 2014., str. 143-156.

J. Pečarić, Josip Juraj Strossmayer – vizionar koji je nadilazio svoje vrijeme *Marulić*, 48./2015., br. 1 (262), siječanj-veljača 2015., str. 201-207.

HISTORICAL WORKS IN BOOKS, PROCEEDINGS AND SKETCHS

J. Pečarić, Kako je poocćavana jedna moja nejednakost. In: USA-CROATIA Scientific cooperation 1963-1993. Ed. V. Paar. Zagreb, 1995.

J. Pečarić, Hrvati Boka Kotorske od 1918. godine do danas, Croatsians of Boka Kotorska from 1918 until today, Medjunarodni znanstveni skup "Jugoistočna Europa 1918.-1995. "Southeastern Europe 1918-1995" Zadar, 28.-30.5.1995., 72-79", Iseljenički zbornik 1995-1996, str.290-300.

A. Pečarić and J. Pečarić, Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od svetojeronimske afere do danas, Simpozij "Jugoistočna Europa u XX stoljeću", Dubrovnik, 23-25, svibnja, 1996. Takodjer: Hrvatski iseljenički zbornik, 1997. 251-262, 471-472, 495-497. (Referat je bio osnova za tekst: Željko Krušelj, Zaljev hrvatskih svetaca bez Hrvata, Hrvatski Obzor, 17.06.1996.)

A. Pečarić, J. Pečarić, Biskup Strossmayer i Srbi, Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, HAZU, Zagreb, 1997., str. 81-96.

J. Pečarić, Težak položaj Hrvata u Boki kotorskoj, Hrvatski iseljenički zbornik 1999., str. 311-317.

A. Pečarić i J. Pečarić, Položaj Hrvata u Boki kotorskoj za vrijeme talijanske uprave 1941.-1943. Zbornik radova s Medjunarodnog znanstvenog skupa "Talijanska uprava na hrvatskom prostoru i egzodus Hrvata (1918.-1943.)", Zagreb, 2001. str. 373-396.

A. Pečarić i J. Pečarić, Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od Svetojeronimske afere do danas: Hrvatsko ime sačuvano u Vatikanu, Hrvatski obzor, 24. siječnja 1998.; Papa vraća ilirsko ime, Hrvatski obzor, 31. siječnja 1998.; Egzodus iz Boke, Hrvatski obzor, 7. veljače 1998.; Bokelji bježe od Miloševića, Hrvatski obzor, 14 veljače 1998.

J. Pečarić, Stepinac i Židovi: Znanost na temeljima ideologije, Fokus, 3. siječnja 2002.; Iskrivljenje i zlonamjerne interpretacije Stepinca, Fokus, 10. siječnja 2002.; Prosvjed protiv progona Židova, Fokus, 17. siječnja 2002.; Goldsteinova mržnja prema Stepincu, Fokus, 24. siječnja 2002.;

Smiješni prigovori Stepincu, Fokus, 31. siječnja 2002.; Goldstein i Bulajić o Stepincu jednako lažu, Fokus, 7. veljače 2002.; Stepinac pomaže prebjeglim njemačkim i austrijskim Židovima 1936. godine, Fokus, 14. veljače 2002.; Spašavao je ljude uavrijeme divljaštva, Fokus, 21. veljače 2002.

J. Pečarić, Hrvatska i svijet, U knjizi: Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća, Rasprave za okruglim stolom uz drugu obljetnicu smrti prvoga hrvatskoga predsjednika, Zagreb 2002., str. 147-154.

A. Pečarić i J. Pečarić, Stradanja Hrvata Boke kotorske u Jugoslavijama, U knjizi: Da se ne zaboravi, Zbornik radova Drugog hrvatskog žrtvoslovnog kongresa, Zagreb, 2002., str. 254-265.

J. Pečarić, Akademik Josip Pečarić odgovara Slavku Goldsteinu koji je napao njegovu knjigu "Brani li Goldstein NDH?": Jesu li ustaše bili Kinezi?, Hrvatsko slovo 20. prosinca 2002.; Goldsteini su obični manipulatori, Hrvatsko slovo, 27. prosinca 2002.; Goldsteini bezočno lažu, Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.; Moral po Bancu, Hrvatsko slovo, 17. siječnja 2003.; Kako Ivo Goldstein uopće može biti profesor na Filozofskom fakultetu, Hrvatsko slovo, 24. siječnja 2003.; Ivo Goldstein piše iz mržnje, Hrvatsko slovo, 31. siječnja 2003.; Montiranje slučaja Matice hrvatske, Hrvatsko slovo, 14. veljače 2003.; Neka pate kad im smeta, Hrvatska je prvak svijeta!, Hrvatsko slovo, 28. veljače 2003.; Jasenovac, Hrvatsko slovo, 14. ožujka 2003.; Je li Slavko Goldstein nacistički apologeta?, Hrvatsko slovo, 21. ožujka 2003.

J. Pečarić, Detuđmanizacija i HDZ, U knjizi: Dr. Franjo Tuđman – neopročena pobjeda, Rasprave sa simpozija uz treću obljetnicu smrti prvoga hrvatskoga predsjednika, Zagreb 2003, str. 315-321.

J. Pečarić, Država na račun Hrvata, U knjizi: Franjo Boras, "Kako je umirala Socijalistička Republika Bosna i Hercegovina", Mostar, 2002. str. 259-266 (recenzija knjige).

J. Pečarić, Predgovor knjige "Od Maribora do Ovčare" Zvonimira Puškaša. Zagreb, 2002.

J. Pečarić, Globalizacija u svijetlu suda u Haagu. U knjizi: Globalizacija u Hrvatskoj – Hrvatska u globalizaciji, priredio: akademik Vlatko Pavletić. Zagreb, 2003.

J. Pečarić, Kulturom pomirenja protiv kulture laži, U knjizi: Globalizacija i identitet – Rasprave o globalizaciji, nacionalnom identitetu i kulturi politike. Zagreb, 2004.

J. Pečarić, Neodržano predavanje, *Zadarska smotra*, časopis za kulturu, znanost i umjetnost, godina LII, broj 1-3 godina, 2003., str. 361-373.

J. Pečarić, Bi li Budaka i u Nürnbergu osudili?: Kriptokomunisti danas manipuliraju hrvatskom javnošću, *Novo Hrvatsko Slovo*, 15. listopada 2004.; U Hrvatskoj pravog antifašizma nije niti bilo, *Novo Hrvatsko Slovo*, 22. listopada 2004.; Zašto se prešućuju činjenice da je Budak zaštitio Židove i Srbe na sveučilištu? *Novo Hrvatsko Slovo*, 29. listopada 2004.; Što bi potvrdio obnovljeni sudski proces protiv Budaka? *Novo Hrvatsko Slovo*, 5. studenog 2004.

J. Pečarić's commemoration speech in memory of Prof. Alić, *Math. Inequal. Appl.* Volume 8, Number 2 (2005), 171-172.

J. Pečarić, Žrtvoslov koji je mnogo više od toga, Predgovor u knjizi: I. Stričić, Žrtvoslov Slunjskoga kotara / Hrvatske vojne i civilne žrtve Drugoga svjetskog rata i poraća, Slunj-Zagreb, 2005.

J. Pečarić, O sukobu Hrvata i Muslimana u BiH - australske prosudbe, Uknjizi: "Bosna i Hercegovina 1990 – 2025. / Rasprave o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti Bosne i Hercegovine", Zagreb 2005., str. 89-100.

J. Pečarić, Zločinački pothvat suda u Haagu, Uknjizi: *O žrtvama je riječ - Zbornik radova trećeg hrvatskog žrtvoslovnog kongresa*, ur. Zvonimir Šeparović, Zagreb, 2006., str. 23-29.

J. Pečarić, Zašto su najbolji projekti najlošije financirani? Prvi kongres hrvatskih znanstvenika iz domovine i inozemstva – Zbornik – Zagreb-Vukovar 15-19. studenoga 2004., Zagreb 2006., str. 134.-137.

J. Pečarić, Haaški sud i njegov zajednički zločinački pothvat, U knjigama: «Haaški sud - «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 9. lipnja 2006. godine, Zagreb, 2006. str. 43-55; «Haaški sud - «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?, Svezak I., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010. str. 43-55.

J. Pečarić, Ulazak u EU i gubitak nacionalnih vrijednosti, U knjizi: Hrvatski nacionalni interesi i EU, Rasprave o strategiji zaštite i

promicanja hrvatskih nacionalnih interesa, Zagreb 2006, str. 147-162. Članak je ponovo tiskan u knjizi: Hrvatska i Zapadni Balkan, Rasprave o suverenitetu, nacionalnom identitetu i vanjskoj politici, Zagreb, 2007, str. 187-201.

J. Pečarić, Sramotna suđenja novinarima u Haagu, U knjigama: «Haaški sud - «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na drugom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. prosinca 2006. godine, Zagreb, 2007. str. 87-96; «Haaški sud - «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?, Svezak I., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010. str. 165-174.

J. Pečarić, Strossmayer, iSrbija i CrnaGora, Međunarodni znanstveni skup – Josip Juraj Strossmayer – povodom 190. obljetnice rođenja i 100. obljetnice smrti, Zagreb, 19. svibnja 2005. – Đakovo, 20. svibnja 2005. – Zbornik radova, Zagreb, 2006., str. 189-214.

J. Pečarić, Optužba za zajednički zločinački pothvat – nastavak agresije na Hrvatsku, U knjigama: «Haaški sud - «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na trećem stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 8. lipnja 2007. godine, Zagreb, 2007. str. 67-79; «Haaški sud - «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Svezak I., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010. str. 325-337.

J. Pečarić, Je li sud u Haagu sramotan ili zločinački, U knjigama: «Haaški sud - «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na četvrtom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2007. str. 103-115; «Haaški sud - «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?, Svezak I., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010. str. 529-541.

J. Pečarić, Srpske laži i laži hrvatskih komunista o logoru Jasenovac. U knizi: V. Mrkoci i V. Horvat, «Ogoljela laž logora Jasenovac», Zagreb, 2008.

J. Pečarić, Tko su podli kurvini sinovi? U knjigama: «Haaški sud - «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na petom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 6. lipnja 2008. godine, Zagreb, 2008. str.

51-61; «Haaški sud - «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?, Svezak II., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010. str. 649-659.

Z. Dragčević, I. Soljačić, D. Ujević, J. Pečarić, New scientific programs and projects at the faculty of textile technology university of Zagreb, Zagreb, Croatia, TEKSTIL Volume: 56 Issue: 7 Pages: 438-449 Published: JUL 2007.

J. Pečarić, «Svi Hrvati su ustaše», U knjizi: «Informacijski rat protiv 'Oluje' – Rasprave o doktrini informacijskog rata, scenaristima haških optužnica i hrvatskoj samobitnosti», Zagreb, 2008. str. 171-194.

J. Pečarić, Pozadina obmane hrvatskih političara. Predgovor knjige: Mate Kovačević, „Bespuća hrvatske politike“, Zagreb, 2009.

J. Pečarić, Veliki eksperiment s Hrvatima? U knjigama: «Haaški sud - «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to? Izlaganja na osmom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 4. prosinca 2009. godine, Zagreb, 2008. str 65-75.; «Haaški sud - «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?, Svezak II., Izlaganja na stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu od 9. lipnja 2006. godine, 8. prosinca 2006., 8. lipnja 2007. i 7. prosinca 2007. godine, Zagreb, 2010. str. 1043-1053.

J. Pečarić, The Hague tribunal and its joint criminal enterptise. In book: „Croatian generals are not guilty“, Croatian cultural council, Zagreb, 2011.

J. Pečarić, Simbol pobjedničke hrvatske policije. Predgovor knjige: General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011., str. 8-10.

S. Ašperger, J. Pečarić, S. Popović, Haaškome tribunalu. U knjizi: General pukovnik Mladen Markač (priredio i uredio Mladen Pavković), Koprivnica, 2011. Str. 313-314.

J. Pečarić, Dario Kordić – veliki čovjek jer nije prihvatio nikakve nagodbe. U knjizi: Dario Kordić (priredili i uredili Mladen Pavković i Miroslav Piplica), Koprivnica, 2013. str. 74-76.

Josip Pečarić: Hrvatskom vitezu i mučeniku Dariju Kordiću. U knjizi: Dario Kordić (priredili i uredili Mladen Pavković i Miroslav Piplica), Koprivnica, 2013. str. 80-82.

J. Pečarić, Američki obavještajac Ivan Šarac o (rasističkim) presudama u Haagu. U knjizi: Dario Kordić (priredili i uredili Mladen Pavković i Miroslav Piplica), Koprivnica, 2013. str. 92-97.

J. Pečarić, Haški sud i njegov zajednički zločinački pothvat. U knjizi: Dario Kordić (priredili i uredili Mladen Pavković i Miroslav Piplica), Koprivnica, 2013. str. 109-121.

J. Pečarić, Sud u Haagu – Napad na hrvatske vrijednosti. U knjizi: Dario Kordić (priredili i uredili Mladen Pavković i Miroslav Piplica), Koprivnica, 2013. str. 133-145.

J. Pečarić, Predložite Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir (Treće pismo Predsjedniku Vlade). U knjizi: Dario Kordić (priredili i uredili Mladen Pavković i Miroslav Piplica), Koprivnica, 2013. str. 179-182.

J. Pečarić, Recenzija. U knjizi Vlado Košić: Biskup na prvoj crti. Sisačka biskupija, Sisak 2013.

J. Pečarić, Predgovor. U knjizi M. Pavković, Nisam kriv - Veljko Marić, Koprivnica, 2014, str. 129. Drugo izdanje Varaždinske Toplice, 2015. str. 259.

Ako bude kao u prvoj tužbi sud će ozbiljno shvatiti riječi Ive Drobilice: *Tužitelj je poznati povjesničar koji je istraživanju i sistematskom proučavanju povijesti posvetio cijeli svoj radni vijek. Tuženik je po profesiji matematičar i fizičar koji se odlučio baviti poviješću. Tu ambiciju tužitelj poštuje, međutim, tuženik nema pravo druge vrijeđati, iznositi i pronositi neistine o drugima, kao niti omalovažavati kako druge tako niti tužitelja.* Da po iskustvu s prvom tužbom to samo mogu Ivo Drobilica i tata Slavko.

Ali ja nisam njegov tata koji nije amater – a ja jesam, i nije neškolovan jer nema škole ali je napisao knjige, a ja jesam jer sam napisao puno knjiga i još sam akademik, i još me zovu „King of Inequalities“, i još sam među deset matematičara u povijesti po broju objavljenih radova u znanstvenim matematičkim časopisima, i još postoji puno toga nazvano s mojim imenom, pa čak i jedan matematički časopis.

Da, ali ja nisam tata Slavko.

I dok Drobilica ima tridesetak knjiga koje uglavnom osporavaju ozbiljni znanstvenici, evo i mojih nastalih čitanjem gluparija raznih drobilica:

NEKE KNJIGE S POVJESNOM TEMATIKOM I O POVJESNIČARIMA

J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Drugo izdanje Element, Zagreb, 2000.

J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.

J. Pečarić, Serbian myth about Jasenovac, Stih, Zagreb, 2001.

A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.

Zagreb, 2002.

J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.

D. Jelčić i J. Pečarić, Povijesni prijepori, Zagreb, 2006.

J. Pečarić, S. Razum, Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/NobelZaGotovinu.pdf>

J. Pečarić, O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić, Portal dragovoljac.com, 2021.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

J. Pečarić, Dr. sc. Ivo Rendić-Miočević, Portal dragovoljac.com, 2021.:

J. Pečarić, Igor Vukić, Zagreb, 2021. str. 404.

J. Pečarić, Stjepan Razum u službi Istine, Zagreb, 2021., str. 404.

J. Pečarić, Vladimir Mrkoci, Zagreb, 2021., str. 285.

J. Pečarić, Prof. dr. sc. Josip Jurčević, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jurcevic.pdf>

J. Pečarić, S. Razum, Jasenovac – A lie uncovered, Lulu.com, 2021. pp. 506.

J. Pečarić, Branili smo Stepinca, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stepinac3.pdf>

17. J. Pečarić, Pravednica Među Narodima - Ljubica Štefan, Portal dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LjStefan.pdf>

18. J. Pečarić, Bokeljska mornarica, dragovoljac.com, 2021.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28810-bokeljiska-mornarica>

19. J. Pečarić, Mr. sc. Mladen Ivezić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021.:

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf>

20. J. Pečarić, Dr. sc. Mirko Valentić, dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/VALENTIC.pdf>

21. S. Mijović Kočan, J. Pečarić, Prof. dr. sc. Stijepo Obad, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/obad.pdf>

22. J. Pečarić, Zaljev hrvatskih svetaca, dragovoljac.com, 2022.:

23. J. Pečarić, UNESCO i kolo sv. Tripuna, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/tripun.pdf>

24. J. Pečarić, Filip Lukas, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Lukas.pdf>

25. J. Pečarić, Hannah Arendt u mojim knjigama, dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HannahArendt.pdf>

26. J. Pečarić, Dr. sc. Vlatka Vukelić, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukelic.pdf>

27. J. Pečarić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb, 2023., str. 472.

Internet izdanje:

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2023/06/trostrukijasenovac-za-cip.pdf>

28. S. Mijović Kočan, J. Pečarić, Prof. dr. sc. Stijepo Obad, Zagreb, 2023., str.144.

29. A. Kačunko, J. Pečarić, Biskup dr. sc. Mile Bogović, Zagreb, 2023. szt. 450.

30. J. Pečarić, Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici, dragovoljac.com, 2023:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf>

31. J. Pečarić, Sanja i Tesa Iva Drobilice, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf>

32. J. Pečarić, Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha / HAZU i Tuđmanova bista, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/AndricHAZU.pdf>

33. J. Pečarić, Kazimir Sviben / O Goldsteinovoj prevari, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sviben.pdf>

34. J. Pečarić, HAZU i Tuđmanova bista / Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha, 2., Zagreb, 2024., str. 389.

35. J. Pečarić: Tko će odgovarati zbog protuhrvatskih laži JUSP Jasenovca? Dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/juspjasenovac.pdf>

36. J. Pečarić, Hajka na HAZU / "Mozak veličine maković-zrna", Zagreb, 2024., str. 303.

37. J. Pečarić, Dr. sc. Vladimir Geiger, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/geiger.pdf>

38. J. Pečarić, Dr. sc. Ante Nazor, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/nazor.pdf>

39. J. Pečarić, 'Ideologija genocida Cohen-Pečarić', Zagreb, 225., str. 549.

40. J. Pečarić, Boka kotorska i Bokelji, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/bokelji.pdf>

41. J. Pečarića, Z. Hodak, Smiješni 'istoričar' i Thompson / Prof. dr. sc. Hrvoje Klasić, dragovoljac.com., 2025.: dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/hrvojeklasic.pdf>

42. J. Pečarić, Goldsteini i hajka na Filipa Lukasa, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/LukasGoldsteini.pdf>

43. J. Pečarić, Nadbiskup Ivan Šarić, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/saric.pdf>

Ne lažni već doista akademik,
Josip Pečarić

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski

matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1.741, citata: 27.057, H-index: 59;

MathSciNet: publikacija: 1.410, citata: 7.740, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 871, citata: 9261, H-index: 42;

WoS: publikacija: 869, citata: 8120, H-index: 39.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“ i „The Pečarić Journal of Mathematical Inequalities“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

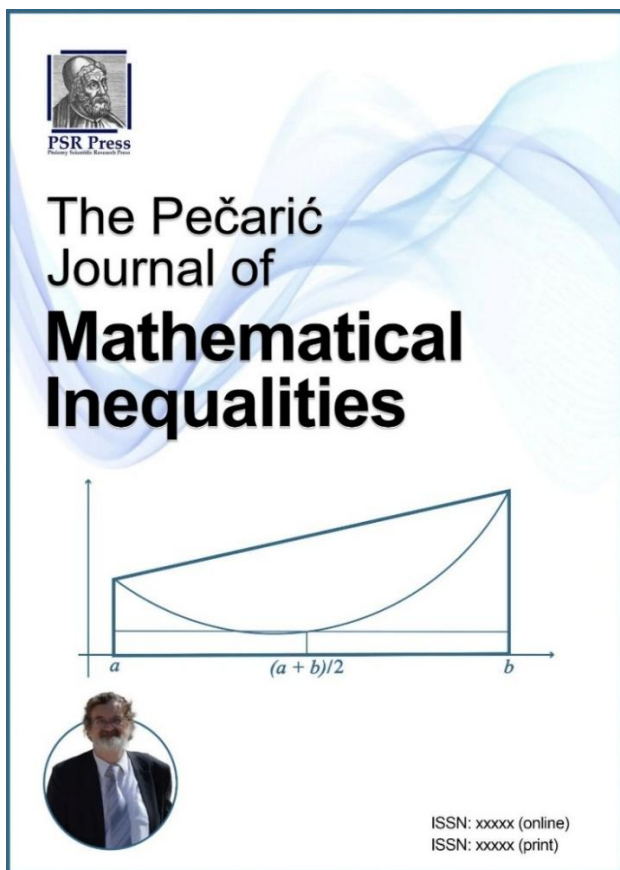
U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014

– One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova, Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446.

kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller*

(teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 270 publicističkih knjiga.

16. 6. 2026.

PRILOZI ŽIVOTOPISU

PREKO 1400 MOJIH PUBLIKACIJA NA MATH.SCI.NETU: PISMO AKADEMIKA DUJELLE

to: athSciNet
7 Feb 2026
u Dujella
Pečarić

Probao sam vidjeti bi li znao izvući iz MathSciNeta
listu matematičara s najviše radova,
pa sam zaključio da ne znam.

Ali za zbMATH (nekadasnji Zentralblatt für mathematik)
barem u teoriji znan što bi trebalo napraviti, ali praksa mi "šteka", tako da
lista koju sam dobio nije najpouzdanija,
ali nadam se da nije daleko od prave:

- 1864 Agarwal, Ravi P.
- 1646 O'Regan, Donal
- 1596 Srivastava, Hari Mohan
- 1574 Erdős, Pál
- 1471 Ballico, Edoardo
- 1392 Pečarić, Josip
- 1360 Dragomir, Sever Silvestru
- 1360 Shelah, Saharon
- 1278 Llibre, Jaume

1259 Argyros, Ioannis Konstantinos
1215 Godeaux, Lucien
1202 Cao, Jinde
1130 Papageorgiou, Nikolaos S.
1093 Băleanu, Dumitru I.
1060 Balakrishnan, Narayanaswamy
1007 Kim, Taekyun
1007 Yao, Jen-Chih

A kad za one s ove liste u MathSciNetu "rucno" izvucem podatke, dobijem (takodjer nepouzdanu) listu za MathSciNet:

Agarwal, Ravi P. (1836)
O'Regan, Donal (1660)
Srivastava, Hari Mohan (1509)
Erdős, Pál (1448)
Pečarić, Josip (1404)
Ballico, Edoardo (1399)
Dragomir, Sever Silvestru (1310)
Llibre, Jaume (1278)
Argyros, Ioannis Konstantinos (1250)
Băleanu, Dumitru I. (1241)
Cao, Jinde (1214)
Shelah, Saharon (1208)
Papageorgiou, Nikolaos S. (1133)
Balakrishnan, Narayanaswamy (1074)

I u jednoj i u drugoj listi,
izlistao sam one s preko 1000 radova
(prva lista za broj radova u zbMATH,
a druga za broj radova u MathSciNet).
Brojevi su točni, jedino je upitno
jesam li nekoga greškom izostavio
(pogotovo ako netko možda ima puno više radova u MathSciNetu
nego u zbMATH, medju ovima koje sam izlistao čini se da nema takvih).
I po jednoj i po drugoj si u samom svjetskom vrhu!

Čestitam!
Pozdrav, Duje

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES

Ptolemy Scientific Research Press (PSR Press), part of the *Ptolemy Institute of Scientific Research and Technology* je krajem prošle godine počeo objavljivati novi matematički časopis

THE PEČARIĆ JOURNAL OF MATHEMATICAL INEQUALITIES

<https://pisrt.org/psr-press/journals/pjmi/>

Profesor dr. sc. Ghulam Farid javlja da je krenula i serija monografija u izdanju istog instituta (PSR):

PEČARIĆ PSR SERIES IN MATHEMATICAL INEQUALITIES.

Subject: Books are Published

Date: Tue, 16 Jun 2026 07:42:57 +0000

From: Ghulam Farid <faridphdsms@outlook.com>

To: Josip Pečarić <jopecaric@gmail.com>

Dear Sir,

Please see links below <https://pisrt.org/books/generalizations-and-refinements-of-shermans-inequality-with-applications/>

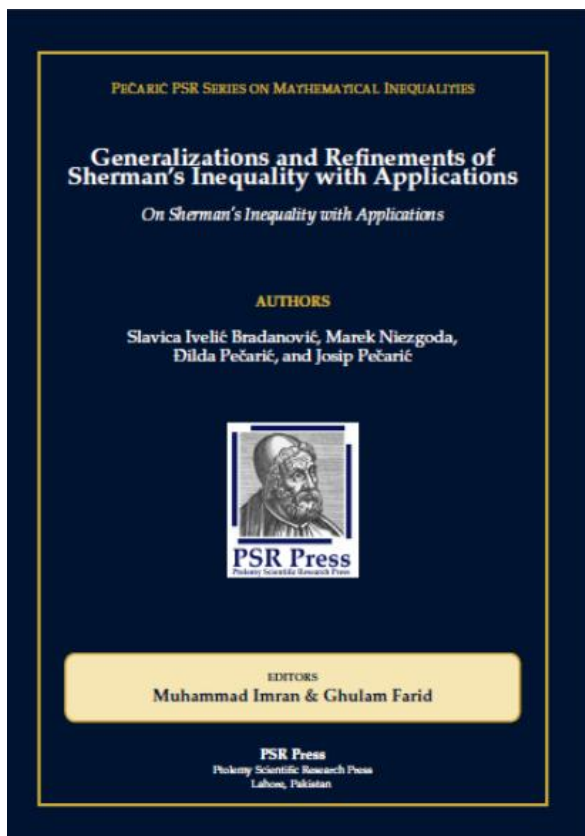
<https://pisrt.org/books/the-jensen-mercier-inequality/>

Best Regards,

G Farid

Knjige možete naći na linkovima:

[FinalSherman-Book-by-Bradanic-Niezgoda-Pecaric-and-Pechaaric.pdf](#)

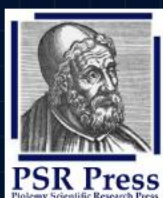
I [Final-Jensen-Mercer-Book-by-Khan-and-Josip-E-Pecaric.pdf](#)

PEČARIĆ PSR SERIES ON MATHEMATICAL INEQUALITIES

The Jensen-Mercer Inequality

AUTHORS

Asif Raza Khan, Inam Ullah Khan Kundi
and Josip Pečarić

EDITORS

Muhammad Imran, Ghulam Farid & Madeeha Tahir

PSR Press

Ptolemy Scientific Research Press (PSPR, 4, 5)
Lahore, Pakistan (PSPR, 4, 5)